

Σ. Α. ΠΑΝΤΑΓΩΓΟΥ καὶ Δ. Τ. ΠΟΤΕΣΣΑΡΟΥ

کتابخانه

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΤΑΧΥΣΗΜΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1897. 1897.

1897

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἀδεία καὶ ἐγκρίσει τοῦ ὑπουργίου τῆς παιδείας
ἐπ' ἀριθμὸν 471 καὶ ἡμερομηνίαν 14 δεκεμβρίου 1896.

ΤΥΠΟΓΡ. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

2440

θ. 143

Ματθαιός Γεωργίου Γκα
Μαρία Σαβίνα
Κ. Γ. ΠΟΤΕΣΣΑΡΟΥ καὶ Σ. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1897

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

29
7
0
2
0
7

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Προσφέροντες σήμερον τῷ ἀξιοτίμῳ κοινῷ, τὸ πα-
ρὸν Ἡμερολόγιον καθήκόν μας ἀπαραίτητον θεωροῦ-
μεν ὅπως προλογιζόμενοι ὀλίγα τινά εἰπώμεν περὶ
αὐτοῦ.

Καίτοι πολλοὺς, πρὸς ὅσον ἐνεστί τελειοτέραν σύν-
ταξιν αὐτοῦ, κατεβάλομεν κόπους, ἐντούτοις τὸ ὀλί-
γον τοῦ καιροῦ, ἐν ᾧ τὸ Ἡμερολόγιον συνηρμολογήθη
καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι, οὓς διὰ τὸ ἀπρεπὲς, ἀποφεύ-
γομεν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν ἡμπόδισεν ἡμᾶς νὰ παρα-
δώσωμεν τῷ σεβαστῷ δημοσίῳ, ἔργον ὄντως τέλειον
καὶ ἀναμάρτητον.

Ἐχομεν ὅμως δι' ἐλπίδος ὅτι, οἱ εὐγενεῖς ἀναγνώ-
σταί μας, ἀποβλέποντες εἰς τοὺς ἀνωτέρους τούτους
τῆς θελήσεως ἡμῶν λόγους, εὐμενῶς θὰ κρίνωσι τὸ
πρῶτον ἔτος τοῦ «Οἰκογενειακοῦ Ἡμερολογίου».

Τὸν λόγον καταστρέφοντες, εὐχαριστοῦμεν πάσας
καὶ πάντας τοὺς ἠθικῶς ἢ ὑλικῶς ἡμῖν συμπράξαντας
εὐχόμεθα δὲ πᾶσι ὅπως τὸ ἔτος τοῦτο, οὕτινος τόδε
τὸ Ἡμερολόγιον ἐστὶ προάγγελος, γένηται αἶσιον καὶ
εὐτυχὲς ἄνοσεν δὲ καὶ παντὸς ἀγαθοῦ πόροχον.

ΕΠΟΧΑΙ

Ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τοὺς Ο΄	7405
» » » » » Λατίνας	5901
» » » καθ' Ἑβραίους	5657
» τοῦ κατακλυσμοῦ	5103
» τῆς πυργοποιίας	4651
» κτίσεως Ρώμης	2651
» τῆς γεννήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου	2251
» τοῦ θανάτου αὐτοῦ	2221
» τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου	1941
» τῆς κτίσεως Κων[πόλεως]	2874
» τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ	1519
» τῆς μεταβάσεως τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεδίαν (ἐγείρας) ὅτε ἄρχεται ἡ τουρκικὴ χρονολογία	1275
» τῆς αὐτῆς κατ' Ὀθωμανοὺς σελην. ἔτη	1314
» τοῦ θανάτου τοῦ Μωάμεθ	1265
» τοῦ χωρισμοῦ τῆς Δ. ἀπὸ τῆς Α. Ἐκκλησίας	845
» τῆς ἀλώσεως τῆς Κων[πόλεως]	444
» τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς	405
» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου	349
» » » τῆς ναυτ. πυξίδος	717
» » » πυρίτιδος	538
» » » τυπογραφίας	459
» » » θερμομέτρου	259
» » » βαρομέτρου	254
» τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου	315
» τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β΄	22

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

Ἰνδικτιώνος κέχ.λοι	10
Ἡλίου κέχ.λοι	13
Σελήνης κέχ.λοι	14
Σελήνης θεμέλιον	9
Κρεωφαγίας ἡμέραι	54
Τὸ Τριώδιον ἄρχεται Φεβρουαρίου 5	2
Ἑωθινὸν Ε΄. Ἦγος π.λ. α΄.	
Ἡ Ἀπόκρεως Φεβρουαρίου	16
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Τρίτῃ τῆς Ε΄ ἐβδομάδος	
Ἰσραηλιτῶν Πέσχα Ἀπριλίου	5
Λατίνων Νομικὸν Πάσχα Ἀπριλίου	9
Λατίνων Πάσχα Ἀπριλίου	6
Τὸ Ἁγ. Πάσχα Ἀπριλίου	13
Ἡ Ἀράβη τις Μαῖον	22
Ἡ Πεντηκοστὴ Ἰουρίου	1
Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πάντων Ἰουρίου	8
Ἡ γηστεία τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἡμέραι	20
Ἡ μνήμη τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἡμέρα Κυριακὴ	
Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρα Τετάρτη.	

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐξαι ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 10. Ἡ γὰρ 14.

- 17 1 Γ. Ἡ κατὰ σάρκα πεσιτοῦν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἀργία.
- 14 2 Γ. Προεόρτια τῶν Θεοφανείων. Σιλδέστρου πῖπα Ρώμης. Θεαγένους μάρτυρος. Κοσμῆ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
- 16 4 Γ. Μαλαχίου τοῦ προφήτου. Γορδίου μάρτυρος.
- 17 5 Σ. Ἡ σύναξις τῶν Ὁ' Ἀποστόλων. Θεοκτίστου τοῦ ὁσίου.
- 17 6 Κ. Παραμονή τῶν Θεοφανείων. Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ τῶν μαρτύρων. Γρηγορίου τοῦ ἐν τῷ Ἀκρίτα. Νηστεία.
- 18 6 Δ. ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ. Ἀργία.
- 19 7 Τ. Ἡ σύναξις τοῦ Προφήτου προδρόμου Ἰωάννου. Ἀργία.
- 20 8 Γ. Δομνίκης τῆς Ὁσίας. Ἀττικοῦ καὶ Κύρου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.
- 19 9 Η. Πολυεύκτου μάρτυρος.
- 22 10 Η. Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης. Δομητιανοῦ μητροπολίτου Μελιτινῆς. Μαρκιανοῦ πρεσβυτέρου.
- 23 11 Σ. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Βιταλίου τοῦ ὁσίου.
- 24 12 Κ. Τσιανῆς μάρτυρος.
- 25 13 Δ. Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου τῶν μαρτύρων. Ἰακώβου τοῦ ὁσίου τοῦ ἀπὸ Νισίδεως.
- 26 14 Τ. Κισιοκῆ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραίθῳ ἀναιρεθέντων Πατέρων. Θεοδούλου τοῦ ὁσίου. Ἀγνῆς μάρτυρος.
- 27 15 Γ. Παύλου ὁσίου τοῦ Θηβαίου. Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.
- 28 16 Η. Πανσοφίου μάρτυρος. Ἡ προσκύνησις τῆς τιμῆς ἀνύσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.
- 29 17 Γ. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. Θεοδοσίου τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως τοῦ μεγάλου. Ἀργία.
- 30 18 Σ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατρ. Ἀλεξανδρείας. Ἀργία.
- 31 19 Κ. Μανασίου Αἰγυπτίου. Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως. Μάρκου μητροπολίτου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἀρσενίου ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας.

Φεβρουάριος.

- 1 20 Α. Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου. Ἀργία.
- 2 21 Γ. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Νεφύτου μάρτυρος. Ἰαδίου ἐπισκόπου Συρακουσῶν.
- 3 22 Γ. Τιμοθέου τοῦ ἀποστόλου. Ἀναστασίου ὁσίου μάρτυρος τοῦ Πέρσου.
- 4 23 Η. Κλήμεντος ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀγκύρας. Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
- 5 24 Η. Εἰσῆς τῆς ὁσίας. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου. Φίλωνος ἐπισκ.

- 6 25 Σ. Γρηγορίου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου. Ἀργία.
- 7 26 Κ. Ξενοφώντος τοῦ ὁσίου, τῆς διημέριου Μαρίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου. Μνήμη τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ.
- 8 27 Δ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
- 9 28 Τ. Ἐφραίμ τοῦ ὁσίου. Παλλαδίου τοῦ ὁσίου. Χάριτος τῆς μάρτυρος.
- 10 29 Τ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλοθέου, Ὑπερχίου, Ἀδίου, Ἰουλιανοῦ, Ρωμανοῦ, Ἰακώβου, Παρηγορίου.
- 11 30 Η. ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ἹΕΡΑΡΧΩΝ. Βασιλείου τοῦ μεγάλου. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἰππολύτου πάπα Ρώμης. Χρυσῆς μάρτυρος. Ἀργία.
- 12 31 Η. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐξαι ἡμέρας 28. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 ἢ γὰρ 13.

- 13 1 Σ. Τρύφωνος μάρτυρος. Βενδισιανοῦ. Σταύρου μάρτυρος.
- 14 2 Κ. Ἡ ὙΠΑΠΑΝΤΗ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀγαθοδώρας μάρτυρος. Ἀργία.
- 15 3 Α. Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου. Ἀννης τῆς προφήτιδος. Ἀδριανοῦ καὶ Εὐδούλου.
- 16 4 Γ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλου ἡρώτου. Νικολάου ἡγουμένου τοῦ Στ. υδίου. Ἰαδίου τοῦ ὁσίου.
- 17 5 Τ. Ἀγάθης μάρτυρος. Πολυεύκτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
- 18 6 Η. Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Φαύστας μάρτυρος Βαρσανουφίου τοῦ ὁσίου.
- 19 7 Π. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου. Λουκᾶ τοῦ ἐν τῷ Στερίῳ.
- 20 8 Σ. Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ στρατηλάτου. Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.
- 21 9 Κ. Τοῦ ἀσώτου. Ρωμανοῦ τοῦ ὁσίου. Φιλαργίου ἐπισκόπου Κύπρου.
- 22 10 Δ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ διὰ κολίβων θανάτου Θεοδώρου Τήρωνος. Χαλαμπους ἱερομάρτυρος. Ἀναστασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ζήνωνος τοῦ ὁσίου. Ἀργία.
- 23 1 Τ. Βλαδίου ἱερομάρτυρος. Θεοδώρας τῆς βασιλίδος.
- 25 12 Τ. Μελετίου πατρ. Ἀντιοχείας. Ἀντωνίου Κωνσταντινουπόλεως.
- 25 13 Η. Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου. Εὐλογίου πατρ. Ἀλεξανδρείας.
- 26 14 Η. Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
- 27 15 Σ. Τῶν κεκοιμημένων. Ὁσιότου τοῦ Ἀποστόλου.
- 28 16 Κ. Τῆς Ἀπόκρισας. Φλαβιανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Μάρτιος

- 1 17 Α Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τήρωνος. Μαρίας τῆς ὁσίας. Θεοσηρίκου τοῦ ὁσίου. Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας.
- 2 18 Γ. Λέοντος π' πα Ρώμης
- 3 19 Τ. Ἀρχίππου. Φιλήμονος καὶ Ἀπφίας. Ραβουλά τοῦ ὁσίου. Φιλοθέης τῆς ὁσίας.
- 4 20 Π. Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης. Βασαρίωνος τοῦ ὁσίου.
- 5 21 Π. Τιμοθέου. Εὐσταθίου πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἰωάννου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἀπὸ σχολαστικῶν Ζαχαρίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.
- 6 22 Σ. Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Παιζοπετρίῳ. Θαλασίου καὶ Λιμναίου τῶν ὁσίων. Βλασίου πάπα Ρώμης.
- 7 23 Κ. Τῆς Τιμινῆς. Πολυκάρπου ἱερομάρτυρος. Γοργονίας τῆς ὁσίας. Ζεβινᾶ καὶ Πολυχρονίου τῶν ὁσίων.
- 8 24 Δ. Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
- 9 25 Γ. Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ρηγίνου μάρτυρος.
- 10 26 Τ. Πορφυρίου. Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος.
- 11 27 Π. Προκοπίου Δεκαπολίτου τοῦ ὁμολογητοῦ. Γελασίου μάρτυρος.
- 12 28 Π. Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ. Προτερίου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

ΜΑΡΤΙΟΣ

**Ἐπεὶ ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 12. ἡ γὰρ ἡμέρα αὐτῆς.*

- 1 1 Σ. Ἀνάμνησις τοῦ διὰ Κοιλύων γενομένου θανάτου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος. Εὐδοκίας μάρτυρος. Νεστοριανοῦ καὶ Χαρισίου μαρτύρων.
- 4 2 Κ. Τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητικοῦ. Εὐθαλίας μάρτυρος.
- 7 3 Α. Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων Θεοδοσίου τοῦ πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.
- 10 4 Γ. Γερασίμου τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν Ἰερδάνῃ.
- 17 5 Γ. Κόνωνος καὶ Ἀρχελάου τῶν μαρτύρων.
- 18 6 Ι. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων. Μεσιόδου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
- 19 7 Ι. Βασιλέως ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
- 20 8 Σ. Θεοφυλάκτου μητροπολίτου Νικομηδείας. Παύλου ἐπισκόπου. Πλουσιάνου τοῦ ὁμολογητοῦ. Ἐρμού τοῦ ἀποστόλου.
- 21 9 Κ. Ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων.

- 22 10 Α. Κοδράτου μάρτυρος.
- 23 11 Γ. Σαφρονίου πατριάρχου Θαλοῦ μάρτυρος.
- 24 12 Τ. Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ. Σπυριδῶν τοῦ Νέου.
- 25 13 Π. Ἀναστασίας τῶν ληψάνων. Νικηφόρου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
- 26 14 Π. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου. Εὐσχήμονος ἐπισκόπου Λαριψάκου τοῦ ὁμολογητοῦ.
- 27 15 Σ. Ἀγαπίου μάρτυρος. Ἀριστοβούλου τοῦ ἀποστόλου. Ρωμύλου μάρτυρος.
- 28 16 Κ. Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Σαβίνου μάρτυρος. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου. Χριστοδούλου κτίτορος τῆς ἐν Πατρὶ μονῆς.
- 29 17 Α. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθ' ὅπου τοῦ Θεοῦ. Θεοσηρίκου τοῦ ὁμολογητοῦ. Μνήμη τῆς φοβερᾶς διὰ δεισμοῦ ἀπειλῆς.
- 30 18 Τ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
- 31 19 Τ. Χριστάνθου καὶ Δαρείας μαρτύρων. Διοδώρου πρεσβυτέρου μάρτυρος.

Ἀπρίλιος

- 1 20 Π. Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Σίδδα μαρτύρων.
- 2 21 Π. Ἰακώβου ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ. Θεωρᾶ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Σεραπίωνος τοῦ ὁσίου.
- 3 22 Σ. Καλλινίκης καὶ Βασιλίσσης τῶν μαρτύρων. Δροπίδος μάρτυρος.
- 4 23 Κ. Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος. Νικωνος ὁμολογητοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
- 5 24 Δ. Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου. Ἀρτέμονος ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισιδείας.
- 6 25 Τ. Ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Λογία.
- 7 26 Τ. Ἡ σὺναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
- 8 27 Π. Ματρώνης μάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλον κη.
- 9 28 Π. Ἡ ὁδίωνος μάρτυρος καὶ Ἰλαρίωνος τοῦ ὁσίου.
- 10 29 Σ. Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρελουσίων καὶ Κυρίλλου διακόνου.
- 11 30 Κ. Τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.
- 12 31 Δ. Ὑπατίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

**Ἐπεὶ ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ὥρας 13 ἡ γὰρ ἡμέρα αὐτῆς.*

- 13 1 Τ. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας. Γεροντίου καὶ Βασιλείου τῶν ὁσίων καὶ Μακαρίου τοῦ ὁσίου.
- 14 2 Γ. Τίτου τοῦ ὁσίου. Ἀμφιανοῦ καὶ Διδέσκον τῶν μαρτύρων.
- 15 3 Π. Νικάτα τοῦ ὁσίου. ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Μηδικίου Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου.

- 16 4 Τ. Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ. Πλάτωνος τοῦ ὁσίου. Ζωσιμᾶ τοῦ ὁσίου.
 17 5 Σ. Τοῦ Λαζάρου. Κλαυδίου μάρτυρος. Θεοδώρας τῆς ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
 18 6 Κ. Κυριακὴ τῶν Βαίων, Εὐτυχίου Κωνσταντινουπόλεως.
 19 7 Λ. Μ. γάλη Δευτέρα. Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης. Καλ-
 λισπίου μάρτυρος.
 20 8 Τ. Μεγάλῃ Τρίτῃ. Ἡρωδίωνος ἀποστόλου ἐκτῶν Ο' καὶ Ἀ-
 γάθου, Ρούφου, Ἀσσυγκρίτου καὶ Φλέγοντος. Καλεστίνου
 πάπα Ρώμης.
 21 9 Τ. Μεγάλῃ Τετάρτῃ. Εὐτυχίου μάρτυρος τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.
 22 10 Π. Μεγάλῃ Πέμπτῃ. Τελεντίου Πομπηίου, Μαξίμου, Μακα-
 ρίου, Ἀφρικανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.
 23 11 Π. Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἀντίππου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου
 Περγάμου.
 24 12 Σ. Μεγά Σάββατον. Ἡ ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Ζώλας ἀνακομιδὴ
 τῆς Τιμίας Ζώνης τῇ ὑπεραγίᾳ Θεοτόκου καὶ ἡκατά-
 θεσις ἐν τῇ πόρτῃ τῶν χαλκωπρατειῶν. Ἀνθοῦσης τῆς
 ὁσίας θυγατρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου καὶ
 Βασιλείου ἐπισκόπου Παρίου.
 25 13 Κ. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Ἀργία τριήμερος καὶ κατάλυσις
 εἰς πάντα.
 26 14 Δ. Ἀρχεται ἡ Δια-αινήσιμος ἑβδομάς. Ἀριστάρχου Πούδης
 καὶ Τροφίμου τῶν ἀποστόλων. Θωμαῖδος μάρτυρος.
 27 15 Κ. Κρήσκεντος, τοῦ ἐν Μύροις. Δεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθην.
 28 16 Τ. Ἀγάπης Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶν μαρτύρων.
 29 17 Π. Συμεὼν ἱερομάρτυρος. Ἀγαπητοῦ πάπα Ρώμης.
 30 18 Π. Ἐς Ζωοδόχῃ Πηγῇ. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου μαθητοῦ
 Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Μάιος

- 1 19 Σ. Φιλίππου μάρτυρος, Παφνουτίου ἱερομάρτυρος. Σω-
 κράτους καὶ Διονυσίου τῶν μαρτύρων. Τρύφωνος πα-
 τριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
 2 20 Κ. Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ἰωδώρας ὁσίου τοῦ Τριχινᾶ.
 Ἰωάννου τοῦ ὁσίου τοῦ Παλαιολογαίτου.
 3 21 Δ. Ἰαννουαρίου ἱερομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἀ' ἐξάν-
 δρας μάρτυρος τῆς βασίλειος Μαξιμιανοῦ πατριάρχου
 Κωνσταντινουπόλεως.
 4 22 Γ. Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου. Ναθαναὴλ τοῦ ἀποστόλου.
 5 23 Τ. Γεωργίου με-αλομάρτυρος τοῦ Τροπαιοφόρου. Δονᾶ
 τοῦ Θερνέου. Γλυκερίου μαρτύρων. Ἀλεξάνδρα, ὁσιο-
 μάρτυρος.
 6 24 Π. Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας καὶ θαυματουργοῦ.
 7 25 Ι. Μάρκου τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ. Μακεδονίου

- 8 26 Σ. Βασιλῆος, ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀμασείας.
 9 27 Κ. Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων. Συμεὼν ἱερομάρτυρος ἐπισκό-
 που Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου, Εὐλογίου
 ὁσίου τοῦ ξενοδόχου.
 10 28 Δ. Τῶν ἐν Κυζίκῳ ἐννεα μαρτύρων.
 11 29 Τ. Ἰάκωνος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἐκ τῶν Ο' ἀποστόλων.
 12 30 Τ. Ἰωκώδου τοῦ ἀποστόλου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ θεολό-
 γου. Ἀργυροῦς ἱερομάρτυρος.

ΜΑΪΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 14. Ἡ ῥοῆ ὥρας 10.

- 13 1 Π. Ἰσμεῖον τοῦ προφήτου.
 14 2 Ι. Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου. Ἐστέρου καὶ Ζωῆς. Ἰορδάνου
 τοῦ ὁσίου.
 15 3 Σ. Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶ μαρτύρων.
 16 4 Κ. Τοῦ Παραλίου. Πελαγίας μάρτυρος.
 17 5 Δ. Εἰρήνης με-αλομάρτυρος.
 18 6 Τ. Ἰωδ τοῦ δικαίου.
 19 7 Τ. Τῆς μεθοπεντηκοστῆς. Ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανῷ φε-
 νέντος σήμερι τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ Κωνσταντινου-
 βουλῆς, υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.
 20 8 Π. Ἰωάννου τοῦ θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Ἀρσενίου
 τοῦ μεγάλου.
 21 9 Ι. Ἠσαίου τοῦ προφήτου. Χριστοφόρου μάρτυρος.
 22 10 Σ. Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ ζηλωτοῦ.
 23 11 Κ. Τῆς Σαμαρείτιδος, Μισκίου μάρτυρος.
 24 12 Δ. Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κωνσταντίας Κύπρου. Δρακοντίου
 ἐπισκόπου Λικαίης. Θεοδώρου κτίτορος τῆς μονῆς τῶν
 Κυθήρων. Γερμανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
 Νηρέως καὶ Ἀχιλλῆως μαρτύρων.
 25 13 Τ. Γλυκερίας μάρτυρος.
 26 14 Τ. Ἰωδώρας ὁσίου. Θεράποντες ἱερομάρτυρος.
 27 15 Π. Παχωμίου καὶ Ἀχιλλεῖον τῶν ὁσίων.
 28 16 Π. Θεόδωρου τοῦ ὁσίου. Νικολάου Μυστικοῦ πατρ. Κ' λέως.
 29 17 Σ. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων.
 30 18 Δ. Τοῦ τυφλοῦ. Πέτρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Λιανυσίου, Χρη-
 στίνης, Ἡρακλείου κτλ.
 31 19 Δ. Πατρικίου ἱερομάρτυρος. Ἀκακίου, Μενάνδρου καὶ
 Πολυαίνου.
 20 Γ. Θιλλελαίου μάρτυρος. Νικίτι. Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ,
 κτιτῶν, τῆς ἐν Χίῳ νέας μονῆς.

- 2 24 T. Τῶν ἁγίων μεγάλων θεοστέπτων βασιλέων καὶ ἰσαποστό-
λων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης
3 22 Π. Τῆς Ἀναλήψεως. Βασιλίσκου μάρτυρος. Μνήμη τῆς
δευτέρας οἰκουμένης Συνόδου (381).
4 23 Π. Μιχαὴλ ἐπισκόπου Σονάδων.
5 24 Σ. Συμεὼν τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.
6 25 Κ. Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ πρῶ-
της οἰκουμένης Συνόδου (325). Ἡ τρίτη εὐρεσις τῆς
τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
7 26 Δ. Κάρπου τοῦ ἀποστόλου.
8 27 T. Ἑλλαδίου ἱερομάρτυρος
9 28 T. Εὐτυχοῦς, ἐπισκόπου Μελιτινῆς.
10 29 Π. Θεοδοσίας μάρτυρος. Θεοδοσίας ὁσιομάρτυρος.
11 30 Π. Ἰσακίου τοῦ ὁσίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλματῶν.
12 31 Σ. Τῶν ἰυχῶν. Ἐρμείου μάρτυρος.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ὥρας 15. Ἡ γὰρ 9.

- 13 1 Κ. Τῆς Πεντηκοστῆς Ἰουστίνου καὶ Θεοδοσίου τῶν μαρτύρ.
14 2 Δ. Τῆς Ἀγ. Τριάδος. Νικηφόρου Κων)πόλεως.
15 3 T. Δουκιλλιανοῦ, Κλαυδίου, Παύλης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.
16 4 Π. Μιτροφάνους, ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως
17 5 Π. Δωροθέου ἐπισκόπου Τύρου.
18 6 Π. Ἰλαρίωνος τοῦ ὁσίου.
19 7 Σ. Θεοδότου ἐπισκόπου Ἀγκίρας.
20 8 Κ. Τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Θεο-
δώρου τοῦ στρατηλάτου.
21 9 Δ. Κυρίλλου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (ἄρχεται ἡ νηστεία
τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων).
22 10 T. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτύρων. Ἀπόλλωνος
τοῦ ὁσίου καὶ ἐπισκόπου.
23 11 T. Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα.
24 12 Π. Ὀνούφριου καὶ Πέτρου ὁσίων Τριφυλλίου ἐπισκόπου
Λευκωδίας.
25 13 Π. Ἀκυλίνης, Ἀννης, Ἀντιπάτρου.
26 14 Σ. Ἐλισδαίου τοῦ προφήτου. Μεθοδίου πατριάρχου Κων-
σταντινουπόλεως.
27 15 Κ. Ἀμῶν τοῦ προφήτου. Ἰερωνίμου τοῦ ὁσίου. Αὐγουστίν-
ου ἐπισκόπου Ἰλπῶνος, Ναρσῆ.
28 16 Δ. Τύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.
29 17 T. Ἰσαύρου μάρτυρος, Μανουὴλ, Σαβὴλ καὶ Ἰσμαὴλ τῶν
μαρτύρων. Ὑπατίου τοῦ ὁσίου.
30 18 T. Λεοντίου, Θεοδούλου καὶ Ὑπάτου. Ἀθερίου μάρτυρος.

ΙΟΥΛΙΟΣ

- 1 13 Π. Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου, Παΐσιου τοῦ μεγάλου.
2 20 Π. Μεθοδίου ἐπ' ὁκόπου Πατέρων.
3 21 Σ. Ἰουλιανοῦ τοῦ Ταρσέως, ἱερεντίου ἱερομάρτυρος ἐπὶ
ὁκόπου Ἰκονίου.
4 22 Κ. Εὐσεβίου ἐπισκόπου Σαμοτάτων.
5 23 Δ. Ἀγριππίνης. Ἀριποκλέους μαρτύρων.
6 24 T. Τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου.
7 25 T. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
8 26 Π. Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ.
9 27 Π. Σαμψὼν τοῦ ξενοδόχου.
10 28 Σ. Εὐρεσις λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάννου. Μνήμη τῆς μετὰ
φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπ' αὐτῆς τοῦ
σεισμοῦ (1894).
11 29 Κ. Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Ἀποστόλων.
12 30 Δ. Ἡ σύναξις τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 14. Ἡ γὰρ ὥρας 10.

- 13 1 T. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
14 2 T. Κατάθεσις τῆς τιμίας ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
ἐν Βλαχέρναις. Ἰουβενάλιου.
15 3 Π. Ἰακίνθου μάρτυρος. Ἀνατολίου Κων)πόλεως.
16 4 Π. Ἀνδρέου Κρήτης ἱεροσολυμίτου
17 5 Σ. Ἀθανασίου Λαμπροῦ τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶν θαλάττω.
18 6 Κ. Σισών ὁσίου τοῦ Μεγάλου. Ἀρχίππου, Φιλαμονος καὶ
Ὀνυσίου.
19 7 Δ. Κωνσταντίνου μαρτύρου Θεωμᾶ τοῦ ὁσίου. Εὐαγγέλου.
20 8 T. Προκοπίου μεγάλου μαρτύρου. Ἀντιόχου μάρτυρος.
21 9 T. Παγκρατίου Ταυρονεῖου.
22 10 Π. Τῶν ἐν Νικοπόλει πενήντα μαρτύρων.
23 11 Π. Ἡ κύρωσις τοῦ Ὁσίου ὑπὸ Εὐφημίας. Ὀλγας τῆς βι-
σιλίδος τῆς ἰσαποστόλου.
24 12 Σ. Προκλου, Ἰλαρίου, Μιχαὴλ ὁσίου. Βερνίκης.
25 13 Κ. Τῶν θεοφόρων πατέρων. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχ. Γαβριὴλ.
26 14 Δ. Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης. Ἀκύλα τοῦ Ἀποστόλου.
27 15 T. Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης.
28 16 T. Ἀθηννογένους ἱερομάρτυρος.
29 17 Π. Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
30 18 Π. Αἰμιλιανοῦ καὶ Βιλεντίνης μαρτύρων. Στεφάνου τοῦ
ἀγίου τοῦ νέου, πατριάρχου Κων)πόλεως.
31 19 Σ. Δίου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων.

Αὔγουστος

- 1 20 K. Ἡλίου τοῦ Θεοδίου.
 2 21 Δ. Συμεών τοῦ διὰ Χριστὸν θαλοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ συνα-
 σκίτου αὐτοῦ.
 3 22 Γ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
 4 23 Γ. Φωκά, Ἰεζεκιὴλ τοῦ προφήτου.
 5 24 Γ. Χριστίνης μεγαλομάρτυρος.
 6 25 Γ. Ἡ κοίμησις τῆς Ἀγ. Ἀννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου. Τῶν
 ἁγίων 165 πατέρων τῶν ἐν τῇ Ε' οἰκουμένη Ἁγ. Συνόδῳ.
 7 26 Σ. Ἐρμούλου, Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρ. Ὁραιοζήλης μάρτ.
 8 27 Κ. Παντελεήμονος ἱαματικοῦ.
 9 28 Δ. Προχόρου, Νικάνωρος, Τιμῶνος καὶ Παρμενᾶ ἐκ τῶν Ο'.
 10 29 Τ. Καλλινίκου Θεοδοῦτης μαρτύρων, Θεοδοσίου τοῦ νέου.
 11 30 Γ. Σύλλα Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ὀπαινέτου, Ἀνδρονίκου.
 12 31 Π. Εὐδοκίμου τοῦ δικαίου. Μνήμη τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ἐν
 Βλαχέρναις ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἐξαιρέσις ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 13. Ἡ γὰρ 11.

- 13 1 Π. Ἡ Πρόδοσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἁγίων ἑπτὰ μαρ-
 τύρων Μικκαβαίων. Τιμαθέου τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν Προικο-
 νήσῳ (ἀρχὴ νηστείας).
 14 2 Σ. Ἀνακομιδὴ λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδια-
 κόνου Στεφάνου, Ἰουστινιανοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου.
 15 3 Κ. Ἰσαακίου Δαλμάτου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων, Σαλώμης
 τῆς ὑποφύρου. Θεοκλήτους τῆς ὁσίας.
 16 4 Δ. Τῶν ἐν Ἐφ. ἐπὶ τὰ παῖδων. Ἰαμβλῆχου καὶ λοιπῶν.
 17 5 Γ. Εὐδὶγνί, μάρτυρος. Νόννας τῆς ὁσίας μητρὸς, Γρηγο-
 ρίου τοῦ Θεολόγου.
 18 6 Τ. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
 19 7 Π. Δομετίου ὁσιομάρτυρος. Ναρκίσσου πατρ. Ἱεροδολύμων.
 20 8 Π. Αἰμιλιανῶν τοῦ ὁμολογητοῦ. Μύρωνος, ἀρχιεπισκόπου
 Κρήτης. Τιμωτῆ, ἑλλαν. νεομάρτυρος.
 21 9 Σ. Μαίω, τοῦ Ἀποστόλου. Ἀντωνίου μάρτυρος.
 22 10 Κ. Λαυρεντίου ἀρχιδιακόνου. Εὐστάθου πάπα Ρώμης καὶ Ἰπ-
 πολύτου τῶν μαρτύρων.
 23 11 Δ. Εὐπλου διακόνου μάρτυρος.
 24 12 Τ. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου. Παμφίλου καὶ Καπίτωνος.
 25 13 Τ. Μαξίμου, Εὐδοκίας, Δοσιθέου.
 26 14 Π. Μιχαίου τοῦ προφήτου.
 27 15 Π. Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

- 28 16 Σ. Ἀγίου Μανδηλίου. Διομήδους μάρτυρος. Ἀλκιβιάδου
 μάρτυρος.
 29 17 Κ. Μύρωνος, Στρατῶνος μαρτύρων.
 30 18 Δ. Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων. Ἰωάννου καὶ Γεωρ-
 γίου πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.
 31 19 Τ. Ἀνδρέου μάρτυρος τοῦ στρατηλάτου. Στραταγίου μάρ-
 τυρος.

Τὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σωτῆρος.

Σεπτέμβριος

- 1 2 Τ. Σαμουὴλ τοῦ προφήτου. Ἡλιοδώρου καὶ Δουᾶ.
 2 21 Π. Θαδδαίου ἀποστόλου Βάσσης μάρτυρος.
 3 22 Π. Ἀγαθονίκου μάρτυρος.
 4 23 Σ. Λούππου μάρτυρος. Εἰρηναίου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου
 Λουγδούων. Καλλινίκου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
 5 24 Κ. Εὐτυχῶς ἱερομάρτυρος.
 6 25 Δ. Μνήμη τῆς ἐπαύσεως τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγ. ἀποστόλου
 Βαρθολομαίου. Ἐπιφανίου καὶ Ἰωάννου πατριαρχῶν
 Κωνσταντινουπόλεως.
 7 26 Τ. Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων.
 8 27 Τ. Ποιμένος τοῦ ὁσίου. Λιβερίου πάπα Ρώμης.
 9 28 Π. Μωυσέως ὁσίου τοῦ Αἰθίοπος.
 10 29 Π. Ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
 11 30 Σ. Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου πατριαρ-
 χῶν Κωνσταντινουπόλεως.
 12 31 Κ. Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας ξώννης τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ ναῷ
 αὐτῆς ἐν τοῖς Χαλκοπρατοῖς.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐξαιρέσις ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ γὰρ 12.

- 13 1 Δ. Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου ἡτοι ἐναρξίς τοῦ πατριαρχ. ἔτους.
 Συμεών ὁσίου τοῦ Στυλίου καὶ Μιθρίε τῆς ὁσίας μη-
 τρὸς αὐτοῦ καὶ Εὐανθίας τῆς ὁσίας.
 14 2 Γ. Μάμαντος μάρτυρος. Ἰωάννου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
 τοῦ Νηστευτοῦ. καὶ Φιλαδέλφου μάρτυρος.
 15 3 Τ. Ἀνθίου ἐρομάρτυρος ἐπισκόπου Νικομηδείας.
 16 4 Π. Βαβύλα ἱερομάρτυρος. Πατριάρχου Ἀντοχείας. Μωυσέως
 τοῦ ὁσίου Προφήτου. Ἐρμιόνης θυγατρὸς Φιλίππου
 τοῦ ἀποστόλου.
 17 5 Π. Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου πατρὸς Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
 18 6 Σ. Ἡ Ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαῖς θαύματος τοῦ Ἀρχι-
 στρατήγου Μιχαὴλ.
 19 7 Κ. Σφζόντος μάρτυρος καὶ Εὐτυχίου μάρτυρος.

- 20 8 Α. Τὰ γενέθλια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
 21 9 Γ. Ἰσακείου καὶ Ἀγνῆς τῶν θεοπατόρων.
 22 10 Γ. Μυνοῦρας, Μτροδώρας καὶ Νυμφωδώρας τῶν μαρτύρων. Πρωτοχρηστῆς ὁσίας τῆς βασιλίδος.
 23 11 Π. Θεοδώρας τῆς ὁσίας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Εὐφροσύνης τοῦ μαγείρου.
 24 12 Π. Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος Ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου.
 25 13 Σ. Τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως καὶ Κορνηλίου τοῦ ἐκατοντάρχου.
 26 14 Κ. Ἡ παγκόσμιος ὑψώσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων τῆς ΣΓ' οἰκουμένης Συνόδου (νῆστεία).
 27 15 Δ. Νικήτα μάρτυρος καὶ Φιλοθέου τοῦ πρεσβυτέρου.
 28 16 Γ. Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος.
 29 17 Γ. Σοφίας μάρτυρος καὶ τριῶν αὐτῆς θυγατέρων. Πίστews, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης.
 30 18 Γ. Εὐμενίου τοῦ ὁσίου ἐπισκ. πρὸ Γερμανίας Ἀριάρχου.

Οκτώβριος

- 1 19 Γ. Τροφίμου Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος τῶν μαρτύρων.
 2 20 Δ. Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος.
 3 21 Δ. Κοδράτου τοῦ ἀποστόλου. Ἰωάννου τοῦ προφήτου.
 4 2 Δ. Φωκῆ ἱερομάρτυρος.
 5 3 Γ. Ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Εὐθυππῆς καὶ Πολυξένος τῶν ὁσίων αὐταδέλφων καὶ Ρερέκας τῆς ὁσίας.
 6 4 Γ. Θέκλης μεγαλομάρτυρος.
 7 5 Γ. Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
 8 6 Γ. Ἡ μετέστας Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τοῦ ὁσίου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. (Ἀργία).
 9 7 Σ. Καλλιστράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἀριτάρχου Μιρκου καὶ Ζήνωνος τῶν ἀποστόλων.
 10 8 Δ. Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ.
 11 9 Δ. Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.
 12 10 Γ. Γρηγορίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου τῆς Μ. Ἀρμενίας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἐξὼς ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

- 13 1 Γ. Ἀνανίου τοῦ ἀποστόλου. Ρωμανοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.
 14 2 Π. Κυριακοῦ ἱερομάρτυρος καὶ Ἰουστίνης τῆς παρθένου.
 15 3 Π. Διονυσίου ἱερομάρτυρος Ἀρεοπαγίτου.
 16 4 Σ. Ἰεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

- μάρτυρος.
 20 8 Τ. Πελαγίας τῆς ὁσίας.
 21 9 Π. Ἰακώβου Ἀποστόλου τοῦ Ἀλφαίου. Ἀνδρονίκου τοῦ ὁσίου καὶ Ἀθανασίας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.
 22 10 Π. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν αὐταδέλφων Μαρτύρων.
 23 11 Σ. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου ἐνὸς τῶν ἐπτὰ διακόνων. Θεοφάνους τοῦ γριπτοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν κανόνων. Νεκταρίου, Ἀρσακίου καὶ Σιδωνίου Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.
 24 12 Κ. Πρόδου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου μαρτύρων.
 25 13 Δ. Κἀπου, Παπύλου. Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης τῶν μαρτύρων καὶ Ἀντιγόνου Μάρτυρος.
 26 14 Γ. Ναζαρίου, Γερβασίου, Προταδου καὶ Κελσίου τῶν Μαρτύρων. Κοσμά ἐπισκόπου Μαύουμυ τοῦ ποιητοῦ τῶν κανόνων.
 27 15 Τ. Λουκιανοῦ ὁσιομάρτυρος.
 28 16 Π. Λογγίνου Μάρτυρος τοῦ Ἐκατοντάρχου.
 29 17 Π. Ὡσῆ τοῦ Προφήτου.
 30 18 Δ. Λοῦκᾶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
 31 19 Κ. Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου.

Νοέμβριος.

- 1 20 Δ. Ἀρτεμίου μεγαλομάρτυρος καὶ Γερασίμου τοῦ νέου ἁσκητοῦ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ.
 2 21 Γ. Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου Σωκράτους πρεσβυτέρου.
 3 22 Τ. Ἀδερκίου ἐπισκόπου ἱεροπόλεως καὶ Ρούφου τοῦ ὁσίου.
 4 23 Π. Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου. Ἰγνατίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
 5 24 Π. Ἀρέθα μεγαλομάρτυρος καὶ Σεβαστῆς μάρτυρος.
 6 25 Σ. Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων.
 7 26 Κ. Δημητρίου μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροδλήτου καὶ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου σεισμοῦ. Ἀρτεμιδώρου καὶ Βασιλείου τῶν μαρτύρων.
 8 27 Δ. Νέστιρος μάρτυρος καὶ Κυριακοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
 9 28 Γ. Τερεντίου καὶ Νεονίλλης τῶν μαρτύρων. Φιλοπλιανῶν ἀρχιεπισκ. πρὸ Καισάρειας. Φεδρονίας τῆς ὁσίας τῆς θυγατρὸς Ἰσακίου τοῦ βασιλέως.
 10 29 Τ. Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος τῆς Ρωμίας.
 11 30 Π. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν ἀδελφῶν καὶ μαρτύρων. Ἰωσήφ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀστερίου Κλαυδίου Νέωνος καὶ Νεονίλλης τῶν ἀδελφῶν καὶ μαρτύρων.
 12 31 Π. Στάχους, Ἀπ' αλλοῦ, Ἀμπλίου, Οὐρβανῶν, Νηρηίδου καὶ Ἀριστοβαύλου ἐκ τῶν Ὁ. Ἀποστόλων.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

*Γων ἡμέρα: 30. ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ γὰρ ὥρ. 14

- 13 1 Σ. Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
- 14 2 Κ. Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδοφόρου καὶ Ἀνεμποδίστου τῶν μαρτύρων.
- 15 3 Λ. Ἀκεψιμᾶ, Ἰωὴ καὶ Ἀσιθαλᾶ τῶν Μαστύρων.
- 16 4 Γ. Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, Νικάνδρου ἐπισκόπου Μύρων.
- 17 5 Τ. Γ'λακτίωνος, Ἐπιστήμης, καὶ Παμφίλου Μαρτύρων.
- 18 6 Π. Παύλου Ἀρχιεπισ. Κων/πόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.
- 19 7 Π. Ἰέρωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Λαζάρου ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Γαλιλαίῳ ὄρει.
- 20 8 Σ. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, κ. ἰ τῶν λοιπῶν Ἀσκημάτων Δυνάμεων.
- 21 9 Κ. Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου τῶν μαρτύρων. Μαρτῶνης τῆς ὁσίας.
- 22 10 Δ. Ἐράστου, Ὀλυμπιά καὶ λοιπῶν ἐκ τῶν 9 Ἀποστόλων καὶ Ὁρίλου μάρτυρος.
- 23 11 Τ. Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, Θεοφώρου τοῦ Στουδίτου.
- 24 12 Τ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας καὶ Νείλου τοῦ ὁσίου.
- 25 13 Π. Ἰωάννου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.
- 26 14 Π. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.
- 27 15 Σ. Πυρία, Σαμωῆ καὶ Ἀδιδού τῶν μαρτύρων. Ἀρχεται ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων.
- 28 16 Κ. Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
- 29 17 Δ. Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ.
- 30 18 Τ. Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ τῶν μαρτύρων.

Δεκέμβριος

- 1 19 Τ. Ἀδιδού τοῦ προφήτου καὶ Βασιλῆα μάρτυρος.
- 2 20 Π. Προεόρτια τῶν ἑορδαίων. Πρόκλου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως καὶ Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.
- 3 21 Π. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
- 4 22 Σ. Φιλήμονος, Ἀπλίας, Ἀρχίππου καὶ Ὁκσίμου τῶν ἀποστόλων καὶ Κιλκίας μάρτυρος.
- 5 23 Κ. Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀκραγαντίνων, καὶ Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου.
- 6 24 Λ. Κλήμεντος πάπα Ρώμης, καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας.
- 7 25 Γ. Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος. Μερκουρίου μάρτυρος.
- 8 26 Τ. Ἀλυπίου τοῦ Κινίτου καὶ Νίκωνος.
- 9 27 Π. Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
- 10 28 Π. Στεφάνου ἱερομάρτυρος τοῦ Νέου καὶ Εἰρηναίου μάρτυρος.
- 11 29 Σ. Παραμόνου καὶ Φλορημένου τῶν μαρτύρων.
- 12 30 Κ. Ἀνδρέου τοῦ ἀποστόλου καὶ Πρωτοκλήτου.

19)

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

*Ἐχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ὥρας 9 ἡ γὰρ ὥρας 15.

- 13 1 Δ. Νασίμ τοῦ προφήτου.
- 14 2 Τ. Ἀδδακοῦ τοῦ προφήτου.
- 15 3 Τ. Σαφονίου τοῦ προφήτου.
- 16 4 Π. Βασίλαρος Μεγαλομάρτυρος. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
- 17 5 Π. Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου.
- 18 6 Σ. Νικολίου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.
- 19 7 Κ. Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων.
- 20 8 Δ. Παταπίου τοῦ ὁσίου.
- 21 9 Τ. Ἡ σύλληψις τῆς ἁγ. Ἀννης.
- 22 10 Τ. Μηνᾶ. Ἐπισημάνουσιν καὶ Εὐγοάφου τῶν ὁσίων.
- 23 11 Π. Δανιὴλ τοῦ προφήτου καὶ τῶν ἁγ. τοιῶν Παίδων Ἀνανίου, Ἀζαρίου καὶ Μισαήλ, καὶ Δανιὴλ τοῦ Στυλίου.
- 24 12 Π. Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
- 25 13 Σ. Εὐδοκίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Λουκίας μάρτυρος.
- 26 14 Κ. Τῶν ἁγ. Προπατέρων Θέου μάρτυρος.
- 27 15 Δ. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
- 28 16 Τ. Ἀγγαίου τοῦ προφήτου.
- 29 17 Τ. Λιονυσίου ἀρχιεπισκόπου Ἀγίνης τοῦ ἐκ Ζικύνθου.
- 30 18 Π. Σαβαστιανοῦ μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
- 31 19 Τ. Βονιφάτιου μάρτυρος. Ἀγλαΐδας τῆς ὁσίας.

Ἰανουάριος. (1898)

- 1 20 Σ. Ἰγ. αἰών ἱερομάρτυρος τοῦ Θεοφώρου.
- 2 21 Κ. Πάντων τῶν ἁγ. αἰῶνος τῷ θεῷ εὐαρεσνησάντων ἀπὸ Ἀδὰμ ἄχρις Ἰωὴ τοῦ μνηστορος τῆς Θεοτόκου.
- 3 22 Λ. Ἀναστασίας τῆς φαρμακολυτρίας.
- 4 23 Γ. Τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων.
- 5 24 Γ. Εὐγενίας ὁσιομάρτυρος.
- 6 25 Π. Ἡ Γ-ννησις τοῦ Χρ. στοῦ.
- 7 26 Π. Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου, Εὐθυμίου ἱερομάρτυρος.
- 8 27 Σ. Τῶν ἁγ. Ἰωὴ τοῦ μνηστ. τῆς Παρθένου. Δαβὶδ τοῦ προφητάνακτος. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Στεφάνου τοῦ Ἀρχιδιακόνου καὶ πρωτομάρτυρος. Τὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ΣΟΥΛΓΑΝΟΥ.
- 9 28 Σ. Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτύρων.
- 10 29 Δ. Τῶν ἐν Βαθλεὲμ ἀναιρεθέντων 14 χιλιάδων νηπίων καὶ Μαρκελλοῦ τοῦ ὁσίου.
- 11 30 Γ. Ἀνυσίας τῆς ὁσιομάρτυρος.
- 12 31 Τ. Μελάνης τῆς ὁσίας. Ἀπόδοσις τῶν ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ.

ΕΘΡΤΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ

Λεϊλέϊ Βεράτ, 15 Σαμπάν, 7 Ιανουαρίου.

Ἀρχή Ραμαζάνιου, Ιανουαρίου 22.

Χηρκάϊ σερίφ, 15 Ραμαζάν, φεβρουαρίου 5.

Καδὶρ Γκετζετί, 27 Ραμαζάν, φεβρουαρίου 17.

Βαϊράμ, 1 Σεβάλ, φεβρουαρίου 21.

Κουρμπάν Βαϊράμ, 10 Ζιλχιδζέ, 30 ἀπριλίου.

1 Μουχαρρέμ (ἄρχεται τὸ ἔτος τῆς Ἑγ. ρας 1315) 21 Μαΐου.

Μεβλούτ (τὰ γενέθλια τοῦ Μωάμεθ) 12 Ρεβί-ούλ-ἔζβελ
Ιουλίου 30.

Οὔτς αἰλάρ, 1 Ρεδζέπ, νοεμβρίου 14.

Λεϊλέϊ Μιράτς, 27 Ρεδζέπ, δεκεμβρίου 10.

Λεϊλέϊ Βεράτ, 15 Σαμπάν, δεκεμβρίου 28.

ΕΘΡΤΑΙ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑΙ

Τὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου τῇ 19 Ιανουαρίου.

Ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησις Αὐτοῦ τῇ 19]31 αὐγούστου.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Ἐφέτος 2 μόνον ἐκλείψεις συμβήσονται, ἀμφοτέραι ἡλίου, πλὴν ἀόρατοι ἡμῖν.

Τῇ 20 Ιανουαρίου (1 φεβρουαρίου) δακτυλιοειδὴς ἐκλείψις ἡλίου, ὁρατὴ ἐκ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, καὶ τοῦ Εὐρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

Τῇ 17]29 Ιουλίου ἐμεία, ὁρατὴ ἐκ τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Δ. ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς.

ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Δὲν δ' αὖτε βεβαίως πάσας καὶ πάντας ὁ τοῦ περὶ
γυναικῶν ζητήματος μέγας ἀγὼν ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἀπασχο-
λῶν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, τῶν μὲν διατεινομένων ὅτι
ἐν τῇ ἀνομοιότητι τῶν δύο φύλων ὑπάρχει ὑποτέλεια τῆς
γυναικός, τῶν δὲ ἄγαν ἀναμορφωτῶν κηρυττόντων ἰσό-
τητα πλήρη διὰ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐξομοιώσεως τῆς
γυναικός. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες ἐν πολλοῖς τὴν
γνώμην τοῦ σοφοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Εἰρη Λεγουνό «ἡ γυνὴ
εἶναι ὄν ἴσον τῷ ἀνδρὶ ἀλλ' ἀνόμοιον, τὸ μὲν ἀνώτερον
τὸ δὲ ὑποδεέστερον διὰ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα συμμα-
χίας τελειοποιούμενον», θὰ ἴδωμεν διὰ βραχείας ἀνδρὸς
καὶ γυναικός συγκρίσεως ὅτι ἐξ ἴσου καταδικάζονται
καὶ ὁπισθοδρομοὶ καὶ οἱ ἄγαν ἀναμορφῶται οἵτινες
ἀξιοῦσιν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πλεί-
στων ὑπηρεσιῶν τῶν ἀνδρῶν. ἐνῶ διὰ τοιαύτης ἀξιώ-
σεως ἡ οἰκογενειακὴ εὐημερία καταστρέφεται καὶ αὐ-
τὸς ὁ γάμος ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς καὶ θείας αὐτοῦ θέσεως
ὑποβιβάζεται.

Ἄς ἀρχίσωμεν δὲ τὴν σύγκρισιν ταύτην ἀπὸ τῆς ἐ-
ξετάσεως τοῦ σώματος. Ἐν τῷ κόσμῳ, πανταχοῦ παρα-
τηρεῖ τις διαφορὰς καὶ ἀντιθέσεις. Παρὰ τοῖς ζώοις ἡ
ὑπεροχὴ τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐρωστίας εὐρίσκεται
ὅτε μὲν παρὰ τῷ ἄρρενι, ὅτε δὲ παρὰ τῷ θήλει. Ἄν
καὶ ὁ λέων, ὁ κήλων, ὁ ταῦρος εἶναι ἰσχυρότεροι τῶν
θηλειῶν, ἅπαντα ὅμως σχεδὸν ἡ τάξις τῶν ἀρπακτικῶν

ὀρνέων δεικνύει εἰς ἡμᾶς ὑπερεχούσας τὰς θηλείας κατὰ τε τὴν μυϊκὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ ἀνάστημα· καὶ εἰς τὰς μελίσσας θήλεια εἶναι ἢ ἡγεμονίς. Παρὰ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἢ μὲν κυριαρχία τοῦ ἀνδρὸς εἶναι καταφανεστέρα ἀλλ' ἢ χάρις καὶ τὸ κάλλος ἀνήκουσι ἀποκλειστικῶς τῷ ἀσθενεῖ φύλῳ.

Τὸ μὲν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὡς ὄργανον θεωρούμενον ὑπερτερεῖ τοῦ τῆς γυναικός. Αἱ κνῆμαι αὐτοῦ εἶναι ρωμαλεώτεραι, οἱ μυῶδεις αὐτοῦ βραχίονες αἵρουσι καὶ φέρουσι βάρη δυσβαστακτότερα, ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐξέρχονται τόνοι βαρύτεροι καὶ ὁ στόμαχος καταναλωτὴς ἐνεργητικώτερος ανανεοῖ ταχύτερον τὰς ἀπολλυομένας δυνάμεις. «Ἡ φύσις, λέγει καὶ ὁ Ξενοφῶν (Οἶκον. Ζ', 29), ρίγη μὲν καὶ θάλην καὶ ὁδοιπορίας καὶ στρατείας τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δύνασθαι καρτερεῖν κατεσκεύασεν ὥστε τὰ ἔξω ὑπέταξεν αὐτῷ ἔργα· τῇ δὲ γυναικὶ ἥττον τὸ σῶμα δυνατόν πρὸς ταῦτα φύσας τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ Θεός.» Ἀλλ' ἐὰν θεωρήσωμεν τὸ σῶμα ὡς κόσμον καὶ ἐρμηνευτὴν θὰ δώσωμεν τὰ πρωτεία εἰς τὰς γυναῖκας. Ὅψις ὥραία τῆς γυναικὸς φαίνεται τὸ τελειότατον τῆς δημιουργίας ἔργον. «Ἡ γυνή, ἔλεγε καὶ ὁ Κορ' Ἀγγρίπας, (*L'archet la Femme jugée* σελ. 80) εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν ἐπιγῆς δημιουργημάτων· ὁ δὲ Πανάγαθος συνεκέντρωσεν ἐν αὐτῇ ἅπαν τὸ κάλλος, οὕτως ὁ κόσμος εἶναι ἐπιδεκτικός, ἵνα ἀπαξάπαντα τὰ ὄντα βλέποντα τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο δημιουργημα καταλαμβάνωνται ὑπὸ θαυμασμοῦ, ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.» Τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός, δύναται τις νὰ εἴπῃ εἶναι χιλιᾶκις εὐγλωττότερον καὶ μᾶλλον τῷ λόγῳ πεπρωκισμένον ἢ τὸ τοῦ ἀνδρὸς. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ἐν μει-

δίῳ, ἢ γυνὴ ἀφθονα. Ἡ φωνὴ πρὸ πάντων λιγυρὰ ἀλλὰ βαρεῖα παρὰ τῷ ἀνδρὶ οὔσα εὐπορεῖ παρὰ τῇ γυναικὶ ἡμιτονίων καὶ τετάρτων τοῦ τόνου. Ὅθεν ὡς πρὸς τὸ σῶμα ὁ μὲν ἀνὴρ ὑπερέχει καθ' ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἰσχυρότερον, ἢ δὲ γυνὴ καθ' ὅτι λεπτότερον. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ ἰσότης ἐν τῇ ἀνομοιότητι. Ὡστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα, τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἀρρεν πλεονεκτεῖ. (Ξεν. Οἶκ. 26). Μεταβῶμεν νῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πνεύματος. Ὁ μὲν ἀνὴρ ἔχει τὸ αὐτενεργόν, ἢ δὲ γυνὴ τὸ δεκτικόν καὶ συντηρητικόν. Ὁ μὲν γινώσκει κάλλιον νὰ παράγῃ τὴν οὐσίαν, ἢ δὲ γυνὴ νὰ διατηρῇ ταύτην. Ὁ μὲν εἶναι κερδοσκόπος ἢ δὲ ἐπιστάτης. Ἐποίησε δὲ ὁ Θεός κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Οἶκον. Α' 3) «ἵνα τὸ μὲν πορίζῃ τὰ ἔξωθεν, τὸ δὲ σφίξῃ τὰ ἔνδον» «ἐπαρκοῦσιν οὖν ἀλλήλοις εἰς τὸ κοινὸν τιθέντες τὰ ἴδια· διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὸ χρήσιμον εἶναι δοκεῖ καὶ τὸ ἡδὺ ἐν ταύτῃ τῇ φιλίᾳ» (Νικομ. Θ', 14.) Διὰ δὲ τὴν φύσιν μὴ πρὸς πάντα ταῦτα ἀμφοτέρων εἶναι πεφυκέναι διὰ τοῦτο, καὶ δέονται ἀλλήλων, καὶ τὸ ζεύγος ὠφελιμώτερον ἑαυτῷ γεγένηται, ἢ τὸ ἕτερον ἐλλείπεται τὸ ἕτερον διυλόμενον. (Ξενοφ. Οἶκον. Ζ' 28). Ἴδού λοιπὸν πάλιν ὁμολογεῖται ἰσότης ἐν τῇ ἀνομοιότητι καὶ ἀνάγκη ἀμφοτέρων ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Κατὰ δὲ τὸν λόγον, τὴν ψυχικὴν ἐνέργειαν, δι' ἧς εἰς δυσχερεῖς περιπτώσεις ἐκλέγομεν τὸ βέλτιστον, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ δεικνύουσιν ἰδιότητας καὶ ἐλλείψεις ὅλως ἀντιθέτους. Ὁ μὲν ἀνὴρ ἄγεται μᾶλλον ὑπὸ ἐπινοίας καὶ ἀτομικοῦ διαφέροντος, ἢ δὲ γυνὴ ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ αἰσθήματος. Αὕτη μὲν αἰσθάνεται τὸ ἀληθές, ἐκεῖνος δὲ διορᾷ αὐτό. Ἡ γυνὴ εὖ φρονεῖ διὰ τῆς ἐμπνεύσεως ὡς ποιητής. Ὁ ἀνὴρ τούναντίον ἔχει

ὥς βάσιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου τὴν διαύγειαν. Ἡ γυνὴ ἐμμένει εἰς τὰς μερικὰς καὶ ἀτομικὰς παραστάσεις, ὁ δὲ ἀνὴρ ἐνάγεται εἰς τὰς γενικὰς καὶ καθολικὰς ἐννοίας. Ἄν λοιπὸν πρόκειται νὰ ἀνυψωθῇ εἰς τὴν γενίκευσιν τῶν μερικῶν παραστάσεων καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ συναγάγῃ εἴτε φιλοσοφικοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, εἴτε ἐπιστημονικὴν ἐκθεσιν τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν ἐνεργειῶν εἴτε τὴν ἐπιτήμιον τῶν μεγάλων μεταβολῶν πλῆθους ἔθνους ἢ ὁμηγύρεως, ἢ γυνὴ ταπεινουμένη ὑποχωρεῖ καὶ ἀναφαίνεται τότε ὁ ἀνὴρ. Ἐντεῦθεν καταννοῦμεν ὅτι τὰ μεταφυσικὰ συστήματα, αἱ ἀφηρημέναι ἐννοιαί, αἱ γενικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἰσότητος πρέπει νὰ ᾤσιν ἀδιάφορα ἢ ἀλλότρια εἰς τὰς γυναῖκας. Μόνον δὲ μέσον δι' οὗ δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ταῦτα εἰς τὴν γυναικείαν διάνοιαν εἶναι ἡ καρδία. Ἡ γυνὴ φιλοσοφεῖ διὰ μόνης τῆς καρδίας.

Εἰς τὰς καθαρὰς λοιπὸν ἀφηρημένας ἐννοίας ἡ γυνὴ δύναται διὰ τῆς σπουδῆς νὰ ἀνυψωθῇ μέχρι τοῦ νοοῦντος λόγου καὶ οὐχὶ μέχρι τοῦ δημιουργοῦντος. Ὅθεν οὐδεμία τῶν μαθηματικῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν μεταφυσικῶν θεωριῶν ὀφείλεται εἰς τὴν γυναῖκα. Καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα καὶ γυναῖκες μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου συνωστίζοντο εἰς τὰς φιλοσοφικὰς σχολάς, ἔνθα ὁ Πυθαγόρας ἠρίθμει καὶ πλείστας μεμνημένας τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ, οὐδὲν φιλοσοφικὸν σύστημα ἐξῆλθεν ἐκ κεφαλῆς γυναικός, ἥτις ἐπιτήδειος ἐρμηνευτῆς καὶ περιπαθῆς ὁπαδὸς ἔστι καὶ πάντοτε ἵσταται ἐκεῖ, ἔνθα ἀρχεται δημιουργία.

Προσέτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς οὐδὲν μέγα ἔργον διὰ τοῦ γυναικείου ὀνό-

ματος εἶναι σεσημειωμένον. οὔτε ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ, οὔτε ἐν τῇ ἐποποιίᾳ οὔτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ναὶ μὲν, ἡ μουσικὴ, ἐπὶ παραδείγματι, μᾶλλον ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται καὶ τὸ θεατρικὸν ἐπιτήδευμα εἶναι προσιτώτερον εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἐκ τούτου τὸ μουσικὸν καὶ δραματικὸν πνεῦμα δὲν ἐδόθη εἰς αὐτὰς καθότι τὸ δραματικὸν πνεῦμα στηρίζεται ἐπὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπιστήμη τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν μεταβολῶν, ἡ φιλοσοφικὴ κατάληψις ὥς φιλοσοφικῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τῆς γενικεύσεως καὶ ἀφαιρέσεως συνιστῶσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἱστορικοῦ· καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ οὔτε Θουκυδίδης οὔτε Τάκιτος θῆλυς καταλέγεται.

Εἰς τέσσαρα δὲ δευτερεύοντα εἶδη τοῦ λόγου, ἥτοι εἰς τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν, τὴν μυθιστορίαν, τὴν ἐπιστολογραφίαν καὶ τὴν διάλεξιν αἱ γυναῖκες ἐπέδειξαν αἰγληέσας ἐπιτυχίας. Διότι ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐλεγείᾳ δὲν εἶναι δημιουργὸς ἐπικρατῶν, ἀλλὰ δοῦλος ὑπείκων τῷ αἰσθήματι καὶ αἱ γυναῖκες ἐν τῇ ποιήσει ταύτῃ εὔρον τόνους τῆς καρδίας ἀπαραμύλλους. Ἡ Σαπφὼ ἦτο ἡ λαμπροτάτη φωνὴ τοῦ θελκτικοῦ χοροῦ τῶν ποιητριῶν. Καὶ περὶ ταύτης λέγει ὁ Στράβων (II' 617) «θαυμαστόν τι χρῆμα· οὐ γὰρ ἔτμεν ἐν τῷ τοιοῦτῳ χρόνῳ τῷ μνημονευομένῳ φανεῖσάν τινα γυναῖκα ἐνάμιλλον, οὐδὲ κατὰ μικρόν, ἐκείνης ποιήσεως χάριν». Καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ ἔρως καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ ἔτυχον γυναικῶν ἐρμηνέων, ἥττον μὲν σοφῶν, ἀλλ' ἴσως ἀληθεστέρων καὶ μυχαιτέρων τῶν μεγάλων ἡμῶν ποιητῶν.

Ἡ μυθιστορία εἶναι πρὸς τὸ δράμα καὶ τὴν ἐπο-

παίαν ὅ,τι τὸ ἄτομον πρὸς τὸ πλῆθος. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς μυθιστορίας, τῆς αἰκιακῆς ταύτης ἐποποιίας, ἀποδίδονται εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁπεῖται εἶναι, καὶ πρέπει νὰ ᾔναι, διδάσκαλοι τῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ διαλέξει καὶ τῇ ἐπιστολογραφίᾳ, διότι αὐτοσχεδιασμὸς αἰσθημάτων καὶ λέξεων παρέχει εἰς ἡμῶς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς διαλέξεις. Τὸ προτέρημα δὲ τοῦτο εἰς τὰς γυναῖκας πρὸ πά των ἀνῆκει.

Ὁ νεῦς λοιπὸν λοιπὸν ἀπαντᾷ εἰς ἀμφότερα τὰ φύλα μετ' ἰσότητων ὑπερῶν μὲν παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ὑποτελῶν δὲ παρὰ τῇ γυναικί. Τὸ δὲ βεσβλεῖον τῆς καρδίας εἰς τὴν γυναῖκα εἶναι δεδομένον: «οὗτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν». Λέγουσα ἡ Ἀντιγόνη παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (στιχ. 523) ὁρίζει τὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα. Ὁ τύπος τῆς νίκης εὐσεβείας τῆς Ἀντιγόνης δὲν εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Αὕτη τὸν γηραιὸν καὶ τυφλὸν πατέρα της, ἐκπεσόντα τῶν Θαιβῶν, χειραγωγεῖ εἰς Ἀθήνας· καὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ ἐκφέρει λόγους τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐσέβειαν δεικνύοντας. Τὸν δὲ ἀδελφὸν της Πολυνεΐκην παρὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ Κρέοντος θάψασα καὶ φωραθεῖσα εἰς σκληρὸν καταδικάζεται θάνατον· διὸ ἀγομένη ζῶσα νὰ ταφῇ, ἀπειλεῖ τῷ τοφέντι ἀδελφῷ (Σοφοκλ. Ἀντ. στ. 900 καὶ ἐξῆς) θλιβεροὺς ἐπικηδειοὺς λόγους ἐκδηλοῦντας τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀδελφικὴν ἀγάπην. Τίς δὲ πατὴρ δύναται νὰ παραβάλῃ τὴν στοργὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν μητρικὴν, ἥτις εἶναι ὅλος ὁ βίος τῶν γυναικῶν; Τίς δένει τὴν μητέρα ἀκολουθοῦσαν τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ τέκνου της, ἀκούουσιν τὴν πρώτην λέξιν του καὶ δεχομένην τὴν τελευταίαν γνώμην του; Ὅταν δὲ τέκνον τι ἀποθνήσκει κλαίει βεβαίως καὶ ὁ πατὴρ

ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' εἰς τὴν μητέρα ὁ θάνατος οὗτος εἶναι πληγὴ ἀνίατος. Καὶ αὐτὸς ὁ μισογύνης Εὐριπίδης ἐν τῇ ἀποσπλάσματι ἠδίστην θεωρεῖ τὴν πρὸς τὴν μητέρα τῶν τέκνων ἀγάπην.

Οὐκ' ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.

Ἐρᾷε μητρός, παῖδες, οὐκ ἔστιν ἔρως

τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἠδίων ἐρῶν.

Ἐπίσης ὁ συζυγικὸς ἔρως ἔχει τὴν ἡρωίδα του ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς ἥρωας. Ἐν δὲ τῷ ἑλέφ καὶ τῇ συμπλοκῇ εὐδεῖς ἀντιποιεῖται τῆς ὑπεροχῆς τῆς γυναικός, διότι ὁ μὲν ἀνὴρ δίδει τὸ χρημᾶ του, ἡ δὲ γυνὴ τὴν κοίτιν αὐτῆς. Καὶ ἐν τῷ ἔρωτι, ἐν ᾧ αἱ μὲν γυναῖκες εὐρίσκουσιν πάσας τὰ ἀρετὰς ἐξαγνίζονται, οἱ δὲ ἄνδρες ἐπάγουσι καὶ τὰ πλημμελήματά των, μὴ λέξεις θέτει χάσμα μεταξὺ ἀνδρός καὶ γυναικός. Αὕτη μὲν λέγει αἰῖραι ἐν σοί», ἐκεῖνος δὲ αὖτις ἀνῆκει μοι».

καὶ ποίαν δύναμιν ἔχουσι πάντα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, πάντα τὰ κοινωνικὰ σχέδια, πᾶσαι αἱ ἰδαικαὶ πολιτεῖαι, πάντα τὰ δημιουργήματα ταῦτα τοῦ πνεύματος, ἔργα τὸ πλεῖστον παροδικά, ἅτινα σήμερον ὑψίστα αὖριον δ' ἴσως ἄγονα καὶ γελοῖα, ἀπέναντι τῆς ὑπερτίμου καὶ ἀναλλοιώτου ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης.

Ἐκ τῆς προηγουμένης ἐξετάσεως σαφέστατα καταδεικνύεται ἡ ἰότης τῶν δύο φύλων ἐν τῇ ἀιδημοσίᾳ καὶ συνάγεται ἡ ἐξῆς ἀρχὴ «ἡ γυνὴ εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ ἀλλὰ διάφορος» καθ' ἣν καὶ τὰ ἔργα τῆς γυναικός πρέπει νὰ ᾧσιν ἴσα καὶ διάφορα.

Χ. Γ. Πανταζίδης.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡμέραν τινὰ βροχεράν τοῦ δεκεμβρίου τοῦ 189... νέος 20ετῆς περίπου, ἐὰν ἔκρινέ τις ἐκ τῆς ὄψεώς του, ἐνδοδυμένος ἐνδύματα μελανὰ πλήν τετριμμένα ὑπὸ τῆς χρήσεως καὶ ἐφ' ὧν ὁ ἀμείλικτος χρόνος εἶχεν ἀρήσει ἱχνη ἀεζάλειπτα τῆς διαβάσεώς του, μὲ πῖλον ὑψηλὸν πεπαλαιωμένον, ἀφ' οὗ τις ἐμάντευε μύστην τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, διέσχιζεν τεχνέως μίαν τῶν πλήρη ἰλὺς στενωπῶν τοῦ Σάλμα-Τομ-βρουκίου.

— Διὰ βολῆς, ἐσκέπτετο ὁ ἡμέτερος νεανίας, τέτοια ἀνὰ δουλειὰ οὐδὲ θὰ ἐρραντζόμην, κινδυνεύει κανεὶς νὰ χάσῃ τὰ πασχάλια του, καὶ νὰ ποθάνῃ ἀπὸ ἀσιτίαν. . . . δὲν πλακώνει τοῦλάχιστον καὶ καμμιὰ ἐπιδημία νὰ γείνῃ λιγὰκι κίνησις.... καὶ τοιαῦτα νοερῶς ψιθυρίζων προχωρεῖ.... προχωρεῖ ἀφηρημένως καὶ ρεμβάζων. Αἶφνης σταματᾷ συλλογιζόμενος.... ἔχασε τὸν δρόμον.

— Ποῦ βγάζει αὐτὸς ὁ δρόμος πατέρα; ἐρωτᾷ τινὰ ὁδηγοῦντα πέντε ὄνους.

— Γιὰ ποῦ κίνησες, ἡ ἀρεντιά σου; ἐρωτᾷ ὁ ὀνηλάτης.

— Σκοπεύω νὰ πάγω στὸ Ἑδιρνέ-Καποῦ....

— Τότες κόπιατε μαζύ, . . . καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω... ἀποκρίνεται ὁ φίλος.

Καὶ ἡ ἐπταμελὴς συνοδεία ἤρξατο ἀκολουθεῖν τὴν πρὸς Ἑδιρνέ-Καποῦ ἄγρυσαν. Ἀλλ' ὦ! τῆς ἀστειᾶς συμπτώσεως. Ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἐπιφαίνεται ἐτέρα συνοδεία ὄνων.... Οἱ συνοδεῖαι ἤρξαντο χαιρετίζονται ἀλλήλους δι' ὀγγυσμῶν καὶ

ὁ ἰατρός εὐρέθη αἶφνης πρὸς ἀδιεξόδου ἐν μέσῳ δωδεκάδους γαιδάρων.

Θέλει νὰ φύγῃ ἀλλὰ πόθιν;... πανταχόθεν περικυκλοῦται ὑπ' ὄνων! καὶ ὁ νέος φίλος μας βλασφημεῖ τὴν ὥραν καὶ τὴν στ' γαῖαν ποῦ τὰ ἔμπιξε μὲ τοὺς γαιδάρους!!!

— Τί μυρμουρίζεις αὐτοῦ;... τῷ λέγει ὁ γέρονι προση-
θῶν μετὰ τοῦ ἄλλου συναδέλφου του νὰ χωρίσῃ τοὺς διαμυ-
χομένους. Πρῶτη φορὰ ἔμπλεξες μὲ γαιδάρους· ἐμεῖς ἀπὸ μι-
κρὰ παιδιὰ ἔχουμε τέτοια τράβαλα,

Τέλος τὸ ὀνικὸν ἄσμα ἔπχυσεν καὶ ἡ ἥσυχία ἀποιατέστη.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, τῷ ἐρωτᾷ ὁ γέρονι σὲ ποῖονα πηγαί-
νεις στὸ Ἑδιρνέ-Καποῦ.

— Εἰς τοῦ κυρίου Χ... ἀπαντᾷ ὁ νεαρὸς ἰατρός.

— Στοῦ Χ... τοῦ δερματᾶ... αὐτὸς τὰ τίνιζε σήμερα τὸ πρῶτ'.... γιαντρός του θὰ ἤσουναι ἡ ἀρεντιά σου μοιάζει.

— Ναί!... ἀλλὰ πῶς ὁ δυστυχὴς ἐκὼ ἦτο τόσο καλὰ. Καὶ ἐσκέπευα μάλιστα νὰ τὸν στείλω στὴ Λάλκη νὰ κάμῃ ἀλλαγὴ ἀέρος.

— Βρὲ τί καλὰ, γιαντρέ! αὐτὸς ἐδῶ καὶ μιὰ ἐβδομάδα ἀρ-
χήτερα τῶλεγε...

— Ὡστε πέθανε... αἱ;

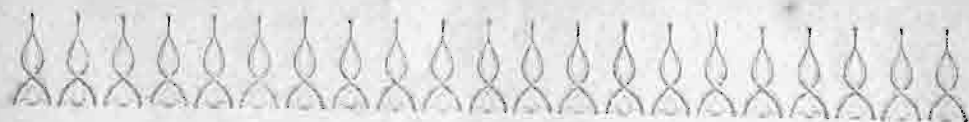
— Σήμερα τὸ πρῶτ' τὰ ξεφτιλῆσε καὶ τὸ καλὸ ποῦ σὲ θέλω γύρνα μπροσπίσω... καλὸ κακό.

— Εὐχαριστῶ πολὺ... ἀλλὰ πῶς νὰ γυρίσω;

— Νά... ἄμα γυρίσης ἀπ' ἐδῶ καὶ στρέψῃς πρὸς τὰ κάτω... ποῦν' ὁ φῶνος; δεξιὰ μεριὰ ἴσια στὸ Βαλατᾶ βγαίνει.

— Ἀντίο, πατέρα, εὐχαριστῶ.

— Στὸ καλὸ γιαντρέ. (πρὸς τοὺς ὄνους) ντέ ε ε ε ε.

Ο ΔΙΚΤΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Σιγή επικρατεί πανταχού· αἱ ἐξοχα κοιμῶνται καὶ σκότος τρικῶδες περικαλύπτει τὰ πάντα· οἷδέν πλέον κινεῖται ἐν τῇ πενιχρῇ τοῦ χωρικοῦ καλύβῃ· ἡ γυνὴ αὐτοῦ βέγγει ἡδέως κοιμωμένη παρὰ τοῦ πλευροῦν του· ἐκ τῶν λίκνων τῶν μικρῶν τέκνων του ἑλαφρὸς θόρυβος ἀναπνοῆς ἀκούεται· ὁ αὐτὸν κατακεκλιμμένος κοιμᾶται καὶ αὐτός· καὶ οἱ βόες κεκοιμημένοι ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ἡμέρας ἀνταίχονται ἡσύχως ἐν τῇ ἐρημικῇ αὐτῷ στείλῃ.

Αἴφνης ἀκούεται φωνή, φωνὴ γαληνική· πλήρῃ ἐπιβλητική ἐν τῇ νεκρικῇ σιωπῇ τῆς νυκτός·

— Χωρικὴ ἐγέρθητι καὶ ὕπαγε εἰς τὴν πόλιν.

Ἐυπειθὴς ὁ ἀγρότης ἐγείρεται καὶ ἀπὸνιθῆτος ἄρχεται ἐνδυσμένος. Τὸ σκότος περὶ αὐτὸν πυκνόν, τὰ πάντα περικαλύπτει· καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς βλέπει καλῶς· διακρίνει πανταχόθεν ἔθεν διέρχεται ἀτίς φωτὸς μυστηρίους περὶ αὐτὸν διαχέεται, ὁμοίᾳ ἀκτίνι φωτὸς οὐρανόθεν.

— Ποῦ ὑπάγεις; ἐρωτᾷ αὐτὸν ἡ σύζυγός του.

Καὶ ὁ χωρικός ἀποκρίνεται.

— Ἐκεῖ ἐνθα μέ ἀναμένουσιν.

Ἐκεῖνι ἐκπλήσσεται καὶ μετὰ θυμοῦ τὸν ἐρωτᾷ τίς ὁ ἀναμένων αὐτόν.

— Δὲν γνωρίζω, λέγει αὐτὸς ὑψὺ ὀλίγον τοῦ, ὦκατος.

Παραφευγμένη ὑπὸ τοῦ θυμοῦ πότε ὁμοιάζει αὐτόν· δὲ λίγων πινακίδων, οἵτινες ἐν παντὶ καίρω θὰ ἐρχίνοντο αὐτῷ ὡς πληγὰί· μέστιγος. Πλὴν ὁ ἀγρότης ὑπομένει καὶ ἐξυπομένει σιγηλῶς ἐνδιδόμενος. Ἡ γυνὴ τῷ συμβουλεύει τρεχέως· νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου πλὴν ἐκεῖνος ἀρνεῖται.

Ἐξέρχεται εἰς τὰ καὶ βραχὺ γαληνῶς· ὁ ἀνὴρ κατευθυνόμενος εἰς ἐργασίαν νυκτερινή· καὶ βραχὺς δὲ βήματος ἀγροῦ καὶ μεμετρημένου διαπερᾷ τοῦ ἀγροῦ, ὅπως τριακτικὰ τῆς νυκτὸς ἐφαπλοῦνται τὰ σκότη.

Τὴν αἰά γε σκέπτεται ἐν τῇ νυκτερινῇ ταύτῃ πορείᾳ τοῦ ὁ ἀγρότης συλλογίζεται· ἴσως τι τὸ ἔκτακτον καὶ κινεοφανές· οὐχὶ σκέπτεται πᾶν ὅτι πᾶς ἰδιοκτήτης ἀγροῦ θὰ ἐσκέπτετο τὸν ἀγρόν του, ὃν ὁρᾷ τὴν ἐπιθύμιον νὰ καλλιεργήτῃ· τὴν προθεσμίαν ἴσως τοῦ ἐνοικίου τοῦ ἀγροῦ του ἥτις λήγει μετὰ τινος ἡμέρας· τὴν μενύταιον καὶ κοπιώδη του, ὡς ἀγρότου, ζωῆς, ὡς ἐσκέπτετο χθὲς καὶ ὡς τρεφίλλεται τὴν ἐπιστάτην καὶ κατ' ὅλον του ἴσως τὸν βίον.

Παγετώδης ἀνέμος ἀναγκάζει αὐτόν νὰ σιγήτῃ· μήτοι τοῦτο εἴηαι ἢ προσεγγίζουσι αἰῶ· ἢ εἴηαι ἀπλῶς ὁ ψυχρὸς τῆς νυκτὸς ἀέρας· οὐδὲν ὁ χωρικός νουθετεῖ· ἄλλως τε πάντῃ ἀδιαφορεῖ καὶ βολῇ· ἀδικαίπως ὥστε ὑπὸ θείας κατευθυνόμενος χειρὸς.

Ἐκεῖνι τοῦ ἐξ ἀγρῶν προζωννύμετος της, ἡ πόλις εἶναι παραδεδομένη εἰς τὰς τρυφεράς τοῦ Μορφέος ἀγκάλας· τὸν βελὺν κατὰ ὅταν οὐδὲν τρεχέτω· αἱ μελέται τοῦ ἀνέμου, οὐδὲ ὁ ἔξω τοῦ βελὺν πλάτος τοῦ χωρικοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἤχρος. Κοιμωμένη ἐν τῇ νεκρικῇ αὐτῇ· ἐκ τριῶν περιβόλῃ, ὁμοιάζει τὰρην κεῖμεν ἐν κέντρῳ σπείρας θυμίστων σκιερῶν τῶν.

Ἀδιστακτικὸς ὁ χωρικός· εἰσδίδει ἐν τῷ δαδάλῳ τῶν ὁδῶν, τὸς τὸν ἀποκλῆς ὡς ἀνὴρ εἴς τινι ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Καὶ ἐν τούτῳ οὐδεὶς ὑπέδειξεν αὐτῷ τὴν ὁδὸν ἣν ὥριλεν ν' ἀκολουθήτῃ· οὐδὲν ὁμοίως θὰ καλύπτῃ αὐτὸν τοῦ νὰ εἶναι πᾶσι ἐν τῇ ὁμιλίᾳ στιγμῇ, ἐκεῖ ἐνθα ὁφείλει νὰ ἦαι.

Καὶ μετὰ περιπληκτικὰς πολλὰς ρηθῆναι τέλους εἰς πλατεῖαν ἐλευθέραν, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ κέντρου, ὃν σχηματίζουσι αἱ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ, ὁμοιάζει σφιγμένον γερόντιον μεγέλωι, ἀκινήτων. Αἴφνης ἐκ τοῦ ἐτέρου τῆς πλατείας ἄνθρωπος φαίνεται ἀνὴρ τις, ὁστις πλησιάζει τὸν χωρικόν καὶ τὸν ἐρωτᾷ.

— Χωρικὴ, ποῖα ὥρα εἶναι;

Τὸ σκότος εἰς αὐτὸν καὶ ὁ χωρικός ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ὥραν ἐν τῷ ὥρολογίῳ του. Πλὴν ἤχος μεμακρυσμένος ἐκκρεμοῦς σημαίνοντος φθάνει εἰς τὰ ὦτά του καὶ ἀποκρίνεται ἀδυστάκτως τῷ ἀγνώστῳ.

— Εἶναι ἡ τετάρτη τῆς πρωίας.

Τῷ φαίνεται ἐν τούτοις ὅτ' εἶδεν πού τὸν νυκτερινὸν τοῦτον διακρίνῃ, οὕτως ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μέτωπον· ἀλλ' αἶφνης νομίζει ὅτι φῶς περιβάλλει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου καὶ βλέπει ἤδη καθαρῶς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ. οὐδέποτε πλέον θὰ λησμονήσῃ αὐτά· ἐνεχαράχθησαν βαθέως ἐν τῷ νῷ του. Διὰ τί τοῦτο; καὶ αὐτὸς οὗτος ἀγνοεῖ· ἀλλὰ καὶ μεταξὺ χιλίων θὰ ἀνεγνώριζεν αὐτόν.

Μολις ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη, ὁ ἀγρότης ἐπαναλαμβάνει τὴν ὁδὸν ἣν διέτρεξε πρὸ ὀλίγου, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μεμετημένου βήματος μεθ' οὗ εἶχεν ἔλθῃ, βραδίξει διὰ μέσου τῶν σκολιῶν ὁδῶν τῆς νεκροπόλεως. Στερεῶς δὲ πεδὶ ἐπνέρεται εἰς τὸν οἶκόν του μὴ ἀπαντήσας εἰμὴ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν αἰωνίως πλέον θὰ ἐνθυμεῖται.

B'.

Ἐν τούτῳ ἔτος διέρρευσε καὶ ἡ φωνὴ ἀκούεται ἐκ νέου ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός.

— Χωρικό, ἐγέρθητι καὶ ὑπάγε εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ ὡς τὴν πρώτην φοράν, δοῦλος ὑποκείμενος εἰς μυστηριώδες καθήκον, ὁ ἀγρότης ἐγείρεται.

— Ποῦ ὑπάγεις; λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ του χασμομένη.

Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίνεται,

— Ἐκεῖ ἐνθὰ μὲ ἀναμείουσιν.

Πιστὴ δὲ τότε, ἡ γυνὴ τοῦ χωρικοῦ, τῷ νόμῳ, ὅστις ἔδωκε τῇ γυναικὶ δίψαν αἰώνιον περιεργίας ἀκατήκτου, ἀνακάθηται

ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ τὸν ἐρωτᾷ τίς τὸν ἀνχμάνει. Ἐκεῖνος ὑψοῖ τοὺς ὤμους καὶ ἐξηγεῖται αὐτῇ

— Παλίμπαι, κράζει αὐτῷ, βεβηλῶς ἀπεμακρύνθη· ἀπὸ ἐκλαμβάνεις ὡς τοῦ φωνῇ τὸν θόρυβον τοῦ ἀνέμου συρζίντος ἐν τῇ καπνοδόχῃ. Κατακλίθητι μέχρι πρωίας, καὶ εἴτα ὑπάγε ὅπου θέλῃς.

Τὰ λίκνα τρέμουν ἐν τῷ κλονισμῷ τῶν μικρῶν κλυθμηρίζοντων· ἐκ τοῦ βήτους τῆς καλύβης τοῦ ὁ κύων οὐρλιάζει ἀγρίως ἐνῷ ἡ βροχὴ μανιωδῶς μαστίζει τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων.

Ὁ ἀγρότης ὠθεῖ τὴν θύραν τοῦ οἴκιστου του, ἐξέρχεται καὶ ἄρχεται βραδίξων ἐπὶ τοῦ πεπηγότος ἰδρύματος. Ὁ ἄγριος βορρᾶς παρσύρει καὶ σείει αὐτὸν ὡς ῥάκος. Καὶ σκέπτεται τὸν θερμὸν οἴκιστον, τὸν συγκομισθέντα σίτον, τὴν σύζυγόν του κοιμωμένην ἤδη ὑπὸ τὰ θερμὰ περικαλλύματα· καὶ τοὶ δὲ, αἱ σκέψεις αὐταὶ ἤρουν νὰ ἐπανοδηγήσωσι πάλιν· ἕτερον ἐπὶ τὰ βήματα του, ἐν τούτοις αὐτὸς προχωρεῖ πέντοτε ὡς ἀνὴρ βέβαιος ὅτι θὰ φθλίσῃ ἐγκαίρως.

Τὰ δένδρα, οἱ φραγμοὶ αἱ ἀχυρόπλεκοι καλύβαι ἐξαχνίζονται ὀλίγον καὶ ὀλίγον ὀπισθεν τοῦ ὑπερπηδᾷ τὴν ζώνην τῆς πόλεως καὶ ὅπως ἄλλοτε, παθητικῶς ὑπακούω, εἰσδύει ἐν τῇ ἀδιεξόδῳ τῶν σκοτεινῶν ὁδῶν. Οὐδένα λάμψις ὑπερώκει ἐν τῇ ἀπαίρῳ τοῦ σκότους ἐκτάσει· πλὴν αἱ πόδες τοῦ χωρικοῦ βραδίξουν στερεότερον ἢ ἐκνέμει τὴν δαχτύλῳ ἀνά χειρὸς τὴν ὠδήγει τινὲν τῇ νυκτερινῇ του ταύτῃ πορείᾳ.

Ἀπέναντος ἐκδορῇ ὑψοῦται πρὸ αὐτοῦ σκεπὴ καὶ μεγαλὴ γοητικὴ ὁμοιότης λίαν τῇ Ἀσίᾳ. Πλὴν τῆς ἀσκητικότητος οἱ δὲ λαοὶ, οἱ φωτίζοντες τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῆς, ἐπιτείνουσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἡλιθερίαν τῆς οὐσίας τῆς. Θύρα γαῖοντα ἀνείγεται ἐμμέσως πρὸ τοῦ μέλλοντος· νὰ ἐξυπηρέτησιν τὰ ἀνεξερεύνητα τοῦ ὕψιστου σχεδίου ἀγρότου· οὗτος δὲ βραδέως καὶ ἀκλουθῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἀόρατον χεῖρα ὀδηγεῖται αὐτὸν ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας

κλίμακος ἐκ γρανίτου ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἔξ χωροφύλακες μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας ὁ θοοῦνται, ὡς σκιαὶ ἀκίνητοῦσαι.

Ἡρεμος καὶ ἄφωνος διέρχεται διὰ μέσου πλήθους ἀπείρου καὶ αἴφνης εὗρεσκαται ἐν αἰθούτῃ τινί, ἐνθα ὑπὸ τοῦς ἠπλωμένους Ἑσταυρωμένου βασιλέως ἐδρεύουσι δικασταὶ μελαινειμονοῦντες. Αἱ ὤχραι καὶ ὑποτρεμούσκι τὰ ἀριόρωτος λάμπει φῶς ἀσταλές περιχέουσι περὶ τὸ πλῆθος καὶ τοῦς δικαστάς ἐνῶ, ἐν τῷ ἄλλῳ τῆς αἰθούσης ἄκρῳ, ἐνθα, ὡς πρειδοποίησες τοῦ ἐν τῷ σκότει περὶ παρμένου θανάτου, σιωπὴ βαθυτάτη βασιλεύει, διακρίνεται τὸ ὥχρον πρόσωπον τοῦ ἀνδρός ὃν μέλλουσιν, ἴσως, ἀκαταδικάσωσι.

Τὴν νεκρικὴν σιωπὴν διακόπτουσιν αἴφνης οἱ λόγοι τοῦ δικαστικοῦ προέδρου. οἷτινες, ὅμοιοι λίθιν ἄβυσσιν ἐκτρανδονίζοντες, ὑπόλωρον βοὴν προκαλοῦσι παρὰ τῆς ὁμηγύρει.

— Κατηγορούμενε, μάρτυς ὁ Θεὸς ὅτι μόνον τὸ ἄλλοθι δύναται νὰ σὲ σώτῃ. Ποῦ ἦτο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φρικώδους τούτου ἐγκλήματος;

Ὁ δυστυχὴς ἀνεγείρεται ἐκ τοῦ ἐδωλίου καὶ διὰ φωνῆς ὑπὸ λυγμῶν διακοπτομένης ἀπαντᾷ:

— Πῆλιν ἐπὶ τῆς πλατείας ἐκεῖ χωρικὸν τινα, καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν διερχόμενον ἠρώτησα ποῖα ὥρα ἦτο καὶ μοὶ ἀπήντησεν εἶναι ἡ τετάρτη τῆς πρωίας.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ χωρικὸς οὗτος;

— Ἀγνοῶ.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Οἶμοι! δὲν γνωρίζω ποσῶς.

— Τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, κατηγορούμενε, θὰ ἰδύνασο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς;

Ἀγωνιῶν καὶ ἀπηλπισμένος περὶ τῆς σωτηρίας του οὗτος, ἔστρεψε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ συνηθροισμένον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου πλῆθος.

Τὸ πᾶν ἀπώλλυτο ἴσως, καὶ ἡ καταδίκη του θὰ ἐξεφέρετο, ὁ-

πόταν αἴφνης τείνων τὰς δύο χεῖρας, μετὰ χαρᾶς νευργοῦντος βλέποντος ἐπιπλέυσαν ἐπὶ τῶν κυμάτων σάνδα σωτηρίας.

— Ἴδου αὐτός! ἀνακράζει διὰ φωνῆς ἀπεγνωσμένης.

Ὁ χωρικὸς, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Προνοίας δακτύλου εἰσῆρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν
(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) (.)

ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Γιὰ δύο μαῦρα μάτια, ἄστρα ζηλεμμένα
ποῦδα μιὰ φορὰ
φλογερὴ ἀγάπη μοῦχει ἀρπαγμένα
ψυχὴ καὶ καρδιά.

Ζῶ γιὰ κείνα μόνο καὶ γι' αὐτὰ πεθαίνω·
μᾶνοιξαν πληγὴ.
κι' ἀγευγνῶ ταῖς νύχτες μὲ τὸ νοῦ παρμένο
ὡς ποῦ φέγγει αὐγὴ.

Εἰν' τὰ δύο σου μαῦρα γλυκὰ μάτια, φῶς μου
ἄστρα φεγγερά...
ποῦ τῆς λύπης σβύνουν τὰ σκοτάδια μπρὸς μου
καὶ σκορποῦν χαρά!!

Ναὶ τὰ δύο σου μαῦρα γλυκὰ μάτια φῶς μου
ὅπου λαχταρῶ
κι' ὅλη τὴν ἀγάπη ὅπου νοιόθω ἐντός μου
μέσ' ἐκεῖ θωρῶ.

Εἰν' τὰ δύο σου μάτια ποῦ ποτὲ ἢ δύσιν
δὲν θὲ νὰ τὰ διῇ
δ' ἓνα κύτταγμά τους ὡμορφαίν' ἢ φέσι.
καὶ γελᾷ ἢ γῆ!!!

Φώτιος Δ. Στεφανίδης.

ΑΠ' ΕΔΩ' ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

Ἐκ λευκώματος:

»Ο θεός πάντοτε μετενόησε διότι ἔπλασε τὸν ἄνδρα, οὐδέποτε ὁμως διότι ἔπλασε τὴν γυναῖκα.

Μία γυνή.

Κάτωθεν ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς ἀνδρικήs:

»Ἐν τούτοις πλάσας τὴν γυναῖκα ἐστάθη φοβηθεὶς μὴ πράξῃ νέαν ἀνοησίαν»

Ἐν ἐξετάσεσιν:

Ὁ καθηγητής. — Ἐὰν ὁ πατήρ σου δανεισθῇ χίλια φράγκα μὲ συμφωνίαν νὰ δίδει διακόσια πενήντα κατ' ἔτος πόσα θὰ χρεωστῇ μετὰ τρία ἔτη;

Μαθήτρια. — Πάλιν χίλια φράγκα.

Καθηγητής. — Ἀλλὰ παιδί μου, σὺ δὲν γνωρίζεις οὐδὲ τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τῆς ἀριθμητικῆs;

Μαθήτρια. — Πιθανόν... ἀλλὰ γνωρίζω κάλλιστα τὸν πατέρα μου ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ πληρώνῃ!...

Κάτοικός τις τῆς Πενσυλβανίας, θέλων νὰ ριθθῇ εἰς τὸν ποταμὸν ἐμποδίζεται παρὰ τινος φίλου του παρατυχόντος ὅστις καὶ ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀπονενομένου τούτου κινήματος. Ἴδου ἡ ἀπάντησις:

Ἐνυμφεύθην μίαν χήραν, ἥτις ἐκ τοῦ πρώτου γάμου της εἶχε μεγάλην θυγατέρα· ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου ἤρχετο συνεχῶς καὶ μᾶς ἐπεσκέπτετο, ἠρώσθη τῆς προγονῆς μου καὶ τὴν ἐνυμφεύθη· οὕτως ὁ πατήρ μου ἐγένετο γαμβρός μου καὶ ἡ προγονή μου μήτηρ μου, διότι ἦτο σύζυγος τοῦ πατρός μου. Μετ' οὐ πολὺ ἡ σύζυγός μου ἐγέννησεν υἱόν· οὗτος ἦτο γυναικάδελφος τοῦ πατρός μου καὶ συγχρόνως θεῖός μου, ἐπειδὴ

ἦτο ἀδελφός τῆς μητρειᾶς μου. Ἡ σύζυγος τοῦ πατρός μου (ἡ προγονή μου) ἐγέννησε καὶ αὐτὴ υἱόν· ὅστις ἦτο ἀδελφός μου καὶ ἐγγονός μου, ἐπειδὴ ἦτο υἱὸς τῆς θυγατρὸς μου. Ἡ σύζυγός μου ἦτο μάμμη μου διότι ἦτο μήτηρ τῆς μητρός μου· ἐγὼ ἤμην σύζυγος τῆς γυναικὸς μου καὶ ἐγγονός της ἐπίσης διότι ἤμην προγονός τῆς θυγατρὸς της· καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγος τῆς μάμμης ἀνθρώπου τινος εἶναι πάππος τοῦ ἔγεινα καὶ ἐγὼ πάππος ἑμμαντοῦ.

Ἐννοεῖται ἤδη εὐκόλως ἡ αἰτία τῆς πρὸς θάνατον ἀπολείρας αὐτοῦ.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν εὐδαιμόνων, συκοφαντία τις κατὰ τοῦ συζύγου τῆς κυρίας Δεβαλμέζ· εἶχε κατασυντρίψει τὴν τάλαιναν καρδίαν της· Καίτοι ἦν βεβχία ὅτι ἡγαπᾶτο περιπαθῶς, ἐν τούτοις εἶδε φθειρόμενον ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶν ὅ,τι τιμαλφες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶχεν ἀποκτήσει. Καὶ ἀπονενοημένη, προσβεβλημένη ὑπὸ τραύματος, οὗ ἔνεκεν ἐνόμιζεν ὅτι ὀσονούπω ἤθελε τελευτῇ, μὴ ἀκούουσα δὲ συμβουλᾶς καὶ παρακλήτεις, εἶχεν ἰδίαις χερσὶ κοιλάνει ἐνθουσιωδῶς ἄβυσσον, καὶ ἐπισκευάσει τὸ ἀνεπισκεύατον.

Ἐλαβε διαζύγιον.

Αἱ γλυκεῖαι ἀναμνήσεις ἐκλείοντο ὀσημέραι ἐν τῷ πάφῳ τῆς λήθης.

Μῆνες παρήλθον, εἶτα δὲ ἔτη.

Ἡ Κ. Δὲ Βαλμέζ ἀπέκρυπτε τῷ πατρὶ αὐτῆς τὴν ἀγρίαν ἀνίαν καὶ αἰσχύνην της. Φροῦδος τις ἐλπίς, καθ' ἑκάστην κατεβαυκαλεῖ τὴν ἀθυμίαν καὶ κατῆρειαν, ἥτις ἔνεκεν τῶν ἀρεστώτων ἐπεισοδίων ἀδιαλείπτως τὴν κατεῖχεν.

Εἶτα ὁ ἀπροσδόκητος οὗτος βίος, ὃν ἤδη διῆγε, μετέλλαξεν.

Ἡ ταραχὴ ἦν ἡσθάνετο ἕνεκα τῆς παρὰ πᾶσαν αὐτῆς προσδοκίαν ραδιουργίας καθίστατο ἥττον σφοδρὰ δι' ὃ καὶ ἔτι ὀλιγώτερον περιαλγῆς ἔκτοτε ἐγένετο. Πλείσται ὅσαι εἰκασίαι ἐκυλίωντο ἐν τῷ νῷ αὐτῆς δίκην διαρκῶν καὶ συμμίκτων ὀνειρῶν· καὶ ἐνῷ, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν στιγμῶν ἐκείνων, καθ' ἃς τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος ἔθιγον εἰς τὰ μυχιαίτατα τὴν καρδίαν της, κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως καὶ συνελάμβανεν ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν λίαν εὐφρόσυτον γλυκύτητα τῆς συγχωρήσεως. Ἡ θλιψίς της μετέλαττεν ἤδη φύσιν, ὃ δὲ σφοδρὸς καὶ νεάζων αὐτῆς ἔρως ἀνεμιγνύετο μετ' ἐπιποθήσεων καὶ ἐλέγχων. Ὁ πατὴρ τῆς κυρίας Δὲ Βαλμῆζ ἀπεβίωσε. Μόνη, ἄνευ τέκνων, διέτριβε κατώδυνος ὑπὸ τὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον φορτίον τῆς ἀθλίας ζωῆς της, θρηνοῦσα ἡ δέιλαιος τὴν ἀπερισκεψίαν της καὶ ἀναπόλοισα ἐνδελεχῶς μετ' ὀλολυγμῶν τὸ ἀνεπίστρεπτον παρελθόν της.

Ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ Νοεμβρίου μηνός, ἡ κυρία Δὲ Βαλμῆζ θελήσασα νὰ ἐπανίδῃ τὸ πρῶτον οἶκημά της, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων, σφοδρῶς πρὸς τοῦτο ἐλκομένη "Ἀμ' ἔτος. ἄμ' ἔργον. Ὁ περίβολος τοῦ οἴκου ἠκτινοβόλει περιφράσσων τὰς ἐρήμους αὐτοῦ δειδροστοιχίας, αἱ δὲ κλάδοι, ἐστεργμένοι τῶν φύλλων αὐτῶν καὶ δινήεντες ὡς βληθεῖσαι χρυσαλλίδες, ἐξέτεινον πρὸς τὴν κατοικίαν τὸ τρίχαπτον τῶν κλόνων αὐτῶν, προξενοῦντες τῷ ἐπισκέπτῃ ἀθυμίαν τινὰ ὡς εἰς πένθιμον οἶκημα εἰσερχομένῳ. Ἀρρητος συγκίνησις κατεῖχε τὴν τεθλιμμένην νεαρὰν γυναῖκα! Ἐβλαίνε, βραδεῖα, ἀκροποδητί, ὡς βαίνει τις πρὸς τάφον τινὰ πλησιάζων.

Μετ' ὀλίγον ἔστη.

Ἡ οἰκία ἐφαίνετο κατάλευκος, καὶ ἴσως ἀκατοίκητος. Ἐτείνει τὴν χεῖρα καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Ἐπὶ τῇ κωδωνοκρουσίᾳ αἱ ἐξεγερθεῖσαι ἀναμνήσεις βαθμηδὸν ἐπολλαπλασιαζόντο, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου τὸ οἰχόμενον παρελθόντες εὐδαιμονίας ἐσκίρτα ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Θεράπων τις παρουσιάσθη.

— Γνωρίζετε, τῷ ἠρώτησεν, ἐὰν ὁ κύριός σας ἤθελέ μοι ἐπιτρέψει νὰ ἐπισκεφθῶ ὀλίγον τὸν περὶ βολον τῆς οἰκίας ταύτης;

— Εἰσέλθετε, τῇ εἶπεν οὗτος προκλητῶς.

Ἡ κ. Βαλμῆζ εἰτῆλθε διὰ τῶν δειδροστοιχιῶν. Περὶ αὐτὴν αἱ ἀναμνήσεις δίκην ὥχρων φασμάτων ἠγείροντο καὶ τὴν παρηκολοῦθουν.

Ἰδοὺ ἡ ὁδός, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀμρότεροι ἐβάδιζον ἡρέμως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνομιλοῦντες. Ἐκεῖ ἡ περιγῇ παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐκκλήτο ἐν στενωπῇ μεσημβρίας ἐν ὥρᾳ θέρους. περικιτῶν δένδρον τι ἐπεφάνη φέρων τὸ ὄνομά της ἐγκεχραγμένον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ ὑπὸ χειρὸς φιλότατης Λουκιανῆς! Καὶ ἐκ τοῦ στήθους τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ᾤων ἡ τις ὑπεξέφυγεν ὡς ἀπάντησις. Γεώργιέ μου! Ἀλλὰ ποῦ! ποῦ ἦτο ὁ Γεώργιος; Ἀρὰ γε εἰς τὰ ἐρέβη τῆς αἰωνιότητος εὕρισκετο ὁ ἀτυχής; Ἀλλὰ τότε βεβαίως καὶ αὕτη θὰ τὸν παρηκολοῦθαι. Βαθὺν στόνον ἔστενεν ἡ δύστηνος, κλονουμένη καὶ μετὰ δισταγμοῦ βαδίζουσα.

Ἡ ἐρήμωσις τῆς διακοσμῆτεως ἐνηρμόζετο τῇ ἀδημονείᾳ τῆς ταλαίνης Λουκιανῆς· τὸ δὲ πένθος τῶν ἐρήμων λειμῶνων ὡς καὶ ἡ ἄκρα ἀθυμία της, ἐβύλιζον αὐτὴν εἰς ἀμαυροῦς ὅλως καὶ ἀπέλπιδας διηλογισμούς. Ἐπιθύμει διακχῶς, ὀνειροπολοῦσα, νὰ ἐντραπισθῇ ἐκεῖ διὰ παντός, ἐγκλείουσα αὐτῷ ἐντὸς σκεδάνου τὸν ἀδιώτον βίον της.

Διατί νὰ μὴ ἀγράσῃ τὸ οἶκημα τοῦ Βιλλημμόνδου, ἀφ' οὗ αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος θὰ ἀνεζωπυροῦντο;

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν εἴσοδον, καθ' ὅσον ὁ ὑπηρέτης τὴν ἀνέμενεν.

— Ὁ κύριός σας, τῷ ἠρώτησε, γνωρίζετε ἐὰν προτίθεται νὰ πωλήσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Δὲν γνωρίζω Κυρία, εἶπεν οὗτος.

Εἶτα προσέθηκεν.

— Ὁ κύριός μου, μένει ἐκεῖ. ἐὰν ἡ κυρία ἤθελεν νὰ τῷ δομιλήτῃ.

— Ὁδηγήτετέ με, εἶπεν ἡ κ. Βαλμέζ μεθ' ὑποτρεμούσης φωνῆς.

Ἡ οἰκία ἦν ἄχαρις, σιγπλὴ, προξενούσα τῷ εἰσερχομένῳ ἐντύπωσιν τινι βίου μονήρους. Ἡ καρδία τῆς κ. Βαλμέζ ἐπαλ-
λε μετὰ σφοδρότητος. ἐφ' ὅτον αὕτη εἰσῆρχετο. Καίτοι δὲ ὁ κάλαμος ἐν τῷ ὀσπρίῳ εἰσῆλθεν ἦν σκοτεινὸς καὶ παρηλλαγ-
μένος, ἐν τούτοις τῇ ἐφάνη ὅμοιος τῷ πάλαι, καὶ αἰσθήματα
καὶ δεκτα ὁρισμοῦ καὶ περιγραφῆς, σφοδρότατα τὴν συνετάρασσ-
αν ἔχον λειποψυχίας.

Ἡ θύρα ἠνεώγη, ἡ δύστηνος Λουκιανὴ ἀνετινάχθη ἐκ
τῆς ἀνιῆς καὶ δδυνηρᾶς ἐν ταυτῷ δονήσεως τῶν νεύρων τῆς.

— Λουκιανή.

— Κύριε ἠρώτησεν ἡ Λουκιανή, εἰσθε ὁ ιδιοκτήτης τοῦ
οἴκου τούτου;

— Μάλιστα Κυρία.

Ἀμφοτέρων ἡ ὄψις τῶν προσώπων ἠλλοιώθη.

Καὶ ἐκ συμφώνου ἤρθρωσαν ἀμφοτέροι περιαλγῶς τὰς
προσφιλεῖς αὐτῶν λέξεις.

— Γεώργιε!

— Λουκιανή!

Ὁ ἀνὴρ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἤπλωσε τὰς χεῖρας του, ὥσεί ἐ-
πιθύμει νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν ἑνδοκριν Λουκιανήν, ὅπότεν αὐ-
τῇ, μετὰ μὲν κράν ὀπισθοχώρησιν, ἔμεινεν ἐκλιμμένος, ἔχουσα τὴν
χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Σὺ, ἐψέλλισσεν ἐπὶ τέλους ἡ Λουκιανή, σὺ ἐνταῦθα!

— Σὲ ἀνέμνον φιλτάτη μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατίσῃ ἑαυτὴν, ἡ Λουκιανὴ ἔπεσεν
ἐπὶ τινος καθέδρας φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ
κλαίουσα ἡ δειλαίος μετὰ θείας γλυκύητος.

Ὁ Γεώργιος πλησιάσας αὐτῇ θαυματοῦν ἐγο υπέτησεν ἐν
ἄρᾳ εὐλαθείᾳ. Ἡσθάνοντο ὅτι αἰέποτε ἠγχιπῶντο, ὅτι αἰέ-
ποτε ἠλπιζον καὶ ὅτι τέλος πάντων θὰ συνηνιῶντό ποτε, καὶ
ὅτι τέλος οὐδέποτε θὰ ἀποχωρίζοντο.

Ἡ Λουκιανὴ ἰδοῦσα ἡν λευκόρχιον κόλπον τοῦ Γεωργίου
συνεκινήθη πλειότερον, πᾶς δ' ὁ πρῶην διακαῆς καὶ ἐνθερμος
ἔρωσ της ἐξεδηλοῦτο ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, ἐν ᾧ δίκην χει-
μάρρου ἐκυλίωντο, τὰ ἀμαυρόντα τοὺς ὀφθαλμούς της θορυᾶ
δάκρυα.

Καὶ τείνασα τὴν χεῖρα αὐτῆς μετὰ φαιδρῶν μειδιάματος:

— Μὲ ἀνέμενες, τῷ εἶπεν, ἰδοὺ ἀφίχθη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Κλεομένης Β. Καλεῖρας.

ΧΕΙΡΙΜΩΝ

Στὸν ἥλιο τὸ χωρὶνὸ πειᾶδερ γελᾷ,
Φρόσω, τὸ σαββαῶν' ἡ καταργεῖα
γιατ' ἦλθεν ὁ χειμῶνας τοῦ βογγᾷ
ἐ' τῆς θάλασσης τὴν μαίρη σκοτεινὰ

Βαρεῖα, βαρεῖα τὰ σύννεφα κελοῦνε
ἔαν γᾶταρ βοντὰ, ἔτὸν οἶρανὸ,
καὶ τὰ ποικίλα πειᾶδερ κελαῖδοῦνε
ἔτὸ δάσος τὸ θλιμμένο, τὸ γυμνόν.

Συμμαζωμένη τώρα ἑστὴν γωνιά της
μονάχα τραγουδάει ἡ χωριατή:
» Ἄς κάρ' ἡ κάθε μιά μας τὰ προικιά της
κόλημερίς σκυμμένη στὸ παρτί.

» Γλυκὰ στὴν κρεββατὴ τὸ χτέρ' ἀστρίλι
καὶ στὰ στημόνι' ἀνάμετα ἄς πετᾷ
» γοργόφτερ' ἡ σαγίτα ποῦ γιαλίζει
» σὰν ψάρι ποῦ στὴ θάλασσα βουτᾷ.

» Τώρα βροχὴς, χαλάζι, τώρα χιόνισα
ἡ Πλάση λὲς κι' ἐγένηκε κακιά....
» Στὰ χτέρια πλέκουν κόραις, τὰ στημόνια
τὸν ροῦ σας! μὴ χελάσουν τὰ προικιά.

» Κι' ἂν ἡ κλωστής μας πλέξανε 'στὰ χτέρια
» θὲ νὰ ξεπλέξουν πάλι μοναγαίς:
» γιὰ τὸν καλὸ μας ἔχει ὁ ροῦς μας ἔγγοια
» π' ἀρχίσανε τὰ χιόνια κι' ἡ βροχιας».

Κι' ἔτσι πηγαίνει τὸ γοργὸ τραγούδι,
σὰν ποταμάκι μὲ γλυκὰ νερά,
στοὺς κάμπους περὶ ἀδελφεῖς μου λουλούδι
ἡ θάλασσα γογγύζει φοβερά.

Συμμαζωμένη τώρα στὴ γωνιά της
Φροσύνη, τραγουδάει ἡ χωριατή:
» Ἄς κάρ' ἡ κάθε μιά μας τὰ προικιά της
κόλημερίς σκυμμένη στὸ παρτί».

Μὰ, Φρόσω, σὺ ποῦ ἀδίκησεν ἡ Μοῖρα
μὲ πλούτη ποῦ στεριεύουν τὴν καρδιά
δὲν ἀγαπᾷς κι' εἶδ' ἡ ψυχὴ σου χήρα
μὴτε δουλεύεις, ἔχεις πάντ' ἀδεια.

Γι' αὐτὸ μὲ τὸν χειμῶνα τὰν κυλοῦνε
τὰ σύννεφα, βουτᾷ στὸν οὐρανὸ,
τὰ χεῖλη σου ποτὲ δὲν κελαῖδοῦνε,
καὶ 'σὰν τὸ δάσος εἶσαι πὸ γυμνό.

Καὶ σὰν τὸ δάσος εἶσαι τὸ θλιμμένο
'σὰν τὸ χωριό, ποῦ θάβ' ἡ καταχνιά
καὶ νερὰ σὲ στήθος κρύβεις πεθαμμένο
τῆς θάλασσας τῇ μαύρῃ σκοτεινιά.
Ἐν Χάλκῃ 1 Νοεμβρίου 1896.

Α. Σημηριώτης.

ΠΕΡΙΦΡΑΣΕΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΞΕΞΙΣ

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες πάντοτε ἔχουσι περὶ ἑαυτοὺς τινὰς ἔξεις,
αἵτινες μεγάλως ἐκπλήττουσι τὸν ἀνχιγνώσκοντα αὐτάς. Οἱ
μουσικοὶ δὲν ἐξαιροῦνται τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος:

Ὁ περίφημος μουσικοδιδάσκαλος Γλύκ, ὁσάκις ἤθελε νάνα-
περώσῃ τὴν φωνητικάν, μετέβαινεν ἐν τῷ μέτρῳ ἀνθηροῦ
λειμῶνος. Ἐκεῖ, μὲ τὸ κλειστόκύμβαλον ἐνώπιον καὶ ψιᾶλην
οἴνου ὑπὸ τὴν χεῖρα, ἔγραψε τὰς δύο Ἰριγενείας αὐτοῦ τὸν
Οιδίποδα καὶ τότε ἄλλα ἔργα ἐπελκύσθη τὸν θαυμασμὸν
τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Σάρτης τὸνναντίον, ἐπεθύμει εὐρὺν θάλαμον, τὸν ὅποιον μόλις νὰ φωτίξῃ ἀσθενὲς φῶς λυχνίας, ἀνηρτημένης ἐν τῇ ὀροφῇ. Οὕτω δὲ μόνον, κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἡρεμίας τῆς νυκτός, ἐπετύγχανε νὰ ἐμπνέηται ὑπὸ μουσικῶν ἰδεῶν.

Ὁ Μότσαρτ δὲν συνέθετέ ποτε μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας ἢ ὅσας ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ ἔβλεπε τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως προσεγγίζουσιν. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἦτο τὸ ὀξύτερον κέντρον.

Ὁ Κιμαρόζας ἠρέσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ταραχῆς, ἀγαπῶν νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ τῶν ἐχυτοῦ φίλων, ὅσας εἰργάζεται. Συχνάκις δὲ συνέβαινεν αὐτῷ ἐν μιᾷ μόνῃ νυκτὶ νὰ γράψῃ τὰ μέλη ὀκτὼ ἕως δέκα ἀξιοθαυμάστων ἁσμάτων, ἅπερ ἔπειτα ἀπεπεράτου ἐνώπιον τῶν ἐρχομένων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

Εἰς ἕτερον μουσικοδιδάσκαλον τὸν Γρετρὺ, ἤρκει ἡ φαιδρότης τῶν φίλων αὐτοῦ, ἢ ἡ μαγικὴ θεὰ τῶν δασιῶν, ἔπω; ἀναπτρωθῇ ἡ φαντασία του.

Ὁ Σακκίνης οὐδὲ σελίδα ἠδύνατο νὰ γράψῃ, ἐὰν ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο πλυσίον αὐτοῦ καὶ ἐὰν δὲν ἐπήδα πρὶ αὐτὸν εἰς αἴλουρος, ὃν ὑπερηγάπα.

Ὁ Παεζιέλλος συνέθετεν ἐν τῇ κλίνῃ του, καὶ μετὰ τῶν σινδόνων τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ ἔγραψε τσαχῦτα ἀριουργήματα μουσικῆς φαντασίας.

Ὁ Ζιγγαρέλλης ἐνεπνέετο ὑπὸ ἐδαφίων ἐκκλησιαστικῶν πατέρων ἢ ὑπὸ λατίνου τινος κλασικοῦ συγγραφέως· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην ὑπηγόρευε τὴν μουσικὴν του.

Ὁ Ἄνδρου, σύννοος πάντοτε καὶ σιωπηλός, ὡς ὁ Νεύτων, ἀφ' οὗ ἔβαλλεν εἰς τὸν δάκτυλον αὐτοῦ τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ εἶχε πέμψει Φρειδερίκος ὁ β' καὶ ὃν ἔλεγεν ὡς τὸν μόνον δυνά-

μένον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φαντασίαν, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκμβάλου αὐτοῦ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν μετεωρίζετο εἰς τοὺς χερροὺς τῶν ἀγγέλων.

ΓΝΩΜΑΙ

Σινικαί.

Ὁ γνωρίζων τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἐπιδέξιος· σοφὸς εἶναι μόνον ὁ γνωρίζων ἑαυτόν.

Μὴ γράφῃ ποτὲ ἐν ὥρᾳ θυμοῦ τραῦμα τῆς γλώσσης εἶναι πολλῷ κινδυνωδέστερον τραύματος μαχαίρας.

Ἀγαπῶμεν τὴν δόξαν, φοβούμεθα τὸ αἶσχος καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀνθιστάμεθα εἰς τὴν κακίαν. Τοῦτο ὁμοιάζει ὡς νὰ κατοικῶμεν εἰς βάλτους, καίπερ φοβούμενοι τὴν ὑγρασίαν.

Ἡ φύσις πλάττει τοὺς ἀνθρώπους ὁμοίους· μόνῃ ἢ παιδείᾳ διακρίνει αὐτούς.

Ἡ μέθη δὲν παράγει τὰ ἐλατιώματα τὰ ἀποκαλύπτει· ἡ τύχη δὲν ἀλλάσσει τὰ ἥθη, τὰ δεινύει.

Ἐάν τις δὲν ἐριθριᾷ διὰ σφάλμα ἀκούσιον πράττει πάντοτε ἴσον.

Μὴ λέγε ποτὲ· τὸ δεῖνα πταῖσμα εἶναι μικρὸν καὶ δύναμαι νὰ τὸ πράξω ἀκινδύνως, ἢ· ἡ δεῖνα ἐνάρτεος πράξις εἶναι ἀσήμαντος, δύναμαι νὰ τὴν παραλείψω.

Ἀραβικαί.

Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν ἔχῃς φίλον μωρόν, ἔσο σὺ φρόνιμος.

Εἶσαι κύριος τῶν λόγων οὓς δὲν εἶπες ἀκόμη, εἶναι κύριοι ὅμως σοῦ οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἐξέφερες.

Ὅταν εἶσαι ἄκμων ὑπόμεινον· ὅταν δ' εἶσαι σφύρα κτύπα εὐθέως.

Κοιμᾶται ἡ μήτηρ τοῦ φονευθέντος πλὴν ἡ τοῦ φονέως ἀγρυπνεῖ.

Στιγμῆς ὑπομονὴ ἐτῶν ἀνάπαυσις.

Ἐπισκέψεις ἄρισται, αἱ συντομώταται.

Τῆς νεότητος ἡ μέθη ὑπερβαίνει τὴν μέθην τοῦ οἴνου.

Αἱ ἡμίονοι μετέβησαν πρὸς εὖρεσιν κεράτων καὶ ἐπέστρεψαν ἄνευ ὧτων.

Ὁ σοφὸς τοῦ ὁποίου τὰ ἥθη εἶναι ἐπιλήψιμα, ὁμοιάζει τυφλὸν κρατοῦντα δαυλὸν δι' οὗ φωτίζει μὲν τοὺς ἄλλους ἀλλὰ δὲν βλέπει ὁ ἴδιος.

Ὁ μὴ συμπαθῶν τοὺς μικροὺς, ἀξίζει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμωρίαν τῶν μεγάλων.

Η ΠΥΡΚΑΪΑ

Ἦμην τότε δυσηρεστημένος μετὰ τοῦ διευθυντοῦ μου· ἐσπέραν νινὰ κατεκλίθην λίαν τεταραγμένος ὅτε κατὰ τὸν πρῶτον μου ὕπνον ἀνετινάχθην ἔντρομος. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα λακτίσματα καταπερόμενα ἐπὶ τῆς θύρας· ἐφώνησα ἀμέσως ἐκ τῆς κλίνης μου, ὀρθούμενος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μου.

— Ποῖος εἶναι;

Δὲν μοὶ ἀπεκρίθησαν δι' ὃ καὶ ἐνόμησα ὅτι εἶχον ὀνειρευθῆ.

Ἐν τούτοις, ὀλίγον ἀνήσυχος, ἤναψα τὸ κηρίον μου καὶ ἤκροάσθην, ἀκίνητος, ἐπὶ τινὰ λεπτά. Πλὴν οὐδὲν ἤκουον. Ἀναμριβόλως ἐσκέφθην, φαντάζομαι καὶ οὐδὲν πλέον· αἱ ξριδες

αὐταὶ μου ἐτάραξαν τὸ λογικόν. Οὐχ' ἦττον παρετήρησα πνυταχοῦ, ἔστρεψα τὸ φῶς τοῦ κηρίου πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἶτα τὸ ἔσβεσα ἐπανάησα τὸ κηροπήγιον ἐπὶ τῆς τραπέζης· καὶ βεβαιωθείς ὅτι ἀπατῶμαι, ἐκαλύφθην ὑπὸ τὰ θερμὰ μου ἐραπλώματα.

— Τὶ διάβολο, εἶπον καθ' ἐμαυτὸν μετὰ τινος στιγμᾶς τῇν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς μαλλίνου νυκτικοῦ σκούρου, ὅττι κινώμενος τὸν περὶ ἐμὲ ἀέρα, μυρίζει καπνὸς ἐδῶ· θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς καίονται χαρτιά.

Δι' ἐνὸς πηδύματος, εὐρέθην ὄρθιος· Πρὶν κοιμηθῶ, εἶχον ἀναγνώσει ἐφημερίδας αἵτινες ὠμίλουν δι' ἐμέ· τὰς εἶχον ρίψη εἶτα ἐπὶ τοῦ τάπητος· δυνατόν ἐξ ὧς ἤμην ἀρηρημένος, νὰ ἔρριψα ἐπ' αὐτῶν πυρεῖόν τι ἡμισβεσμένον. Ἀμέσως ἠρεῦνησα τὸ ἔδραμα παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου· καὶ ἐξήτασα καλῶς πνυταχοῦ· οὐδὲν πυρὸς ἔχνος! καὶ ἐν τούτοις ἡ αὐτὴ ὁσμὴ ἐξηκολούθει νὰ διαδίδηται. Καὶ μάλιστα ἔβλεπον ὑπὲρ ἐμὲ τολύπας καπνοῦ πετομένας. Ἐρχονται ἀπὸ δωμάτιόν τι γειτονικόν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, τρέχων πρὸς τὴν αἴθουσαν.

Πραγματικῶς ὑπῆρχε καπνὸς ἐκεῖ Ἐδραμον πρὸς τὸ ἐστιατόριον· ὁ καπνὸς ἐξηκολούθει. Ἠθέλησα ν' ἀνοίξω παράθυρον, πλὴν μόλις ἔσχον τὸ κειρὸν νὰ ὑποχωρήσω ἵνα μὴ πάθω ἐξ ἀσφυξίας. Ὁ ἄνεμος προσβάλλων με κατὰ πρόσωπον τόσον με ἐπείραξε τὸν λάρυγγα ὥστε ἐνόμίζον ὅτι ἐβύβησα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς καπνοδόχης.

Τότε, δὲν ἀμφέβαλλον πλέον, ἦτο βεβαίως πυρκαϊὰ καὶ τὰ ἀφυπνήσαντά με κατὰ τῆς θύρας μου λακτίσματα, ὅλος ὁ θόρυβος ὁ ἀνησυχίας με οὕτως, θὰ προεξενεῖτο ἀναμριβόλως ὑπὸ τῶν φευγόντων ἐνοικιαστῶν.

Διὰ μιᾶς, ἐνῶ ὁ καπνὸς μὲ περικύκλου ἀσφυκτιῶντα ἐφό-
ρεσα τὴν περισκελίδα μου, τὸν ὑπενδύτην μου καὶ τὰς ἐμβά-
δας μου. Αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον· πνιγόμενοι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ
ἔδραμον πρὸς τὴν ἑξοδὸν· πλήν ἀνὰ πᾶν βῆμα κατέπινον, οὕ-
τως εἰπεῖν, στροβίλους καπνοῦ, οἵτινες μὲ ἀπέπνιγον· ἐπὶ τέλους
μετὰ πολλὰς περιπετείας ἔφθασα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, εὔρον τὴν
κλίμακα καὶ κυριολεκτικῶς κατεκρημνίσθην ὡς τρελλὸς, χωρὶς
νὰ παρκτηρῶ τὰς βαθμίδας. Ἔπεσον, ὡς εἰς φρέαρ, ἐνῶ ἐν τῇ
πτώσει μου σπινθῆρες ἐπέτων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου.

Ἐν τούτοις, ὁρεῖλω νὰ τὸ εἶπω, ἐπὶ στιγμὴν ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ
βασιλεύουσα καταπληκτικὴ σιγὴ μοι ἐφάνη λίαν παράδοξος δι'
οἰκίαν καταπλεγομένην, οὐδὲν ἀπολύτως ἠκούετο οὐδεμίᾳ κραυ-
γῇ, οὐδὲν βῆμα, οὐδεμίᾳ φωνῇ, οὐδεὶς θόρυβος ἀνοιγοκλειομέ-
νων θυρῶν. Ἦτο τόσον ἀκατανόητον τοῦτο, τόσοι ἀκατάλη-
πτον, ὥστε ἐσταμάτησα, νομίζων ὅτι ἠπκτήθην καὶ διεφυτώ-
μενος κατ' ἐμαυτὸν κηπως, κατακυλιόμενος οὕτω, ἔμελλον νὰ
πέσω ἐν τῷ κενῷ ἢ ἐν πυράνῳ τινι. Πλήν ταυτοχρόνως κα-
τέπιον τόσην ποσότητα καπνοῦ ὥστε ἐπανήρχισα νὰ φεύγω
μετὰ ταχύτητος ἱλιγγιώδους ἐν μέσῳ τῶν σπινθῆρων καὶ τοῦ
καπνοῦ ἐνῶ ἡ περισκελίς μου καὶ ὁ ὑπενδύτης μου ἤρχισαν νὰ
πλέγονται.

Κατελθὼν ἀνέπνευσα. Πλήν ἡ φρίκη, τὸ δμολογῶ, μὲ κα-
τεῖχεν ἀκόμη. Πάντοτε τίποτε· οὐδεὶς ἀπολύτως· οὐδεὶς θό-
ρυβος, οὐδὲ κραυγῆς· οὐδὲ ἀντίκλι καὶ τυροστέσσι, οὐδεὶς
θρήνος. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ θυρωροῦ κλειστή, τοῦ
ὡς ἐσβεσμένον. Ἡ οἰκία σιωπηλή. Ὅντως ἦτο παράδοξον.
Καὶ ἐν τούτοις ἐγρηγόρουν. Τὸ πᾶν ἦτον πραγματικόν. Ὁ
καπνὸς, περιεδιναῖτο πάντοτε. Δὲν ἀντεῖχε τις πλέον, ἐπνίγετο
ἡ ὁσμὴ ἦτο τρομερά.

— Τόκ, τόκ, τόκ τόκ,

Ἐκτύπων μετὰ ὀρμῆς τὴν θυρίδα τοῦ δωματίου τοῦ θυρω-
ρείου, πλήν ὁ ἀνόητος ἐκοιμᾶτο βαθέως.

— Τόκ, τόκ, τόκ, τόκ, τόκ, τόκ.

Μὰ τὴν πίστιν μου, τόσῳ τὸ χειρότερον. Ἐθραυσα τὴν ὑά-
λον, ἔσυρον τὸ σχοινίον ἐγὼ αὐτός, καὶ ἐκραύγασα διὰ φωνῆς
βροντώδους.

— Ἐξυπνήσατε. Φωτιά εἶναι. Σηκωθῆτε γρήγορα, ξυπνή-
σατε ὅλους. Βοήθεια ! ! ! ! Φωτιά ! ! ! !

— Νάμει, νάμει, ἐβιθύριτεν ὁ δυστυχής, τί εἶναι τί
τρέχει

Ταῦτοχρόνως, ὡς ἤναπτε ὀπίσθεν τῆς ὑάλου, ἡ θύρα ἡ-
νοιχθῆ καταρψασα τὸ ὑπόλοιπον τῆς θραυσθείσης θυρίδος καὶ
ὁ θυρωρὸς ἐρίφθη ἔξω τοῦ δωματίου τοῦ αἵφνης ἵσταται ἔμ-
προσθεν ἐμοῦ κυριολεκτικῶς ἀπολελειθωμένος, μὲ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καταπεπληγμένους καὶ ὀρθανοίκτους, καὶ παρατηρῶν
μετὰ ὑπομειδιάματος εἰρωνικωτάτου μοῖ λέγει καθ' ἡν στι-
γμὴν ἠσθανόμην, κἀόμενον, τὸ κρανίον μου ὡσανεὶ εὐρισκόμε-
νον ἐπὶ πεπυρσκαμένης ἐσχάρας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μὲ συγχωρεῖτε. Ἀλλὰ νομίζω
ὅτι ἀπατάσθε. Μὴ τυχὸν καὶ εἶναι ὁ νυκτικὸς σας σκοῦρος. Γιατὶ
βλέπω ποῦ κορώνει ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

(Κατὰ μετάφρασιν)

Κωνστ. Π. Ἰσιδωρίδης.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Γνωρίζω ἓνα δύσκαλον μὲ γνῶσι μὲ παιδείαν

Ὅπου ἐδιάβαζε πολὺν

Τὸν Ὅμηρον τὸ Σοφοκλῆ

Κὶ ἠγάπα τὰ βιβλία

Νυχθημερὸν τὸν ἔβλεπα στὴν κάμαρα κλεισμένο
 Εἰς τὸ γραφεῖο του μπροστὰ
 Χαρτὶ καὶ πένα γὰ κρατᾷ
 Μὲ χέρ' ἀκουμπισμένο

Σχολαστικὸν τὸν ἔλεγα κ' ἐθύμωνα μαζὺ του
 Τοῦ ἔλεγα γὰ τραβηχθῇ
 Κ' ἀπ' τὴ σπουδῇ γὰ μακρυνθῇ
 Λίγο ἢ προσοχὴ του.

Τὸν ἔσεργα ὅπ' ἦτανε ὁ κόσμος συναγμένος
 Κ' ἐνῶ εὐρίσκειτο ἐκεῖ
 Ὁ ροῦς του σοῆν γραμματικὴ
 Γύριζ ἀφηρημένος.

Κιμνὰ καλὴ ἄν τύχαινε κ' ἀπὸ μπροστὰ περνοῦσε
 Δὲν ἔρριχνε οὐδὲ ματιὰ
 Τὶ πρὸς αὐτὸν ἢ ὁμορφιὰ
 Ἀφ' οὗ αὐτὰς μισοῦσε.

Εἶδα πῶς ἄν ἐπέμενε ἦτο ἀνοησία
 Τὸν ἄφηκα κ' ἐγὼ γὰ ζῆ
 Μὲ τὸ Βιργίλιο μαζὺ
 καὶ τὴ φιλοσοφία.

Καιρὸς πολλὸς δὲν πέρασε κ' ἔρχεται ζαλισμένος
 Μὲ λέγει φίλε θὰ σοῦ πῶ
 Μὴ μὲ γελάσης! ἀγαπῶ
 Καὶ εἶμαι σὰ χαμένος

Κ' ἄν θάλω καὶ καμνιά φορὰ γὰ πιᾶσω τὰ χαρτιά μου
 Ὁ ἔρως μου δείχνεται μπροστὰ
 Βέλη καὶ τόξα γὰ κρατᾷ
 Καὶ χάρω τὰ μυαλά μου.

Θυμήθηκα τὸν ποιητὴ τοῦ εἶχα γθὺς διαβάσει
 Ποῦ ἔλεγε ὅπιος βαρεθῇ
 Τὸν ἔρωτα, ἄς σηκωθῇ
 Γραμματικὴ γὰ πιάση.

Εγὼ ἐνάντια φρονῶ, τὸ λέγω, δὲν μὲ μελεῖ
 Ὁ ἔρωας εἶναι ἱκανὸς
 καὶ φιλοσόφους ὁ σκληρὸς
 Νικάει ὅταν θέλει.

Μαριέττα Μπέτσου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΔΑΚΡΥ,

Ἀφιερῶται τῇ πολυκλήστῳ σκιᾷ τοῦ συμπαλῆος μου
 ΛΥΜΠΟΥ.

Τρισλάρεντο παιδὶ καὶ ζηλεμένο
 μονάκριβο παιδὶ καμαρωτὸ
 τοῦ χάροντος τὸ δρεπάνι ἀφρισμένο
 σὲ σήκωσ' ἀπ' τὸν κόσμον πεταχτό.

Ἡ δόξα σου μητέρα μὲ τὰ μάτια βουρκαωμένα
 καὶ ὁ πατέρας σου ὁ δύστηνος θρηνοῦσε καὶ αὐτὸς
 κ' ἐνῶ οἱ φίλοι σου σὲ κλέγαρε ἀντάμα στὰ χαμένα
 ὁ τάφος σου ἀνοίχτηκε ὁ ψυχρὸς.

Ἔτσι καὶ κάθε λούλουδο ἀνθισμένο
 στὴ Γῇ κάθε λουλουδιὸ ποῦ μυρωδιὰ σκορπᾷ
 εἰς χώρας οὐρανίας φεύγ' ἐντυχιμένο
 καὶ σ' ὕδωρ μέσα λήθης ἐντρυσθᾷ.

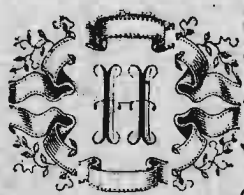
Πλὴν Λύμπο σὺ ἀπ' τὸ ροῦ μας διόλου δὲν ἐβγήκες
 κ' ἡ μνήμη σου μᾶς ἔμειν' ἱερὰ
 κ' ὅταν φιλολογιζόμαστε πῶς μᾶς ἀγῆκες
 σ' ὅλων τὰ μάτια ἔρχονται δάκρυα πικρά.

"Αχ ! ἓνα γυατρικὸ οὐράνιο μόνε μένει
 γὰ κείνους ποῦ θρηνοῦν τὸ θάνατό σου
 ὁ Πλάστης τὴν παρηγορίαν στα στήθη τους γὰ στέλνει
 καὶ βάλαμο διὰ τὸν πρόωρο χαμό σου.
 Θρηνῶν φίλος.

ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΑΛΛ' ΑΡΓΑ

ἢ

ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας.

το παραμονὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Ὁ τρα-
 πεζίτης Ζ... ἔδιδε, κατὰ τὸ σῶνιες, χορὸν
 προπέμπων οὕτω τὸ παρελθὸν καὶ δεξιούμενος τὸ
 νέον ἔτος. Τὸ μέγαρον αὐτοῦ ἦτο κατάφωτον·
 ἄμαξαι ἰδιωτικαὶ τε καὶ ἀγοραῖαι κατέκλυζον
 τὰς πέριξ ὁδοὺς καὶ ὑπηρέται ἐν οἰκοστολῇ ἀνήγγειλον συνε-
 χῶς τὴν ἔλευσιν νέων προσκεκλημένων. Ὁ ἄνεμος ἔξω λυσ-
 σωδῶς ἐσύριζε καὶ συμπαρασύρων τὴν κατὰ πυκνάς ψεκάδας
 πίπτουσιν, ἰόνα πυκνὰ ἐσχημάτιζε στρώματα περὶ τοὺς τοίχους
 ὥσπερ θελὼν νὰ κατακαλύψῃ αὐτοὺς ἀνθισταμένους εἰς τὴν
 βιαίαν ὁρμὴν του...

Τὸ νεαρὸν ζεύγος Χ..... ἦτο μάζετο διὰ τὸν χορὸν τοῦ τρα-
 πεζίτου. Ἐν κομφῶ καὶ φιλοκάλως διηυθετημένῳ κομμωτη-
 ρίῳ ἡ νεαρὰ κυρία ἐπεμελεῖτο τοῦ καλλωπισμοῦ της, ἐνῶ δύο
 θαλαμηπόλοι ἐβοήθουν αὐτὴν νὰ συναρμόσῃ ἐπὶ τῆς χρυσι-
 ζούσης κόμης της ἀδάμαντας λαμπροὺς ἀνεκτιμήτους καὶ ἀνθη-
 σπάνια καὶ ἐκλεκτά. Μετ' ὀλίγον καθ' ὅλα ἔτοιμος καὶ νωχε-
 λῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου στηριζομένη ἐπέβη μετ'
 αὐτοῦ τῆς ἰδιωτικῆς των ἄμαξας, ἥτις ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν
 χορὸν ἄγουσαν. Οἱ ἵπποι ἀπὸ ρυτῆρος ἐκάλπαζον ἐπὶ τῆς μαρ-
 μαιρούσης πεδιάδος· ἡ δ' ἄμαξα οὕτω ὡμοίαζε λέμβον ἐν εὐδία
 ἐπὶ θαλάσσης ὠλισθαίνουσιν γαληνιαίας.

Αἴφνης σφοδρὰ ἄνεμου πνοὴ συνοδευμένη καὶ ὑπὸ σφοδρῶτά-
 του χιονοστρόβιλου ἔσβει· τοὺς φανούς τῆς ἄμαξας καὶ κατε-
 τάραιε τοὺς ἵππους ἀναγκάσασα αὐτοὺς νὰ λάβωσι ἄλλην διεύ-
 θυνσιν. Ὁ χιονοστρόβιλος σφοδρὸς, ἐξηκολούθει, ἡ δ' ἄμαξα
 παρασυρομένη ὑπ' αὐτοῦ ἐφέρετο μεθ' ὁρμῆς ἀκαταγέτου ὅτε
 ἀποτόμως ἔστη, τοῦ ἄμαξηλάτου ἐκτοπισθέντος δέκα βήματα
 μακρὰν τῆς θέσεώς του. Οἱ ἵπποι ἀχαλινώτως φερόμενοι εἰσῆλ-
 θον εἰς σωρὸν μέγαν χιόνος ἣν ὁ ἄνεμος εἶχε συσσωρεύσει ἐκεῖ,
 καὶ ἡ ἄμαξα συνεπιέζετο ἰσχυρῶς ἐν τῷ χιονώδει ἐκείνῳ
 συσφιγκτῆρι..... Ἡ θύρα τῆς ἄμαξας ἠνοιχθῆ τότε καὶ οἱ εἰς
 τὸν χορὸν κατευθυνόμενοι νέοι ἔντρομοι ἐπήδησαν κατὰ γῆς.

— Αἶ, Κώστα ποῦ εἶσαι.

— Ἐδῶ, ἀφεντικό, ἔχασα τὸ καπέλλο μου μὲς τὸ χιόνι.
 μνήσθητί μου Κύριε, τὸ ἄσχημο πέσιμο.

— Καὶ τώρα.

— Τί τώρα! εἶναι ἀδύνατο νὰ βγαλῶ τὸ ἄμαξι ἀπὸ ἐδῶ.

Καὶ ἡ χιών ὁλονὲν ἐπιπτεν, ἡ δὲ νεαρὰ κυρία ἠδυνάτει νὰ
 συνέλθῃ ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ψύχους. Τὸ ἀπελπι βλέμμα
 τοῦ συζύγου της ἐστρέφετο πρὸς τὰ πέριξ ζυγίων τρόπον τινα
 βοήθειαν· αἴφνης ἔστη προσηλωμένον εἰς μέρος τι ἐνθα ἐφαίνετο
 λάμπον ἀμυδρὸν τι φῶς.

— Ἰδέ, φιλάττη μου, εἶπεν ἀποτανθεὶς εἰς τὴν σύζυγόν
 του· ἰδὲ ἐκεῖ κάτω βλέπω φῶς, ἅς ὑπάγωμεν. Ἴσως εἶναι
 καμμία οἰκία ἐνθα θ. δυνηθῶμεν τὰ προφυλαχθῶμεν τοῦ ψύ-
 χους μέχρις ὅτου δ. νηθῶσι νὰ ἐξαγάγωσι τὴν ἄμαξαν. Καὶ
 ἀμρότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἔλαμπε τὸ φῶς.
 Ἐπὶ πέντε λεπτά προυχώρουν σιωπηλοὶ καὶ στηριζόμενοι ὁ
 εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Εἶτα ἔστησαν πρὸ διορόφου οἰκίσκου ἀθλίου
 ἐξωτερικοῦ, οὐτινος αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων τεθραυσμέναι καὶ αἱ
 πλεισταὶ καὶ διὰ ραχῶν πεφραγμέναι, ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς
 τὴν χιόνα κατέλιπον.

Ἐκρουσαν τὴν θύραν· οὐδὲ φωνή! ἔκρουσαν ἐπανειλημένως·
 ἀλλὰ τίποτε!! καὶ ὁμως! ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἐντὸς

ἄνθρωποι ἴσως ἐκοιμῶντο· ἀλλ' ἐλαφρὸς θόρυβος ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ δωματίου διέφευγε καὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἔκρουσαν ἐκ νέου· περίεργον! καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς θόρυβος ἠκούσθη· ἐπὶ τέλους φωνὴ γυναικεῖα ἠκούσθη. — Ποῖος εἶνα;

— Ὀδοιπόροι ἀποπλανηθέντες, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἀνοίξατε δι' ὄνομα θεοῦ, χιονίζει τρομερά.

Ἄλλ' ὅμως ἡ πρώτη σιγὴ ἐπανεληφθῆ, χωρὶς οὐδεμίαν ἀπάντησιν νὰ δοθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ νέου.

Φόβος ἀόριστος ἤρχισε τότε νὰ καταλαμβάνῃ τοὺς δύο σύζυγους, πλὴν τὸ ψυχρὸς διαπερῶν τὰ ἐνδύματά των ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ λάβωσι τελευταίαν ἀπόφασιν.

— Θάρρος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀνὴρ, καὶ ὠθήσας ὀρμητικῶς τὴν θύραν εἰσῆλθεν, καὶ ἀνέβη σκωληκώδρωτον κλίμακα δόγηυσαν εἰς τὸ μόνον φωτιζόμενον δωμάτιον.

Δεινὸν θέαμα ἐξηλίχθη τότε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νεαροῦ ζεύγους. Γυνὴ τις, ἐκ τῶν στερήσεων προφανῶς ἐξηντλημένη, κατέκειτο ἐπὶ ἐλεεινῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς, περιβάλλουσα σπασμαδῶς διὰ τῶν κατίσχων βραχιόνων τῆς βρέφος ἡμίγυμνος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ἔχον. καὶ τὰς πυγμὰς συνετφισμένης παρέκει δύο παιδιὰ ἄρρεν καὶ θῆλο ἐκοιμῶντο σφιγκτικῶς ἐνηγκαλισμένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐτέρου. Οὐδὲν ἔχνης πυρὸς ἔβλεπες ἐν τῷ δωματίῳ, ἀν καὶ ὁ χειμὼν ἦτο τόσο βαρὺς· ὀλίγα παλαιωμένα καθίσματα καὶ τράπεζαις ἡμιτεθλασμέναι ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο λύχνος ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀνεμὸς ἐλευθέρως εἰσῆρχετο ἐκ τῶν παραθύρων καὶ τῶν πολυαρίθμων ὀπῶν τῆς στέγης. Οὐδὲν κάλυμμα προεφύλαττε τὰ παιδιὰ ἢ δὲ μήτηρ· ὥσει θέλουσα νὰ προσφυλῇ τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς βρέφος ἀπὸ τοῦ μυκωμένου βορρᾶ ἔσφιγγεν αὐτὸ δυνατώτερον εἰς τὰ στήθη της.

— Σῶτέ με, ἐκραύγασε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς εἰς τοὺς ἐισελθόντας, ἀποθνήσκω τῆς πείνης καὶ ἀμέσως ἐπενέπεσεν ἢ κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Τὰ παιδιὰ ἀρυπνισθέντα ἔτεινον τὰς χεῖρας πρὸς τὴν μη-

τέρα των, εἴτα ἰδόντα τοὺς νεοελθόντας, κατεκλίθησαν ἐκ νέου προσπαθούντα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως νὰ λησμονήσωσι τὴν κατατρύχουσαν αὐτὰ πείναν.

Τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικώτατον· ἡ νεαρὰ κυρία ἐσπόγγιζε τὰ ὑπερπληροῦντα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς δάκρυα ἐνῷ ὁ σύζυγός της λίαν συγκεκινημένος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδιάς του.

— ὦ, Κυρία μου ἐκράυγασε καὶ πάλιν ἡ δύστηνος γυνὴ ἀνανήψασα ἐκ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν ληθαργίου, σῶσατε τὰ τέκνα μου· ὦ, ναι! θὰ ἀπο-θά-νω μεν ὅλοι!... καὶ ἐπανεπέσεν ἵνα οὐδέποτε ἐγερθῇ...

Ἦτο ἀργὰ δι' αὐτὴν! πολὺ ἀργά!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐκούσθη ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνη ὁ ἀμαξολάτης λέγων ὅτι, ἡ ἀμαξὰ ἐξῆλθε τοῦ βορβόρου καὶ περιμένει τοὺς κυρίους· πάσαντα ἡ φιλεύσπλαχνος κυρία τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ ἀμαξολάτου μετήνεγκον σχεδὸν ἡμιθανῆ τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἀθλίαν γυναῖκα, τὴν ὑπὸ τῆς δυστυχίας τόσο οἰκτρῶς πληγείσαν καὶ ἐντὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν χορὸν ἐπανῆλθον εἰς τὸ μεγαρόν των οἴκου καὶ περιέβαλψαν τὰ πτωχὰ παιδιὰ.

Τὴν ἐπομένην ἐγένετο ἡ κηδεὶα τῆς ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψυχροῦ ἀποθανούτης γυναικὸς ἥς τινος τὰ τέκνα ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της ἡ φιλάνθρωπος κυρία τῆς ὁποίας καὶ εὐλογοῦσι τὸ ὄνομα.

Ἐπάρχουσιν ἀκόμη γενναῖαι καρδίαι, ἀλλ' ἀνεπαρκεῖς πρὸς περίθαλψιν τοσούτων δυστήνων πλασμάτων ἀξιοδαρύτων θυμάτων τοῦ ἀπηνεῦς χειμῶνος.

Μιλτιάδης Α. Ἀ. Λιπαράκης.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι δύο μεδιάματα τὸ μεδιάμα τῶν χειλέων καὶ τὸ μεδιάμα τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ πρῶτον δι' ὅλους τὸ δεύτερον δι' ἓνα μόνον.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε ἓνα μόνον ἄνθρωπον τὸν Ἀδὰμ καὶ μίαν μόνον γυναῖκα τὴν Εὕαν.

Γυνὴ ἀλαζὼν καὶ δυσειδής, ἀπαιτοῦσα κολακείαν, ὁμοιάζει ἐπαίτη προστάττοντι τῷ διαδάτῃ νὰ τῷ δώσῃ ἐλεημοσύνην.

Ἡ γυνὴ γεννᾷ ὅλα τὰ κακά· αὐτὴ γεννᾷ πάντοτε.

Ὁ ἀνὴρ μόνον ἐπλάσθη κατ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ· ὁ Θεὸς δὲν εἶναι γυνή.

Ἡ γυνὴ εἶναι πονηρά, ἡ πρώτη σχέσις τῆς ὑπῆρξε μὲ τὸν διάβολον — μ' ὅποιο δάσκαλο καθίσσης, τέτοια γράμματα θὰ μάθης.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἀτελής, ὁ διάβολος αὐτὴν ἐξηπάτησεν· πλὴν καὶ τοῦ διαδόλου πονηροτέρα· ὁ διάβολος ἀνέθηκεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐξαπάτησιν τοῦ ἀνδρός.

Φεῦγε τὴν γυναῖκα· φέρει μαζί της τὸν ἀπὸ γορευμένον καρπὸν.

Πρόσεχε ὅταν περιποιῇσαι γυναῖκα, ὡς προσέχεις περιποιούμενος ῥοδὸν· ἀγκυλώνει.

ΓΥΝΗ.

Γυνή.

Μᾶς καίει μὲ τὰ μάτια τῆς ... σκοτώνει μὲ τὸ χέρι...
χωρὶς νᾶχη περιστροφή κοντά της ἢ μαχαίρι·
καὶ μ' ἓνα λόγο ἀπ' τὴν καρδιά καὶ μ' ἓν' ἀπὸ τὰ χεῖλη
μπορεῖ ἀπ' τὸν παράδεισον τὸν Ἀδὴν νὰ μᾶς στείλῃ.

Φώτιος Δ. Στεφανίδης.

GAMILLE FLAMMARION

Ἐὰν δυνάμεθα νὰ συγκοινωνήσωμεν μετὰ τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

Ἦδη ὁ Ἄρης συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς Γῆς διὰ τῆς ἑλξεως καὶ τοῦ φωτός. Τὸ ὑφιστάμενον μετὰ τῶν δύο κόσμων διάστημα δὲν χωρίζει ποσῶς αὐτοὺς· τὸναντίον χρησιμεύει ὡς μέσον ἐνώσεως καὶ ἐπικοινωνίας ὁ ἀρκυῶν. Ἀπαντες οἱ ἀστέρες ὑπόκεινται, ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἑλξιν καὶ οὔτε ἡ Ἀφροδίτη οὔτε ὁ Ἄρης, οὔτε ὁ Ζεὺς· δὲν θὰ ἐπλητίζον τὴν Γῆν καὶ εἰς ἐκκομμυρίων ἔτι λευγῶν ἀπόσταν, χωρὶς ὁ ἡμέτερος πλανήτης νὰ τὸ αἰσθανθῇ καὶ νὰ μετατοπισθῇ κατὰ συμπάθειαν. Τὸ φῶς ἐπίσης γεφυροῖ τὴν γῆν μετὰ τοῦ στερεώματος. Οἱ ἀστρονόμοι ἀναλύουσιν τοὺς δύο τοῦτους βχθμοὺς τῆς συγκοινωνίας. Ἐκείνο ὅπερ δυνάμεθα νὰ εὐχρηθῶμεν τώρα, καὶ τὸ ὅποιον συμβῇται ἡμέραν τινα, εἶναι τρόπος τῆς συγκοινωνίας μᾶλλον ἐπιτήδειος, μᾶλλον ἀνθρώπιος. Ἡ ἰδέα, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, οὐδὲν ἔχει τὸ παράλογον καὶ εἶναι ἴσως ἥττον τολμηρά τῆς τοῦ τηλεφώνου, τοῦ φωνογράφου, τοῦ φωτοφώνου καὶ τοῦ κινητογράφου. Ἐλέχθη δὲ πρῶτον ὡς ἐφαρμοστὴ ἐπὶ τῆς σελήνης. Τρίγωνόν τι ἐσχηματισμένον ἐπὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἐδάφους, ὑπὸ τριῶν γραμμῶν φωτεινῶν, ἐκ δώδεκα ἢ πεντεκαίδεκα γραμμῶν ἐκάστη, θὰ ἦτο ὁρατὸν ἐξ ἡμῶν τῇ βιγίᾳ τῶν τηλεσκοπίων μας. Πρατηροῦμεν μάλιστα λεπτομερείας πολλῶ μικροτέρας, ἐπὶ παραδείγματι, τὰ ἰδιαιτέρα τοπογραφικὰ σχήματα τὰ ἐν τῷ κίρκῳ τοῦ Πλάτωνος σεσημειωμένα. Τρίγωνόν τι λοιπὸν ἢ τετράγωνον ἢ κύκλος τις τοιούτων διαστάσεων, κατεσκευασμένα ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ πιδιάδος τινος ἀπεράντου τῇ βοήθειᾳ φωτεινῶν σημείων, ἢ, ἐν καιρῷ νυκτός, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός θὰ ἦσαν ὁρατά διὰ τοὺς ἀστρονόμους τῆς σελήνης, ἐὰν ὑφίστανται οἱ ἀστρονόμοι οὗτοι, καὶ ἐὰν ἔχουσιν ὀπτικά ὄργανα ἀνάλογα τοῖς ἡμέτεροις.

Ἡ συνέχεια τῆς κρίσεως εἶναι ἀπλουστάτη. Ἐὰν παρατηροῦμεν ἐπὶ τῆς σελήνης τρίγωνόν τι ὁπως κατεσκευασμένον θ' αὐτοῖς ἀλλομεν περὶ τοῦτου, θὰ ἐνομιζομεν ὅτι κακῶς εἶδμεν, θὰ διερωτώμεθα ἐὰν ἡ φύσις τῆς Σελήνης δὲν δύναται νὰ παρα-

γύρη κανονικόν τι σχῆμα. Πλὴν ἐὰν αἴφνης ἐβλέπομεν τὸ τρίγωνον μεταβαλλόμενον εἰς τετράγωνον καὶ τινὰς μῆνας βραδύτερον τοῦτο ἀντικαθιστάμενον ὑπ' ἐνὸς κύκλου, τότε θὰ παρεδεχόμεθα ἐλλόγως ὅτι ἀποτέλεσμα λογικὸν ὑποκρύπτει αἰτίαν λογικὴν καὶ θὰ ἐσκεπτόμεθα δικαίως πως ὅτι σχήματα τοιαῦτα μνηστροῦσιν, ἀναμφιβόλως, τὴν παρουσίαν γεωμετρῶν ἐπὶ τοῦ γείτονος τούτου κόσμου.

Μεταξὺ δὲ τούτου καὶ τοῦ ζητῆσαι τὴν αἰτίαν τῶν ἐπὶ τοῦ σεληνικοῦ ἐδάφους διαγραφομένων σημάτων, μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ διερωτᾶσθαι πρὸς τί ἄρά γε οἱ ἄγνωστοι ἡμῶν ἀδελφοὶ σχηματίζουσι τὰ σχέδια ταῦτα, ἐν μόνον βῆμα ὑπάρχει τάχις διασκελιζόμενον. Μήπως τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐλθωσιν εἰς ἐπικοινωνίαν μεθ' ἡμῶν; Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος. Ἐν τούτοις προβάλλουσιν αὐτὴν, τὴν συζητοῦσι, τὴν ἀπωθοῦσι ὡς παρὰλογον, ὑπερασπίζονται ὡς μεγαλοφυῆ. Καὶ διατὶ ὅχι ἐπὶ τέλους; Διατὶ οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης νὰ μὴ ᾧσι μᾶλλον περίεργοι ἡμῶν, νοημονέστεροι ἴσως, ὑψηλότεροι τὰς βλέψεις των, ἥττον ἐμπεπλεγμένοι ἡμῶν ἐν τῷ προβλήματι τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν; Διατὶ νὰ μὴ ὑπέθεσαν ὅτι ἡ γῆ κατοικεῖται, ὡς ὁ κόσμος αὐτῶν καὶ διατὶ αἱ γεωμετρικαὶ αὐταὶ προκλήσεις νὰ μὴ ἔχωσι σκοπὸν νὰ ἐρωτήσωσι ἡμᾶς, ἐὰν ὑφίσταμεθα ὄντως. Ἄλλως τε καὶ δὲν εἶναι δύσκολον τὸ νὰ ποκριθῶμεν αὐτοῖς. Μᾶς δεικνύουσι τρίγωνόν τι; ἀναπαράγγωμεν τοῦτο ἐνταῦθα. Διχχράσσουσι ἡμῖν, κύκλον τινά; μιμηθῶμεν αὐτούς. Καὶ ἰδοὺ οὕτως συγκοινωνία τις συστηθεῖσα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς πρῶτην ἤδη φέρει ἀπὸ κτίσεως κόσμου.

Τῆς γεωμετρίας δ' οὔσης τῆς αὐτῆς τῆς κατασκευῆς πάντων τῶν κόσμων, ἀφοῦ δὲ καὶ δὴ καὶ δὴ κάμουν τέσσαρα δι' ὅλους τοὺς τόπους τοῦ ἀπείρου, καὶ πανταχοῦ τῶν τριῶν γωνιῶν παντὸς τριγῶν οὐ ἰσομένων πρὸς δύο ὁρθὰς γωνίας, τὰ οὕτως ἐναλασσόμενα σχήματα μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης δὲν θὰ εἶχον κυρίως τὸ σκοπὸς τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Chamqollio διασφισθέντων καὶ ἡ συσταθεῖσα ἐπικοινωνία θὰ καθίστατο ταχέως τακτικὴ καὶ γόνιμος. Ἄλλως τε ἡ Σελήνη ἀπέχει δύο βήματα ἐνταῦθεν. Ἡ ἐκ 384000 χιλμ. ἀπόστασις ἀναλογεῖ μύλις πρὸ

τράκοντα διαμέτρους τῆς γῆς καὶ πολλὰ πεζοπόροι διέτρεξαν τὸ ἀπόστημα τοῦτο κατὰ τὴν ζωὴν των.

Ἡ ψυχρὰ καὶ σκυθρωπὴ τοῦ ὠχροῦ ἡμῶν δορυφόρου θεα δὲν ἦτο ἐνθαρρυντικὴ διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σχεδίου καὶ ἡ φαντασία ἡδύνατο εὐκολώτερον νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλανήτου Ἀρεως, ὅστις οὐδέποτε πλησιάζει ἀληθῶς ὀλιγώτερον τῶν τεσσάρων καὶ δέκα ἐκατομμυρίων λευγῶν; ἀλλ' ὅστις εἶναι ἡ μᾶλλον γνωστὴ τῶν οὐρανίων χωρῶν καὶ τοιαύτην ὁμοιότητα ἔχει μετὰ τοῦ ἡμετέρου κόσμου ὥστε οὐδόλως θὰ ἐξεπατριζώμεθα μεταφέροντες ἐκεῖσε τὰς ἐστίς ἡμῶν. Ὀντως ἡ ὄψις τοῦ Ἀρεως μᾶς ἐνθαρρύνει ὀλίγον τι περισσότερον ἢ ἡ σελήνη. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς μέρος τι τῆς γῆς; ἡπειροί, θάλασσαι, νῆσοι, παραλίας, χερσόνησοι, ἀκρωτήρια, κόλποι, ὕδατα, νέφη, βροχαί, πλήμμυραι, χιόνες, ὥρι τοῦ ἔτους, χειμῶνες καὶ θέρη ἀνοίξεις καὶ φθινόπωρα τὰ πάντα ἔχουσιν ὡς ἐνταῦθα. Τὰ ἔτη ἐκεῖ εἰς αἱ μακρότερα, διαρκοῦντα 687 ἡμέρας, πλὴν αἱ ὥρι τοῦ ἔτους εἰναι αἱ αὐταὶ ταῖς ἡμετέρας. Αἱ ἡμέραι ὡσαύτως εἰναι ὀλίγον μακρότερα, διότι ἡ περί τὸν ἄξονα αὐτοῦ ἡμερησία περιστροφή γίνεται εἰς 24 ὥρ. 37 λεπτ. 25 δευτ. ἀλλ' ὡς βλέπει τις ἡ διαφορὰ δὲν εἶναι μεγάλη. Προσέτι παρατηρητέον ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἀκριθέστατα γνωστὸν ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἡμερησία αὕτη περιστροφικὴ κίνησις εἶναι προσδιορισμένη μέχρι ἐνὸς δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου.

Ὅταν κατὰ τὰς ἀστερέστας ἐκείνας νύκτας ἐξετάσῃ τις διὰ τηλεσκοπίου τὸν κόσμον ταῦτον, ὅταν ἴδῃ τὰς πολιὰς χιόνας τηκομένας κατὰ τὸ θέρος, τοὺς ἡπείρους ταύτας τόσον λεπτῶς κεχωρισμένας, τὰ μὲ πολυσχιδεῖς ἀκτὰς θαλάσσης, τὸν τόσον χαρίεντα καὶ ποικίλον ἐξωτερικὸν σχηματισμὸν, ἐρωτᾷ ἑαυτὸν ἀμέσως μήτοι ὁ ἥλιος ὁ φωτίζων τὸν κόσμον τοῦτον ὡς καὶ τὸν ἡμέτερον οὐδὲν τὸ ζῶν φωτίζει, μὴ αἱ βροχαὶ αὐταὶ οὐδὲν γονιμοποιῶσι, μήπως αὕτη ἡ ἀτμόσφαιρα ὑπ' οὐδενὸς ἀναπνέεται καὶ μὴ ὁ κόσμος οὕτως τοῦ Ἀρεως, ὁ ταχέως περιφερόμενος εἰς τὸ δ' ἀστὴμα ὁμοιάζει σιδηροδρομικὴν συνολκὴν βυθίζουσαν κενὴν, ἀνευ ταξειδιωτῶν καὶ ἐμπορευμάτων. Ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Γῆ ἐν ἡ εὐρισκόμεθα ἡδύνακτο οὕτω νὰ τρέχῃ, ὡς ὁ ἔτι πρᾶττει, πέριξ τοῦ

ήλίου. χωρίς να ή κατωκειμένη υπό τινος πλάσματος οίουδήποτε φαίνεται τήσιν άβεβία, ώστε δύσκολον να σταματήσει τις μέχρις αυτής. Διά τίνος θαύματος άγονίης μονίμου αί δυνάμεις τής φύσεως, αίτινες έχουσιν ώς ένταυθα, θα έμενον αίωνίως άγονοι και άδραχνεις.

Έννοει πάς τις, ήδη ότι ή δύνατο να έφρχμόση επί του πλανήτου "Αρεως τήν διά τήν Σελήνην ιδίω; προβαλλομένην ιδέαν. Η άπόστασις του κόσμου τούτου είναι τοιαύτη, ώστε και περ εϋσα άνωτέρα τής Σελήνης, να φαίνεται εις ήμάς διά των τηλεσκοπίων έξήκοντα τρεις φορές μικρότερα. Ούτω τηλεσκόπιον μεγεθύνον τά άντικείμενα τριάκοντα τρεις φορές δεικνύει τόν "Αρην έν άποστάτει ίση πρός πήν τής σελήνης όρωμένης διά γυμνού όφθαλμού και τηλεσκόπιον μεγεθύνον τάντικείμενα έξακισία, τριάκοντα φορές. δίδει αύτῷ διάμετρον δεκάκις μακροτέραν τής του ήμετέρου δορυφόρου όρωμένου διά γυμνού όφθαλμού και έπιφάνειαν εκατοντάκις μεγαλητέραν.

"Αλλ' εάν έπειρώντο ποτέ να θέσωσιν εις πράξιν οίονδήποτε σχέδιον συγκοινωνίας μεταξύ του κόσμου τούτου και του ήμετέρου, τά σήματα ώφειλον να γίνωνται επί κλίμακος πολλῷ μεγαλητέρας. Δέν θα ώφειλον πλέον να κατασκευάσωσι τρίγωνα ή τετράγωνα ή κύκλους όλίγων χιλιαμέτρων διαστάσεων, άλλα σχήματα διαστάσεων εκατόν και έτι πρός χιλιομέτρων πάντοτε δι' επί τη υπόθεσι 1ον ότι υπάρχουσι κάτοικοι επί του "Αρεως 2ον ότι οί κάτοικοι εϋται έπιδίδονται εις τήν άστρονομίαν 3ον ότι έχουσιν όπτικά όργανα άρκούντως τέλεια 4ον ότι παρατηροϋσι προσεκτικῶς τόν ήμέτερον πλανήτην, όστις δι' αύτούς είναι άστὴρ θαυμάσιος πρώτου μεγέθους, ό πρωϊνός και έσπερινός αύτων άστήρ και τέλος ό λαμπρότερος των του ούρανοϋ αύτων άστέρων. Είμεθα δι' αύτούς ό άστήρ ό ποιμενικός και αί μυθολογίαι των ώφειλον νάνεγείρουν ήμῶν βωμούς.

Η τετραπλή αύτη υπόθεσις είναι πικραδεκτική;

Η ιδέα προχωρεί πραγματικῶς έν τοις πνεύμασι και παύει να θεωρείται φαντασιώδης. Ονειροπολοϋσι και σκέπτονται περί αύτῆς. Καί τοϋτο επί τέλους είναι κάτι τι.

Άληθῶς εἰπεί, ό "Αρης είναι λίαν προκλητικός. Η γεωγραφία του, ή κλιματολογία του, αί τῶν μεγάλων ποταμῶν έκβολαί,

αί άπειρομεγέθεις διώριγες παρέχονται ήμῖν ώς προσκλήσεις να μή περιφρονῶμεν τόν γείτονα τοϋτον κόσμον.

"Αρχαιότερος τής γῆς, μικρότερος, ήττον βαρύτερος, είναι μάλλον ήμῶν προκεχωρημένος εις τόν άστρικόν βίον και τό πᾶν άναγκάζει ήμάς να πιστεύωμεν ότι αί νοήμονες αύται φυλαί, ύποίαι καιν ὥσι, είναι πολλῷ ήμῶν άνωτεροι.

Πλήν δυνατόν να εἴπῃ τις, διατί δέν άρχονται αύτοί πρώτοι τής δοκιμῆς να συγκοινωνήσωσι μεθ' ήμῶν;

Ουδόλως άποδεικνύεται ότι δέν πράττουσι τοϋτο.

Εάν παρατηρήσῃ τις τοϋς υπό του Schiaparelli δημοσιευθέντας χάρτας θα ἴδῃ τριγωνικά σχήματα άπερ γεννῶσι φυσικῶτατα τήν ιδέαν του να μή πιστεύωμεν αύτά πάντα πασι ξένα εις σχέδιόν τι εύνόητον. Έτι δέ παρατήρησαν ένίοτε σημεία φωτεινά, άτινα φαίνονται λίαν κανονικῶς τοποθετημένα. Πιθκὴν τά σημεία ταϋτα να παριστῶσιν ὄρη κεκαλυμμένα υπό χιόνος. έν τούτοις εάν οί γείτονές μας ήθελον να άπευθύνωσι ήμῖν σημεία ουδόλως ήδύναντο να πράξωσι τοϋτο κάλλιον εί μή διά τριούτων φωτεινῶν σημείων. Η σκέψις είναι παράτολμος, τό γνωρίζω. οί ούράνιοι εϋτοι έξάδελφοι ένασχολοϋνται άναμφιβόλως περί ήμῶν όσον και ήμεῖς περί αύτῶν. άλλ' επί τέλους εάν τό έπραττον εϋτω θα ήδύναντο να ένεργήσωσι.

"Όσον άφ' ὧς δ' ήμάς, θα είναι πάντοτε δυσκολώτερον να τοῖς άποστείλωμεν σημεία ή να δεχθῶμεν παρ' αύτῶν, ένεκα τής έν τῷ διανοήματι θέσεως και τῶν φάσεων ήμῶν. Τό σκοτεινόν γήινον ήμισφαίριον είναι έστραμμένον πάντοτε πρός τόν "Αρην κατά τῆς καλλιτέρας τής προσεγγίσεως έποχάς, καθ' ὧς οϋτος πυροσιάζει ήμῖν πλήρες τό φωτεινόν ήμισφαίριον.

Έντεϋθεν δυνάμεθα να παρατηρήσωμεν επί του "Αρεως σχήματα έκτάσεως ώς ή τής Σικελίας. Πραγματικῶς, τά καλὰ ὄργανα έπιτρέπουσι να διακρίνομεν ή κηλίδας φωτεινάς επί βάσεως σκοτεινῆς ή γραμμάς σκοτεινάς επί βάσεως φωτεινῆς, τοϋλάχιστον 68 χιλιομέτρων πλάτους. Διακρίνομεν εκεί σχήματα ὧν ή έκτασις δέν υπερβαίνει τήν τής "Ισλανδίας, "Ιταλίας, "Αδριατικοϋ, "Ερυθρᾶς θαλάσσης κ.τ.λ. Ότε δέ ό Asaph Hall εκ του άστεροσκοπεῖου τής Βασιγκτῶνος, άνεκάλυψε τοϋς δορυφόρους του "Αρεως και προσεδιόρισε, κατά τό δυικτόν, τό έξαιρετικῶς μι-

κρὸν τοῦ ὄγκου των, ἀναλογοῦντος πρὸς τὴν διάμετρον τῶν Πα-
ρισίων (εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ ὅλα εἶναι σημεῖα φωτεινὰ ἐκ τοῦ σκο-
τεινοῦ τοῦ οὐρανοῦ θόλου ἀποσπόμενα) αὐτὸς οὗτος ἐφαντάσθη τὸ
σχέδιον, περὶ οὗ ἄνωτέρω ἐγένετο λόγος, τοῦ νὰ πειραθῶμεν νὰ
συγκοινωνήσωμεν μετὰ τῆς Σελήνης τῇ βοηθείᾳ σχηματῶν γεω-
μετρικῶν καὶ ἐπέρχεν τὴν σκίψιν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «It
is by no means a chimerical project»

Ἴδαν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως δύνανται νὰ μᾶς παρατηρήσωσι
τῇ βοηθείᾳ ὀργάνων ἀναλόγων πρὸς τὰ ἡμέτερα, θὰ ὠρείλομεν
νὰ σχηματίσωμεν δι' ἡλεκτρικοῦ φωτὸς σχήματα γεωμετρικὰ
ἀρκετὰ μεγάλης ἐκτάσεως.

Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον τὸ νὰ δοκιμάσωμεν, θὰ ἤρκοιεν πρὸς τοῦ-
το ὀλίγα ἑκατομμύρια. Ἡ Εὐρώπη δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ
διὰ τοιαύτην τινὰ δοκιμήν. Τὸ περιμενόμενον ἀποτέλεσμα ὅμως
τόσον ὑπόκειται εἰς τὴν τύχην καὶ τόσον παρεμποδίζεται ὑπὸ τῆς
οἰκτρᾶς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ἡμῶν καταστάσεως (ἐπὶ τοῦ Ἄρεως
σχεδὸν πάντοτε εἶναι εὐδία) ὥστε θὰ ἦτο σχεδὸν φαντασιώδε-
το νὰ ἀκολουθήσῃ τις ὁδὸν ἄνευ τέρατος προσεχοῦ, θὰ ἦτο ἐκεῖ-
νο ὅπερ κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα ἐκάλουν φιλοσοφικὰ παί-
γνια, ἐνῶ τὴν σήμερον ἡ ζωὴ εἶναι λίαν βραχεὶς καὶ δὲν ἔχομεν
πλέον καιρὸν νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ ἀδύνατα.

Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου, τὸ χθὲς
ἀδύνατον καθίσταται αὐριον πραγματικότης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΨΥΤΙΚΑ

Ὅταν γεννιέται ἄνθρωπος λέν' ποῦ ἐν' ἄστρο
[βγαίνει
κι' ἄλλ' ἄστρο ὅπου χάνεται μαζὶ τ' ὅταν
[πεθαίνει..
μὰ ἐγὼ δὲ δίνω προσοχὴ εἰς ὅ,τι κι' ἂν μου
[ποῦναι
γὰρ δυὸ τῆς ἄστρα πέθαναν κι' αὐτὰ λαμποκο
[ποῦνε..

Φώτιος Δ. Στεφανίδης

ΠΝΕΥΜΑ ΔΑΝΕΙΚΟΝ

Κύριός τις κλέψας ἰχθὺν εὐμεγέθη, ἔκρυπεν αὐτὸν
ὑπὸ τὸ ἐνδυμὰ του νομίζων ὅτι δὲν φαίνεται. Καθ' ὁ-
δὸν ὅμως ἀστυνομικός κλητὴρ ἰδὼν αὐτὸν τὸν συλ-
λαμβάνει ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τῷ λέγει μετὰ πατρι-
κῆς φωνῆς:

— Φίλε μου, ὅποτε ἄλλοτε σὲ ἔλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ κλέ-
ψῃς σὲ συμβουλεύω ἢ νὰ φορέσῃς φόρεμα μακρύτερον
ἢ νὰ πάρῃς ψάρι μικρότερο.

—
Ὁ Κύριος Χ... καὶ ἡ σύζυγός του εἶναι ἐντὸς τῆς
αἰθούσης, καὶ ἡ μὲν κυρία καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-
τρου κεντᾶ, ὁ δὲ σύζυγός της περιπατῶν ἄνω καὶ κάτω
ἀναγινώσκει μὲγαλοφώνως τὸν λόγον ὃν μέλλει νὰ
ἐκφωνήσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν βουλὴν κατὰ τὴν συ-
ζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Κύριος Χ. — Ἐλένη ἀκούεις;

Κυρία. — Ἀκούω.

Ἐκεῖνος. — Ἀλλὰ ὅλον ἐν χασμᾷ.

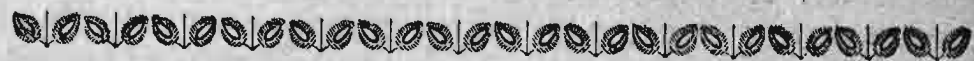
καὶ ἐκείνη — Αἱ! τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ἀκούω.

—
Ἡ περιώνυμος Diane de Poitiers δούκισσα τοῦ Βα-
λεντινοῦ, ἥτις μέχρι τῆς ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτῶν διεῖ-
πε τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς καρδίας Ἑρρίκου τοῦ Β' βα-
σιλέως τῆς Γαλλίας, εἶχε περιέργως πῶς—λέγουσιν
αἱ τοῦ καιροῦ κακαὶ γλῶσσαι,—μικρὰν τινα συμπάθει-
αν καὶ πρὸς κάποιον τοῦ βασιλέως ὑπῆκοον, οὐχὶ βε-
βαίως διότι ἡγάπα καὶ τὸν ὑπῆκοον, ἀλλὰ διότι οὗτος
μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος νύνοεῖτο καὶ κατὰ τὴν φι-
λοσοφικὴν τῶν γυναικῶν θεωρίαν «les amis de nos a-
mis sont nos amis». — Ἡμέραν τινὰ ὁ βασιλεὺς εἰς
τὴν οἰκίαν τῆς ὡραίας δουκίσσης, ὅτε αὕτη πάντα ἕτε-
ρον ἢ τὸν βασιλέα ἐπερίμενε. Αἱ surprises, ἔστωσαν
καὶ βασιλικά, ἔχουσι πάντοτε τι τὸ ὀχληρὸν καὶ δυσά-
ρεστον· ὥστε ὁ στρατάρχης ὅστις οὐδέποτε εἶχε στρέψει

τὰ νῶτα πρὸ τοῦ ἐχθροῦ· ἠναγκάσθη τώρα νὰ κρυβῇ ὡς γαλῇ διωκομένη ὑπὸ τὴν κλίνην. Ἀλλ' ἡ κατάβασις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐκ τοῦ Παραδείσου πρὸς τὸν Τάρταρον, δὲν ἔγεινε τόσον ταχέως καὶ ἐπιτηδείως ὥστε νὰ διαλάβῃ τὸν βασιλέα· οὐδὲν ὅμως οὗτος ἔδειξε σημεῖον δυσαρесκείας, ἀλλὰ καθήσας πρὸ τραπέζης, ἐνθα πολυτελὲς παρετέθη πρόγευμα, ἔλαβε κυτίον μὲ ξηρὰς ὁπώρας καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν κλίνην.

— Τὶ κάμνετε μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα ὠχρίῳσα.

— Τίποτε, φίλη μου, ἀπῆντησεν ἀπαθῶς ὁ βασιλεὺς πρέλει ὅλοι νὰ προγευματίσωμεν.

ΤΟ ΥΣΤΑΤΟΝ ΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΟΙΔΟΥ

Ἡ νύξ ἦτο παμμέλαινα βορρέας ἐμυκάτο
εἰς δὲ τὰ σκοτὶ τῆς νυκτὸς εἰς μόνος ἐπλανᾶτο,
εἰς μόνος ἀτυχῆς θνητὸς ἐκεῖ τὸ μνήμα φέρει
ὅπου τὸ πᾶν μελαγχολεῖ κι' ἡ Μοῖρα μόνη κλαίει.

Πρὸ τάφου ἐσταμάτησε τὸ κεκμηκόζ του βῆμα
κι' ἐνῶ τὸ δάκρυ ἔρρεε καὶ ἐπιπτε σὺν μνήμα
εὐχὴν τὰ χεῖλη ἔμελπον καὶ ὁ βορρᾶς ἐφύσα
ἡ ἀπειλὴ ἐμαίνετο καὶ ἡ συμφορὰ ἐλύσσα.

Ποσάκις ἄλλοτ', ἔλεγεν, ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα
ὡς μόνην ἔχων σύντροφον τὴν φίλην ἀηδόνα
» εἰς τὰ ἐρέβη τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ ἐρειπίων
» τὸ ἄσμά μου ἐτόνισα μακρὰν κοιμητηρίων!

Ποσάκις φεῦ! ἡ Μοῦσά μου γελᾶσα ἐχαιρέτα
» τὸν Φοῖβον ἀνατέλλοντα καὶ εὐτυχῆς ἐπέτα
» ψάλλουσα ἄσματα χαρᾶς καὶ ὕμνους εἰς τὸν Πλάστην
» καὶ πῶς ὁ βίος ἔρρεεν εὐδαίμων καθ' ἐκάστην.

Ἀλλ' ἤδη εἰς τὴν πλάστιγγα μ' ἐπότησε τοῦ βίου
» ἡ εἰμαρμένη κύλικα μεστὴν δηλητηρίων.

» κι' ἰδοὺ ἐγὼ πανέρνημος τὸ βῆμα διευθύνων
» εἰς τάφους, πλάνης, ἄστεγος, ὡς στερηθεὶς ἐκείνων.

Ἐκείνων ναί! ὦ πάτερ μου, ὦ μητέρα μου πρῶ εἶσθε:
» ἀναίσθητ' εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μαῦρον χῶμα κεῖσθε
» ὦ, ἐγερθέντες πρὸς στιγμὴν ἰδέτε τὸν υἱό! σας,
» ὃν εἴχετε ἐν τῇ ζωῇ ὡς μόνον σύντροφόν σας.

Ἰδέτε τον!! τὸν τάφον σας μὲ δάκρυα ποτίζει
» ἀναστενάζει καὶ θρηνεῖ ἄφου οὐδὲν ἐλπίζει,
» ἄφου τὸν ἐγκατέλιπον καὶ εἰς τὸν κότμον μόνος
» οὐδένα ἔχει ἀδελφὸν, ὃν συγκινεῖ ὁ πόνος.

ὦ Πλάστα! σὺ ὁ συγχωρὼν υἱοὺς καὶ θυγατέρας
» ὁ ἐλεῶν θακρύνοντας ἁμαρτωλοὺς πατέρας
» συγχώρησον, ὦ Πλάστι μου, κι' ἐμὲ γονυπετοῦντα
» πρὸ τάφου παμφιλτάτων μοι καὶ θάνατον ζητοῦντα

Ναί... θάνατον, εἶναι γλυκὺς... παρηγορεῖ ἐκεῖνος
» Θεέ μου... Ἐπαυσ' ἡ φωνὴ τοῦ ἀοιδοῦ ὁ θρηῖνος
καὶ ἄλλο δὲν ἠκούετο εἰμὴ φρικτὸς βορρέας
κινῶν μετὰ παραβοῆς τῶν τάφων τὰς ἱτέας.

Ὅταν τὸν πέπλον ἡ ἠὼς ἤσχισε νὰ ἀπλῶνῃ
εἰς τὸ σκιδῶδες τῆς οὐδεὶς ἰφάνη ἀλλὰ μόνη
τοῦ νεκροθάπτου ἡ σκιά κύπτουσα εἰς τὸ χῶμα
καὶ θάπτουσι μετὰ σπουδῆς τοῦ ἀοιδοῦ τὸ πτώμα.

Πλησίον τῶν γονέων του τὸ δῶμα του κοιμῆται
καὶ ἡ εὐχὴ του χαίρουσα εἰς οἶρινους πλανᾶται
Ἰτέα δὲ στενάζουσα κρατεῖ τὸν διαβάτην
τὴν κλίνην τοῦ ἀπέλπιδος νὰ ἴδῃ τὴν υστάτην.

Ἀνδρέας Μ. Κοιτσοῦδης.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΥΒΕΡΑ

Ἡ Κλεοπάτρα ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων καὶ μόλις
φαίνοντανε δώδεκα. Ἦχε μάτια γαλανά· ἦταν μικροστοιμη, ἀλ-
λὰ παχουλὴ μὲ ξανθίσχιστα μαλλιά, τὰ ὅποια ἅμα τῆς τᾶφιναν

(ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ)

Ξεπλεγμένα έπεφταν στους ώμους της σαν άχτίδες του ήλιου.

Μιά ώρα βράδυ είπε της μητέρας της πως δεν είχε διάθεσιν να την ακολουθήσῃ εἰς τὸν περίπατο ποῦ γίνεται στὴ μικρὴ προκυαία τῆς Ἀντιγόνης κάθε βράδυ, ἀλλὰ κάθησε στὸ παρθένο τῆς μικρῆς της κάμαρας καὶ φαινούντανε πως ἄκουε τὸ ρωμκενικὸ φλοισβό, ποῦ προξενούσαν τὰ μικρὰ κύματα ἀπὸ τὴ βάρκα της καὶ ποῦ ἀνταγωνιζούντανε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ τζίτζιρα. Φαινότανε πολὺ σκυθρωπή. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ τὸ μανδύλακι ποῦ βαστούσε στὸ χέρι της σκούπιζε τὰ δάκρυα ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ὦρά της καὶ τὰ μάτια. Εἶχε μιὰ ἐνδόμυχον θλίψιν μιὰ μεγάλη θλίψιν ποῦ ζωγραφίζονταν μὲ ζωηρὰ χρώματα στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἐξέλιξις τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσιν. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ φεγγάρι ἐπρόβλε ἀργὰ, ἀργὰ μετὰ τῶν δύο μαγευτικῶν λόφων τῆς Χάλας, κόκκινο κόκκινο, σὰν κόρη ποῦ ἐρυσσάδα διὰ τὸν ἑαστὴν της, σὰν παρθένος ποῦ προβάλλει περιεργὰ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ παραπετάσματος ποῦ σκεπίζει τὸ παρθένο τῆς. Ἡ Κλεοπάτρα δὲν μπόρεσε νὰ μὴν πῇ «τί ὦρα φεγγάρι!» Τὸ εἶπε, καὶ τῆς μαγευτικότητις τοῦ ἡδύνομος δὲν μπόρεσε νὰ τὴν κρατήσῃ πολλή ὥρα κοντὰ της. Ἀλλὰ σκέψεις εἶχε στὸ νοῦ τῆς, ἀλλὰ σκέψεις κατεῖχον αὐτὴν, περὶ μεγάλης, περὶ ὀδυνηραῖς Στὰ βάρκα τοῦ παρθένου εὐρίσκονται ἕνα ποτήρι νερὸ μὲ σπέρτα ἀνακατωμένον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ τὸ ἔπερνε καὶ τὸ κοττάζε καὶ ἔλεγε λυπητερά, λυπητερά:

— Σὺ θὰ μὲ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ βασάνα

Τί εἶχε τὸ μικρὸ αὐτὸ κορίτσι

Τί θάλασε τὸ ποτήρι μὲ τὰ σπέρτα; Τί ἐσήμειναν οἱ τελευταῖοι της λόγοι; Γιὰ νὰ μάθουμε ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ακολουθήσωμε τὰς σκέψεις της.

* *

Ὁ Μᾶνος εἶναι πολὺ σχετικὸς τῆς οἰκογενείας της, καὶ ἐρχόντανε σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ τοὺς εὕρισκε. Ἐπαιζον χαρτιά τὸ χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι ἐπενοῦσαν τὴν ὥρα τοὺς περπατώντας στὴ μικρὴ προκυαία ποῦ ἐνώνετο μὲ τὴ σκάλα. Ὁ Μᾶνος ἦταν νέος, εἴκοσι πέντε χρόνων μελινχοεινὸς μὲ ἕνα μαῖον μυστικά, ποῦ ἔμοιαζε σὰν ἐγκύβητος καὶ δύο μάτια ποῦ ὅποιος τὰ ἀτένιζε

θυμούντανε τὸν ἥρωα τοῦ Πονσὸν Δέ Τεράλ. Ἦταν νέος καλῆς οἰκογενείας, λίγο υπερήφανος καὶ ὄχι ἄμοιρος ἀπὸ ἐγωϊσμό, πράγμα ποῦ τοῦ τὸ ἐδώρησαν τὰ συχνὰ κομπλιμέντα μερικῶν χαριεστῶν κοριτσιῶν. Τὸ ἐπίκτητο αὐτὸ ὅμως ἐλάττωμα ὠχοιούσε, ἐχνοούντανε μπροστὰ στὰ τόσα προτερήματα σὰν τὸ φεγγάρι μπροστὰ στὸν ἥλιο ποῦ λάμπει.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μικρὴ Κλεοπάτρα ὡταν νὰ ἦταν ἀδελφή του. Μιζύ της ὑψαριστεῖτο νὰ ὁμιλῇ ὥραις ὁλόκληρες, τὴν ἔδγαζε στὸν περίπατο καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο μὲ τὸ λεπτὸ τρόπο τοῦ τζέντλεμαν. καὶ ἐκείνη κατὰ πρῶτον τὸν ἀγαποῦσε ἀδελφικῶς, ἀλλ' ἀργότερα ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἄρχισε νὰ ἐκλείπῃ καὶ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ ἔρωσ. Ἡ μικρὴ τις καρδιά δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ εἰς τὰ τόσα προτερήματα τοῦ Μᾶνου. Ἀρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, μὲ ὅλη τὴ δύναμι ποῦ μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ κανεὶς στὸν κόσμον. Ἀλλ' ὁ ἔρως της ἦταν ἀθῶος, ἦταν ἔρως παιδικαίσιος, ἄμοιρος τοῦ πόθου ἐκείνου ποῦ συνδέεται τόσο στενὰ μὲ τὸν ἔρωτα, ἄμοιρος ἄλλης ἐπιθυμίας, ἐκτὸς τοῦ νὰ τὸν βλέπῃ.

Ἡ μέρες ἐπενοῦσαν γρήγορα καὶ ἡ μικρὴ Κλεοπάτρα εὔρισκε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἔρωτά της στὸ Μᾶνο, ὁ ὅποιος ἐνόμιζεν ὅτι ἔτρεφε τὸ ἴδιον αἶσθημα γι' αὐτὴν. Καὶ μιὰ μέρα ἀναποφάσιστη, ἐνῶ περιπατοῦσαν κατὰ τὴν συνήθειά τους στὴν προκυαία ἡ Κλεοπάτρα ἔπιασε μπράτσο τὸ Μᾶνο καὶ κυττάζοντας αὐτὸν μὲ τὸ ἱλαρώτερον βλέμμα ποῦ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ζωγράφος τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖά της τὴ φωνή.

— Μᾶνο, σέ ἀγαπῶ πολὺ.

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ ὅτι τὸ ξεύρει· ἀλλὰ πραγματικῶς τίποτε δὲν ἤξευρε, δὲν μπόρουσε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ σέ ἀγαπῶ πολὺ τοῦ κοριτσιοῦ ἦταν ἡ ἐξομολόγησις μεγάλου ἔρωτος πρὸς αὐτόν.

— Μὰ πᾶρα πολὺ σέ ἀγαπῶ, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου... ἐσὺ μὲ ἀγαπᾷς;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμελνῇ ἀπάντητι ἐφίλησεν ἑλαφρὰ τὸ χέρι ποῦ βαστούσε, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἦταν μοναξιά. Εἶχαν πάρει τὸν ἀνὴρορ καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔβλεπε, ὁ Μᾶνος ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο λέγωντας:

— Γυρνοῦμε, κόρη μου, εἶναι πειὰ ἀργὰ θὰ μᾶς ζητοῦν. Πᾶμε.

Ἐπιστρέφουσε πάλι γιὰ τὴν προκυμαία. Ἐνας φουντουκτζίης τὴ στιγμή ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τοῦ κρατῶντα, στὸ ἓνα χέρι τὴν σφόδρα του καὶ στὸ ἄλλο ἓνα φανάρι.

Ὁ Μᾶνος τὸν ἐρώναζε καὶ εἶπε στὴν Κλεοπάτρα:

— Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς τόσο, θὰ σὲ πᾶνω φουντούκι.

— Ὅχι δὲ, μ' ἀρέσουν ἐπιθύρσια μὲ θυμὸ ἢ Κλεοπάτρα, μὲ τὰ φουντούκια δὲν θὰ μὲ πληρώσῃ τὴν ἀγάπη ποὺ τρέφω γιὰ σένα

Τὸν ἐσπρωξε ἀποτόμως καὶ ἔφυγε. Τὴν ἐπῆρε γιὰ παιδί μικρό. Καὶ μήπως δὲν ἦταν; ἦταν, ἀλλ' ὁ ἔρωτας δὲν ἦταν παιδικίστηκος ἦταν ἔρωτας μεγάλος ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ κτίσῃ τὴ διαβάστακτο φωλιά του στὰ φυλλοκάρδια παρθένου καρδιάς.

Ἀπὸ τὴ βραδιά ἐκείνη ἀπέρασαν δέκα πέντε μέραι. Ἡ Κλεοπάτρα ἦταν ὅλα συλλογὴ καὶ κλάυμα . . . Ἐλπίαι. Ὁ Μᾶνος δὲ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μᾶνος τὴν θαρροῦσε γιὰ μικρὸ παιδί, ὁ Μᾶνος τώρα ἴσως ἀγαπᾷ καμμιά ἄλλη, πειρὸ ὡμορφῆς, πειρὸ μεγάλῃ, καὶ περισσότερον τοῦ γούστου του. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔφερε εἰς τὸ ἀνώτερον σημεῖο τῆς ἀπελπισίας ἢ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔλαμε ζηλότυπο σὰν τὸν Ἰουλίλλο, ποὺ ἀπὸ τὴ ζηλοτυπία του τὴν πολλὴ ἐπνίξε τὴν γυναῖκά του ἢ ζηλοτυπία τῆς μάς κάμνει πρὸς τοὺς τόσους ἄλλους νὰ ἐνθυμηθοῦμε καὶ τὸν ἥρωα τῆς Ζούλιας, τὸν ἥρωα τοῦ δικοῦ μας τοῦ Ψυχάρη ποὺ ἐμιμήθηκε τὸν Ὀθέλλο.

* *

Καὶ τώρα τὴ βρίσκουμε στὸ πατάθρο νὰ κάθεται καὶ νὰ συλλογίζεται ἐκείνον καὶ νὰ ἔχῃ ἐτοιμὸν τὸν θάνατόν της στὸ πλάϊ της. Εὗρισκε περισσότερη εὐτυχία στὸ θάνατο παρά στὴ ζωὴ. Δὲν ἐννοοῦσε φέρεται ὅτι ἡ ζωὴ καὶ μὲ τῆς πίκρες της εἶναι γλυκεῖα.

Τὸ φεγγάρι τραβῶντας τὸν τακτικὸ τοῦ ἁρόμο ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο. Ἀπὸ κίγκινο ἔγεινεν ἀργυρό. Ἡ Κλεοπάτρα τὸ κύτταζε μὲ ἀπλανῆ μάτια. Τὴ ὥραιό ποῦ ἦτανε τὸ φεγγάρι ἦσαν τὰ πελιούρια ποὺ ἔδλεπε. Ἐξάρνα στρέφει τὰ μάτια στὴν κάμαρα καὶ μὲ τρόμο ἀνακατωμένο μὲ χάρη βλέπει ἓνα νέον ὄφιο μπροστά της.

— Μᾶνο, ψιθυρίζει.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀπάντη. Καὶ σὲ κομμάτι εὐρίσκεται πάλιν μο-

νηχή. Ἦταν φάντασμα· τὸ φάντασμα τοῦ Μᾶνου. Ἐσηκώθηκεν ἄτρομος καὶ ἔλανε δύο βήματα στὰ ἔμπροσς κρατῶντας τὸ ποτῆρι μὲ τὸ θάνατο. Μερικὰ λεπτὰ ἐστάθηκεν ἀκίνητος, ἔλοιαζε τὴν Γαλάτεια μὲ τὴ διαφορά ποῦ ἐκείνη κρατοῦσε στὸ χέρι της χρυσὸ μῆλο, ἐνῶ ἡ ἡρώϊδά μας φερμάκι. Τὰ μάτια της στυλωμένα στὴν πύρτα ἀκίνητα, ἐθαρροῦτες πῶς ἤθελαν νὰ κατακερυνεβολήσουν τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε ὅτι ἔγεινε ἄφαντος ἡ γλυκεῖα σκιά τοῦ Μᾶνου. Ὑστερα ἔφερε μηχανικῶς τὸ ποτῆρι στὰ χεῖλη της καὶ ἐκένωσε τὸ περ εχόμενον χωρὶς νὰ πύρη τὴν ἀναπνοή της ὁ θάνατος ἦτο μέσῃ της πειᾶ. Κανένα δάκρυο δὲν φάνηκε στὰ γλυκὰ της μάτια, ποῦ σὲ κομμάτι θὰ ἔλειαν γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξουν πειᾶ. Κυβερνῶν Κλεοπάτρα, μικρὴ, μικρὴ τὸν τάφον ἐπόθησες.

Ἐβόλε τὸ ποτῆρι στὸ τραπέζι καὶ πῆρε τὴν πέννα νὰ γράψῃ στὴ μητέρα της ἓνα γράμμα, τὸ τελευταῖο, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπονενονημένη πᾶξι της ποῦ θ' ἀφαιροῦσε ἀπ' τοῦ γονεὶς της τὴν εὐτυχίαν, τὸ γλυκύτερον καὶ ἀγαπητότερον πράγμα. Ἡ ἐπιστολή της ἦταν σύντομη. Ἀλλὰ τὴν ἔγραψε τὴν ἔβλεπε ἓνα φάκελλο καὶ τὴν ἄφησεν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὑστερα ἐγονάτισε μπροστά σὲ μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥρα ἔχοντας τὰ γαλανά της μάτια στὴν ὁρφή καὶ τὰ χέρια σταυρωμένα προσευχοῦνταν. Καὶ σὲ ὀλίγη ὥρα ὑπὸ τὰ μάτια τῆς Παναγίας ποῦ θαρροῦσε πῶς ἔβριχναν ἐπάνω της ἀπειλητικὸ μάτι γιὰ τὴν ἄτοπο πρᾶξι της ἔκλεισε τὰ μάτια της προσφέροντας μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Μᾶνο, σὲ συγχωρῶ.

Ἀχιλλεὺς Κ. Γεωργιάδης.

II ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ.

Ὅλαι αἱ ὥραιαι γυναῖκες εἶναι μελαγχροῖναι, ἐξαιρουμένων τῶν ξανθῶν.

Ἡ περίφημος Κλεοπάτρα ἦτο μελαγχροῖν ἢ ἡ κυρία Σ . . . εἶναι ἐπίσης μελαγχροῖνή.

Αἱ δεσποινίδες Α...., Μ...., εἶναι ἐπίσης μελαγχροιναί.

Αἱ ἰταλίδες, αἱ ἰσπανίδες, αἱ γαλλίδες, αἱ τούρκισσαι αἱ ἑλληνίδες εἶναι μελαγχροιναί.

Τί ὠραιότερον ὀφθαλμῶν μελανῶν στεφομένων ὑπὸ πλουσίας κόμης μαύρης ὡς ἡ ἔβενος;

Ὁ τύπος τῆς ὠραίας γυναικὸς εἶναι ἡ Ἀνδαλουσία. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της, τῶν ὁποίων τὸ βαθὺ κυάνεον χρῶμα ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ μέλαν, φαίνονται, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐγχωρίου ιινος ποιητοῦ, ὅτι πενθοῦσι τὰ θύματα τὰ ὅποια ἔκαμαν, καὶ εἶναι τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀγαπᾷ τις μίαν ξανθὴν.

Ἠλὴν τρελλαίνεται διὰ μίαν μελαγχροινὴν.

Ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς μελαγχροινῆς εἶναι ἐντελὼς τὸ ἐναντίον τῆς ξανθῆς.

Ὡς ἡ ξανθὴ εἶναι βουκολικὴ, νωχελὴς, τόσῳ ἡ μελαγχροινὴ εἶναι παράφορος, ζωηρὰ καὶ ἀδάμαστος.

Ἵνα εὐδοκιμήσῃ τις παρὰ τινι μελαγχροινῇ πρέπει νὰ ᾔναι ξανθός.

Ἄφροντις.

Ψυχρός.

Ἡ νὰ ᾔναι ἑκατομμυριοῦχος.

Ἐπιτυγχάνει τις ἄνευ μεγάλης δυσκολίας παρὰ τινι μελαγχροινῇ ἂν δειχθῇ ἀπερίσκεπτος ἀπαθὴς καὶ ἐρωτεύεται καμμίαν φίλην της. Διότι ἡ μελαγχροὶνὴ εἶναι πρὸ πάντων ζηλότυπος εἶναι δὲ πάντοτε ἐπιδέξιος νὰ καρποῦται τῆς ζηλοτυπίας της.

Οὐδέποτε εἶδε τις ξανθὴν ἐνθαορύνουσαν τοῦ, στενάζοντας δι' αὐτήν.

Δὲν εἶναι ὅμως σπάνιον νὰ ἴδῃ τις μελαγχροινὴν ἐξομολογουμένην αὐτὴν πρῶτον τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν ἀρεστὸν αὐτῇ.

Εἶναι ἀπάντη ὅμως νὰ δίδῃ τις πίστιν καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς μελαγχροινὴν.

Τὸ πλεῖστον τρέχει πρὸς ἐκεῖνον ὅστις δὲν τὴν συλλογίζεται καὶ ἀποφεύγει ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἀγαπᾷ...

Ἡ μελαγχροινὴ παγιδεύεται εἰς τὸν γέλωτα· ἂν ὁ πολιορκῶν αὐτὴν ἔχει ὠραίους ὁδόντας καὶ εἶναι εὐφυής, ὥς ᾔναι βέβαιος περὶ τῆς νίκης.

Ἀφοῦ δὲ γίνῃ φίλην τοῦ τὸ καλλίτερον μέσον ἵνα διατηρηθῇ ἐραστὴς αὐτῆς εἶναι νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ποιητὴν καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὰς πυρράς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

II.....

ΓΝΩΜΑΙ

Τὰ τελευ αἰά μας πάθῃ δουκίζουσι τὰ λείψανα τῆς ἐφειδρείας· ἐν μεγάλῃ μόνον ἡ ἀγκὴ προβαίνουσα εἰς θλίψιν αὐτῶν. Διὰ νὰ πράξῃ τις ὅτι θλίβῃ, ἀνάγκη νὰ τὸ θλίβῃ.

Πάντα πέφυκεν αὔξειν καὶ ἐλαττοῦσθαι (Θουκυδ.)

Ἡ κοινὴ ἀγάπη καὶ ἡ πηγαῖος φιλαγαμία εἰς τὴν εὐκρινὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ διορθώσωμεν τὰ ἡμέτερα σφάλματα καὶ νὰ ὑπερέσωμεν τὰ τῶν ἄλλων.

Ἀδιαφορεῖ τις περὶ τῆς γνώμης ἐκείνων οὐδὲν γνωρίζει οὐχὶ ὅμως καὶ περὶ τῆς γνώμης ὧν μιτᾷ.

Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπακούσωσι ἀρχῇ τινι οἰαδήποτε, οὐδὲ ἑαυτοῦ· νὰ συγκατήσωσι δύανται.

Οἱ δεινὴν γάνουσι τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς των· οἱ ἐργατικὴ διπλοπλάττουσιν αὐτήν.

Οὐδεὶς ἀναγκαιότερος καὶ εὐεργετικώτερος τοῦ νόμου τῆς ἐργασίας· καὶ ἐν τούτῳ ἔπασσι αἱ ἡμέτεραι προσπάθειαι τελειώσωσι νὰ παραγωνίσωσιν αὐτόν.

Ὁ πλουσιώτερος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ εὖλος μὲν· ὁ πτωχότερος ὁ φιλάργυρος.

Διὰ τί, ἐνῶ οἱ πτωχοὶ ἀναγκάζονται νὰ δέχωνται, οἱ πλούσιοι νὰ μὴ ᾔναι βεβιασμένοι νὰ δίδωσιν;

Ἡ τιμὴ εἶναι τοῦτον λεπτόν καὶ εὐκρίτητον ἔχον τὰς ρίζας ἐν τῇ φιλατιμίᾳ καὶ τῇ συνειδήσει τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ

(Πάτ. κιούτ, τσάφ, κιούτ...)

— Μὰ με συγχωρεῖτε κύριε!!!

Τσάτ, πάτ, κιούτ, τσίτ.)

— Μὰ κύριε...

(Τσάτ! πάτ!)

— Μὰ σταθῆτε παρακαλῶ, γιατί με κτυπᾶτε;

— Βρὲ πρόστυχε, τὶ γυρεύεις τέτοια ὦρα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μου;

— ὦ! εἶναι ἀπλούστατον. Ὁ καιρὸς ἀπόψε εἶναι ὡραῖος καὶ ἐξηλθὼν εἰς περίπατον.

— Καὶ τὶ γυρεύεις κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μου;

— Περιμένω κάποιον. Αὐτὸ θαρρῶ εἶναι ἀδιάφορον δ' ἐσᾶς.

— Περιμένεις τὴν κόρην μου; αἱ; στάσου νὰ διῆς πόσον με ἐνδιαφέρει νὰ καὶ τὸ κῶλι:

(ἀστυνόμος πλησιάζων)

Νὲ βάρ ὠλάν, νὲ μπαριόρσουνουζ μποϊλέ;

(ὁ φρόνιμος πατήρ)

Ἐφένδην... ἄλ σουνού... μπιλμέμ... χιρσὴζ μι κιολάμπεν μι.

(δεικνύων τὸν νεαρὸν ἐρωτόληπτον.)

(Ὁ ἀστυνόμος τῷ τελευταίῳ τούτῳ)

Νὲ ἰοῖν βάρ σέντα μπουρτὰ μπουῦ σαατά;

— Ἐφένδην... γιόκ... μπιλμέζ..

(Ὁ εὐφυὲς ἀστυνόμος ἐννοήσας τὰ διατρέχοντα διατάττει τὸν νέον νὰ προχωρήσῃ)

— Αἶδε, μπεραμπερίμ κέλ, μπακαίμ.

(Τῷ οἰκοδεσπότη)

Σέντα κηζ νὲ τερμπιὲ ἴτ

(ὁ οἰκοδεσπότης)

Πέκιεῖ ἐφένδην.

Ὁ νεαρὸς ἐρωτόληπτος ἐφθασε μετὰ τῆς φρενῆς πρὸ τοῦ σταθμοῦ, ὅπου θύρα τις τῶν τερπνῶν αὐτοῦ

ἐνδαιτημάτων ἠνεώγη ὅπως φιλοξενήσῃ τὸν νέον αὐτῆς ἐπισκέπτην.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν τοῦ νέου. Καὶ ὁ ἡμέτερος ἐρωτόληπτος εὐρίσκεται ἐν σκότει ψηλαφητῷ ὥρα-παίων προσκόπτει ἐπὶ τινος ρογχάζοντος καταδίκου ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου κειμένου· ἡ σύγκρουσις ἐπιφέρει νευρικὴν διατάραξιν... αἱ χεῖρες του τρέμουσι τὰ γόνατά του κάμπτονται καὶ ἡμιλιπόθυμος πίπτει παρὰ τῷ ρογχάζοντι πεφυλακισμένῳ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ἡσυχία τῷ ἐπανῆλθεν καὶ ὁ νεαρὸς ἐρωτόληπτος ὑπὸ ὕπνου καταληφθεὶς ὠνειρεύετο:

Εὐρίσκετο πλησίον τῆς φιλάτης του, ἐν λαμπρῷ πεφωταγωγημένῳ αἰθούσῃ, συνδιαλεγόμενος ἡδέως μετ' αὐτῆς. Μετὰ πολὺν χρόνον τοιαύτην συνδιατριβὴν τὸ ἐκλεκτὸν ζεῦγος ἐνθουσιασθὲν ἤρξατο χορεύων τὸν ἐκλεκτὸν χωρὸν τοῦ Βάλσ.

Ἄλλ' ὦ! τῆς ἀθλίας συμπτώσεως!!

Ὁ ἰδιότροπος Μορφεὺς ἐθῆκε τέρμα, ἀποκόψας τὸ νῆμα νῶν τερψιθύμων τούτων ἐντροφίσεων... Ὁ ἡμέτερος νέος στρέφει ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀφυπνίσαντα αὐτόν.

— Ἀρκατὰς... ἄφ' ἱτέρσιν.. μπὴρ τσιγάρα τουτοῦν βερίρμισιζ;

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἐν τῷ Κρίτῳ τοῦ Πλάτωνος.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν κειμηλίων τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας μεταξὺ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα διακρίνονται διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ὑπαρχούσας τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ὑψηλὰς διδασκαλίας, διαπρέπει, σὺν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ὁ μεταξὺ Κρίτωνος καὶ Σωκράτους ἠθικὸς διάλογος.

Ὁ διάλογος αὗτος, ἐφεικύνετο ἀνέλκυν τὴν προσοχὴν ἅπαντων, τὸ μὲν ἕνεκα τῆς θείας διδασκαλίας ἣν ἐν αὐτῷ ἀναπτύσσει ὁ Σωκράτης τὸ δὲ διότι παρέχει πρᾶδειγμα τύπον καὶ ὑπογραμμὸν, ὅνπερ τις ἀκολουθῶν χειραγωγεῖται ἀσφαλῶς εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀληθῆ ἐξάσκησιν.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαλόγου τούτου, γνωστὴ ἄλλως τε τοῖς πᾶσι τυγχάνουσα, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὁ Σωκράτης ὑπὸ τοῦ Μελήτου καὶ Ἀνύτου κατηγορηθεὶς ὡς διαφθορεὺς τῆς νεολαίας καὶ νέων θεῶν εἰσηγητὴς καταδικάζεται νὰ πῇ τὸ κώτειον. Ἀλλὰ τῇ προτερχείᾳ τῆς δίκης ἔτυχεν ἐστεμμένη ἢ πρύμνη τῆς κατ' ἔτος πρὸς Θεωρίαν εἰς Δῆλον πεμπομένης νηὸς διὸ καὶ ἀντιβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς τοῦ Σωκράτους ποινῆς μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἱεροῦ πλοίου. Συνέπεσαν λοιπὸν ἀπὸ τῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Σωκράτους μέχρι τοῦ θανάτου του τρίακοτὶ ἡμέρη.

Ἐν τούτῳ οἱ ὁμιληταὶ οὐδέποτε ἐπύσαντο φοιτῶντες εἰς τὸ δεσφωτήριον τοῦ Σωκράτους τούτου μὲν αἰετοῦ διαλεγομένου περὶ ὑψίστων τῆς φιλοσοφίας ζητημάτων, ἐκείνων δ' εὐλαβῶς ἀκροαμένων τῆς θεσπεσίας τοῦ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων διδασκαλίας.

Ἀλλ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους κρύφῃ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν προπαρασκευάζουσι τὴν δραπέτευσίν του, καὶ ὁ φίλτατος ὁμιλητὴς τοῦ Κρίτων ἀναλαμβάνει νὰ πείτῃ αὐτὸν νὰ δραπέτευσῃ. Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος, ὁ τῶν νόμων τῆς πατρίδος του εὐσεβὴς τηρητὴς, ἀρνείται, ὡς εἰκός, καὶ ἀναπτύσσει διδασκαλίαν ὅπως θείαν, δι' ἣς καταδεικνύει τῷ Κρίτῳ τὸ ἀνωφελές καὶ ἄτιμον τῆς δραπέτευσως.

*

* *

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σωκράτους ἐν τῷ διαλόγῳ τοῦ Κρίτωνος δύναται κυρίως εἰπεῖν, νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένα μέρη, ἅτινα ὅμως, διὰ τὴν ἀλληλουχίαν καὶ φθρὰν τῶν σκέψεων ἀναποσπᾶτως πρὸς ἄλληλα συνδέονται.

Καὶ πρῶτον περὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης.

Ὁ μέγας διδάσκαλος ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ τινος φράσεως τοῦ Κρίτωνος ἐρωτῶντος τί ἂν εἴπωσιν οἱ πολλοί· ἀναπτύσσει τὴν πρῶτην περὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ἠθικὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Σωκράτης ἀρνούμενος νὰ δραπέτευσῃ οὐδόλως ὡς εἰκός ἐλυπεῖτο τὰ χρήματα, ἅπερ πρὸς τοῦτο οἱ πλούσιοι τῶν ὁμιλητῶν τοῦ θ' ἐξώδεον, οὐδ' ἐφύσειτο τὴν περιμένοντάν αὐτὸν ἂν συνελμβάνετο τιμωρίαν, ἅτε τοῦ θανάτου του, ἔν ἔμενε, ὄντος βεβαίου. Καὶ ἐν τούτοις ἐπέμενεν ἐν τῇ ἀρνήσει του.

Ὁ Κρίτων προσεπάθει διὰ πλείστων ἐπιχειρημάτων νὰ πείσῃ αὐτόν.

Ἢ δὲν ἔπρεπε, κατ' αὐτό, ὁ Σωκράτης νὰ ποκτῇ τέκνα, ἢ ἀποκτῇ νὰ τρέφῃ καὶ νὰ ἐκπαιδεύῃ αὐτὰ οὐχὶ δὲ νὰ καταλίπῃ ἔρημα καὶ ὄρφαν, ἀνυπερξέπιστα ἐν τῷ τρομερῷ ἄγωνι τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἀλλ' ὅμως αὗτος ἐγκαταλείπων καὶ υἱὸς καὶ σύζυγον καὶ πάντα θάπεθνησκεν, ἐπιθυμῶν δι' ἑαυτὸν τοιαῦτα. Εἴς οὗδ' ὁ τελευταῖος τῶν ἐχθρῶν του νὰ ἐπιθύμει. Αἰσχρὸς διὰ τοῦ μαθητῆς τοῦ ἦτο νὰ μείνῃ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ νὰ ἀποθῇ διὰ κωινείου ἡδύνατο ἄριστα, κατὰ προτροπὴν τῶν μαθητῶν του, πρὸ τῆς δίκης εἴ νὰ δραπέτευσῃ. Ἦδη δὲ κενὸς ἦν νὰ σκεφθῇ· ἀλλ' οὐδὲ νὰ σκεφθῇ κἄν ὥρκειν ἤδη νὰ ἔχῃ σκεφθῇ· μία δὲ καὶ μόνῃ ἀπέμενεν αὐτῷ ἀπόρσις.

Καὶ ὄντως ἐνέμενεν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ.

Ὡρεῖλε νὰ μείνῃ.

*

* *

Ἐν ὁ Σωκράτης ἐδραπέτευσεν θὰ κατέστρεφε πᾶσαν τὴν πρετέραν θείαν διδασκαλίαν. Ἐπρεπε, ὡς ὁ γῆς τοῦ Ὑψίστου, νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἐγὼν αὐτοῦ διδασκαλίαν διὰ θανάτου ἱεροῦ καὶ τούτου ἔπραξε. Δὲν ἔδυνάτο, ἀποβάλλων φανερώς τοὺς ἐν τῷ προτέρῳ λόγους νὰ δραπέτευσῃ, ἐπειδὴ νὺν ἡ σκιά τοῦ θανάτου καὶ τῶν βασάνων καὶ τῆς τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν ἐπομένως στερήσεως, ὡς παῖδα ἄκριτον ἐμορμολύττετο.

Εἰκός ἦν, ἡ παρούσα συμφορὰ νὰ μὴ παρακρούσῃ τὸν Ἕλληνα φιλόσοφον. Τί πρὸς αὐτὸν δὲ ἡ τῶν πολλῶν δόξα; μήτοι ἦτο ἰναγκασμένος νὰ ἐπηται ἀπάσαις ταῖς γνώμαις, ταῖς γνώμαις τῶν πολλῶν, ἐνῷ αὐτὸ τὸ ἐν ἑαυτῷ δαιμόνιον ἐπέτασεν αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην θυσίαν.

Ὡρεῖλε βεβαίως νὰ ὑποταχθῇ τῇ γνώμῃ τοῦ ἐνός, τοῦ ἐπαίνουτος, ὡς αὐτὸς λέγει. Διότι ὡς τις γυμναστὴς, μὴ ἐπόμενος τῇ τοῦ ἱατροῦ γνώμῃ ἀλλὰ σεβόμενος τὴν τῶν πολλῶν διασφαιρὴν καὶ

καταστρέφῃ τὸ σῶμα, οὕτω καὶ τις μὴ ἐπόμενος τῇ γνώμῃ τοῦ ἑνός, τοῦ ἐπαύοντος περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων, διαφθείρῃ καὶ λω-
βάται οὐκ ἐπὶ πλὴν τὸ σῶμα ἀλλ' ἐκεῖνο περὶ ὃ ἦτε δικαιοσύνη καὶ
ἀδικία ὡς περὶ ἄξονα στρέφονται, τὴν ψυχὴν δηλονότι.

«Οὐκ ἄρα πάντῃ μὲν γροτυσιόει, ὅ, τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμῶς
ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπαύων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ
ἡ ἀλήθεια».

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἕλληνας φιλόσοφος ἐν μέσῳ τοῦ παχυλοῦ τῆς εἰδωλο-
λατρίας πεπλῶ, ὡς ἀστὴρ ἐν μέσῳ ὁμίχλης πυκνῆς διαλάμπων
τρεῖς ἔτι πρὸ τοῦ Χριστοῦ αἰῶνας, ἐν τῇ ἐποχῇ εἰς μόνος, ὁ Ἰουδα-
ϊκὸς λαός, διέτρωζεν ἵχνη τινὰ τῆς πρὸς ἑνὶ θεῷ πίστεως, ἰδοὺ
λέγω, ὁ Ἕλληνας φιλόσοφος ἐξαγγέλλει τὸν μονοθεϊσμόν δηλωθέντα
ὡς αὐτὸς οὕτως λέγει, ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ διὰ τῆς περὶ τὰ
ἀνθρώπεια μελέτης σπουδῆς καὶ ἐγκύψως.

Ἦσαν βεβαίως οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες εἰδωλολατραι καὶ οὐδεὶς δύ-
ναιτι ν' ἄρνηθῃ αὐτό, πλὴν αὕτη ἡ εἰδωλολατρεία ἐξυψοῖ
καὶ μεγάλυνει αὐτοὺς, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸν μονοθεϊσμόν
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀνεκάλυψαν χωρὶς αὐτὸς νὰ ἀποκαλυφθῇ αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα περικοῦται τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐν τῷ Κρίτωνι δι-
δασκαλίας τοῦ Σωκράτους. Ἦδη μεταβαίνει εἰς τὴν πρὸς τὸν
πλησίον ἀγάπην μεθ' ὃ εἰσέρχεται εἰς τὴν πρὸς τοὺς πατέρας
νόμους ὀφειλομένην ὑπακοήν.

Ὁ Σωκράτης αἰέποτε ὁμιλῶν ἐδίδασκε τὴν πρὸς τὸν πλησίον
ἀγάπην. Ἦδη δέ, ὡς ἔφημεν εἰπόντες, οὐδόλως τὴν προτέραν
του διδασκαλίαν ἀπέβηκεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐνέμενε αὐτῇ. Ἡ ἀδι-
κία κακὸν καὶ αἰσχρὸν πάντοτε κατ' αὐτὸν ἦτο. Ἀποτρέπων δὲ
τὴν ἀδικίαν ἐδίδασκεν ὅτι οὐδαμῶς ὀφειλομένην νάνταδικῶμεν. Ὡς ἐκ
τούτου δὲ ὅτι καὶ ἀδικούμεναι οὐδόλως ὀφειλομένην νάνταδικῶμεν.
Τοιαῦτα δὲ διδάσκων ἐγνώριζεν ὁ δυστυχὴς φιλόσοφος ὅτι ὁ
κόσμος, αἱ κατόπιν γενεαί, γράμματι θὰ ἐνεκολληθῶντο τὰς δι-
δασκαλίας του οὐκ ἐπὶ πνεύματι. Τοῦτο δὲ καὶ ἐλύπει τὰ μέ-
γιστα τὸν θεῖον διδάσκαλον. Τῆς τοιαύτης διδασκαλίας συνέπειαι
ἦν ἡ πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοή.

Ὅταν ὁ ἀρετῆς ἀντιποιοῦμενος διδάσκαλος, ὁ φιλόσοφος Σω-
κράτης, ἀνατρέπων τοὺς νόμους καὶ ἀκυρῶν τὰς δίκας ἀπεδίδασ-

κα τῆς φυλακῆς, βεβαίως θὰ ἔβληπτε πλείστον τῶν πολιτῶν
μέρος καὶ δὴ τὴν νεολαίαν· ἐπειδὴ λοιπὸν ἡγάπα τοὺς συμπα-
λίτας του καὶ κυρίως τοὺς μαθητάς του, καὶ τὴν νεολαίαν οὐδα-
μῶς ἐπέσθη νὰ δραπετεύσῃ τῆς φυλακῆς, καίπερ ἀδίκως
φυλακισθεῖς.

Ναὶ καίτοι ἀδίκως ἐφυλακίσθη καὶ κατεδικάσθη ὑπέμεινε ἐν τού-
τοις τὴν τιμωρίαν καρτερικῶς καὶ ἀγ' ἡγύστως, γνωρίζων νὰ τη-
ρῇ τὴν πρὸς τοὺς νόμους ὀφειλομένην ὑπακοήν. Ἀνατραεῖς καί παι-
δὲς οὖτοις ἐν τοῖς νόμοις τούτοις, ἔκγονός καὶ δοῦλος αὐτός τε καὶ
οἱ πρόγονοί του τῶν νόμων αὐτῶν ἐθεωροῦντο. Ὅθεν ὤφειλε σέ-
βας καὶ ὑπακοήν ὅλως υἱικήν τοῖς τροφεῦσιν αὐτοῦ, τοῖς πατ-
έρος νόμοις. Καὶ ὡς κολῆς υἱὸς ἀδίκως τιμωρούμενος ὑπὸ τῶν ἰ-
δῶν γυνέων οὐδόλως ἐντιπράττει αὐτοῖς οὕτω καὶ ὁ Σωκράτης
ἀδίκως καταδικασθεὶς ὤφειλε νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀδικίαν ἵνα μὴ
φαῖν' ἀνταδικῶν καὶ ἀντικακουσγῶν αὐτοῖς.

Ὅφειλε, ὡς εἵπομεν, ὁ υἱὸς τυπτόμενος νὰ μὴ ἀντιτύπῃ,
ἐπιπληττόμενος νὰ μὴ ἀντιλέγῃ τοῖς γονεῦσι. Πολλῷ μᾶλλον ὁ
πολίτης ὡς πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐάν λοιπὸν ὁ Σωκράτης ἐδραπέτευε οὐδὲν
ἄλλο θὰ ἔπραττε εἰμὴ θὰ ἐπαχίρει νὰ ἀνατρέψῃ τοὺς νόμους· νὰ
καταστῇ ἑνοχος ἐγκλήματος καθουσιώσεως, ἑνοχος αὐτός ὁ τῇ ἀ-
ληθείᾳ διὰ παντός τοῦ βίου τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος, λη-
σιμονῶν τὸ ἴδιον λόγιον ὅτι » μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἁλ-
λων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς καὶ σε-
μιώτερον καὶ ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοῖρα καὶ παρὰ θεοῦ
καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς τοῦν ἔχουσι ».

Ἄλλως τε οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινόν, οὐδόλως βιάζονται ἕκαστον
πολίτην ν' ἀκολουθῇ ἀκούσιως αὐτοῖς. Καθ' ὅσον γεννήσαντες
ἐκτρέψαντες, ἐκπαιδεύσαντες μεταδόντες, ἀπάντων, ὧν οἱοί τε ἦ-
σαν οἱ νόμοι, τῷ Σωκράτῃ ὡς καὶ παντὶ ἄλλῳ ἐξουσίαν δίδουσι
ἄφρου σπουδᾶς τις καλῶς αὐτοῖς, καὶ μελετήτῃ νὰ πέλθῃ εἰς ξέ-
νην χώραν καὶ νὰ ζῇ ἐκεῖ, ἐὰν ἀπαρέσχωσιν αὐτῷ οἱ νόμοι τῆς
ἰδίας πόλεως· ἐὰν δὲ ἀρέσχωσιν αὐτῷ νὰ μείνῃ ὑποτασσόμενος
αὐτοῖς ἐκούσιως.

Μείνας λοιπὸν ἐν Ἀθήναις ὁ Σωκράτης ἐκούσιως ὑπεβλήθη τῇ
τῷ νόμῳ ἐξουσίᾳ καὶ ἰσχύϊ. Νῦν δὲ πῶς, ἐπὶ ἐκεῖνοι τὸν ἔκριναν,

τὰ τόσας φροντίδας, ἐν τῇ δυσθυμίᾳ του ἤρχετε νὰ ἐπιπλήττῃ τὰς δύο θυγατέρας του καὶ τὴν ὑπερέττιαν του διὰ τὴν ἀπάθειαν των καὶ διὰ νὰ τὰς κατασχύνῃ μᾶλλον ἢ διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐργασίαν ἐτέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔργον.

Μετ' οὐ πολὺ τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν.

Ἦνθα φυλάττουσι τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων, ἡ σκευοθήκη, ἡ τράπεζα, ὁ σιφῆρ, ἡ κλίνη ἅπαντα κατέλαβον τὰς ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένους θέσεις των· ἐν ὁρισθῆναι τινὶ θαλάμῳ, ἐν τῷ μηχανεῖῳ καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐτοποθετήθησαν τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας του, ἦτοι φέρετρα διαφόρου μεγέθους καὶ χρωμάτων ποικιλίαν. Ἐν ταῖς ἱματιοθήκαις ἐξηρτήθησαν αἱ πένθιμοι περιβολαί, οἱ ἐπικηδεῖοι πῖλοι, καὶ αἱ μελωταὶ ἐκ δέρματος ἐνυδρίδων. Τέλος ἡ παρουσία τῆς ἐπικηδεῖου ταύτης σκευῆς ἐγνωστοποιήθη τοῖς διαβάταις διὰ ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς θύρας παριστώσης παχὺν Ἡρώην κρατοῦντα ἐν τῇ χειρὶ δῆλα ἀνεστραμμένην μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσης ἐπιγραφῆς:

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΙΝΣ ΦΕΡΕΤΡΩΝ
ΑἶΛΩΝ καὶ ΠΟΙΚΙΛΟΧΡΩΜΩΝ ΜΕΤΑ ἢ ΑΝΕΥ ΠΟΙΚΙΛΙΑΤΩΝ
ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΤΙ
ΚΑΙ ΕΝ ΑΝΑΓΚῃ ΕΠΙΔΙΟΡΘΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ

Τῆς γενικῆς τακτοποιήσεως περὶ τὴν θέσιν αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Ἀδριανοῦ ἀπεσύρθησαν ἐν τῷ κοιτῶνι των. Ὡς πρὸς τὸν ἥρωα δὲ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, αὐτὸς ἐπιθεωρήσας διὰ τελευταῖαν φοράν τὴν κατοικίαν του ἀπὸ τοῦ ὑπογείου μέχρι τοῦ ὑπερώου, ἐκάθισε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤναψε τὸ σμαβάριον.

Ὁ ἀναγιώτης δὲν ἀγνοεῖ παρῶς ἀναμφισβύτως, ὅτι ὁ Σκίξπηρ καὶ ὁ Οὐάλλτερ Σκώττ συνειθίζουσι νὰ παριστῶσι τοὺς νεκροθάπτας ἢ φερετροποιούς, ὡς πρόσωπα εὐθymα καὶ χαρίεντα, ἐξ οὗ ἐξάγεται τὸ ἐξῆς κέρθος: ὅτ' ἡ ἀντίθεσις ἐξεγείρει τὴν φαντασίαν μας καὶ ἐπομένως, καὶ συγκινεῖ περισσότερο.

Δυστυχῶς τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν σέβας μᾶς ἀπαγορεύει ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τούτων, καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἡμετέρου ἥρωος εὐρίσκετο ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἐξήκει. Ἦτο ἄνθρωπος μελαγχολικός, ὅστις δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα του εἰμὴ διὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τὰς θυγατέρας του ὅτε εὕρισκεν αὐτὰς ἀνασχέλους, ἢ

ἢ διὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν τιμὴν τῆς προχμικείας του δι' ἐκείνους οἵτινες εἶχεν τὴν δυστυχίαν ἢ ἐνίοτε τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην αὐτῆς.

Ὁ Ἀδριανὸς Προκοῦρ ἐκάθητο λοιπὸν πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἔπινε μετὰ τῆς συνήθους μελαγχολίας του τὸν ἑβδομον κύκλον τοῦ τέρου, σκεπτόμενος τὴν μεγάλην ἐκείνην βροχὴν τῆς τελευταίας ἑβδομάδος ἣτις ἐνέσκηψε κατὰ τὴν κηδεῖαν γέροντός τινος λοχαγοῦ τοῦ ἱππικοῦ, ὃν ὠδήγει εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Ἡ βροχὴ αὕτη εἶχεν ἐπιφέρει πολλὴν ζημίαν. Πολλοὶ μανδύες βροχέντις ἐστένευταν, πλείστοι πῖλοι παρεμορφώθησαν ἐνεκα τῆς ραγδαίας βροχῆς· ποσὺ πολὺ ὀλίγη τὰ ἐπακόλουθα τοῦ δυστυχῆματος αὐτοῦ, τὰ ἀπολύτως ἀνυπατά εἶσοδα, ἔσοδα τόσῳ μᾶλλον ἀνυπατάτικα ὅσῳ τὰ ἐμπορεύματα ἐπληθύνουν εἰς τὸ τέλος των καὶ καθ' ὅσον τὸ κατὰ τὴν ἐκείνην ἀνάγκην ἐκ θεμελίων τελείας ἀνασυστάσεως. Ἦν τούτοις εἶχε μίαν ἐλπίδα, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἀπάσας ταύτας τὰς ἀπολείας διὰ τῆς ἐμπόρου Τρουκίνας, ἣτις ἀπὸ ἐνὸς ἦν ἑοῦς, ἔλεγον, ἦτο ἐν ὁδῷ θανάτου. Ἀλλ' ἡ Τρουκίνα πᾶν τότε ἀπέθνησκε καὶ ἐν τούτοις πᾶντοτε ἔζη, καὶ ἐπειδὴ κατ' ὅσον εἰς Βαρκουλί· ἦτοι πρὸς τὴν πελαγίαν οἰκίαν ἣν ἐγκατέλειπεν ὁ Προκοῦρ, οὗτος, δικαίως ἄλλως τε, ἐφοβέτο μὴ οἱ κληρονόμοι, οἵτινες ὑπεσχεθῆσαν νὰ προμηθεύωνται πάντοτε ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἐκείνην, αὐτὸς ἔγκαταλείψαντος τὴν συνοικίαν ἐκείνην, δὲν κρατήσωσι τὴν ὑπόχρεσίν των, καὶ ἀπειθουθῶσι τῷ δικαίῳ αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα ἦσαν λίαν θλιβερά καὶ ἐπειδὴ, ὡς εἴπομεν, ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἦτο φυσικῶς χυρκατῆρος εὐθύμου, τὸ σύνολον τῶν λυπηρῶν τούτων περιστάσεων μετέβαλε τὸ μελαγχολικὸν ὄρος του εἰς λίαν θλιβερόν.

Αἱ σκέψεις αὗται, αἵτινες ἐπεσκέαζον τὴν εὐστοργωρίαν του, διεκόπησαν ὑπὸ τριῶν κτυπημάτων ἐπὶ τῆς θύρας μετὰ τρόπου μαποννικοῦ.

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ φερετροποιός.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἄνθρωπός τις, ὃν ὁ Ἀδριανὸς ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισε ὡς Γερμανὸν ἐργάτην ἐισῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπληθύνει εὐθύμως τὸν οἶκον αὐτοῦ.

— Συγγνώμην, ἀγκυπητέ μου γείτων, εἶπεν ὁ εἰσελθὼν μετὰ ἄλλοκότου ρωσικῆς πορρορῆς· συγγνώμην ἐν σᾶς, τυχράσσω, ἀλλ' ἤθελον, χωρὶς νὰ βραδύνω, νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν σας.

Καίτοι ὁ Ἀδριανὸς παρετήρει αὐτὸν μεθ' ὕρου, οὐδαμῶς ἐνθαρρυντικοῦ, ὅνεοσε θὼν ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι ἐξ ἐπαγγέλματος ὑποδηματοποιός· ὀνομαζομαι Γκότλιβ Σούλτζ· κατοικῶ ἀπέναντι τῆς οἰκίας σας, ἐρτάζω αὖριον τὴν εἰσοσιπέντακτηρίδα τοῦ γάμου καὶ σᾶς, πρηνικλῶ, ὡς καὶ τὰς δύο ὑμῶν θυγατέρας, νὰ μᾶς κάλετε τὴν τιμὴν νὰ δειπνήσητε αὖριον πα' ἐμοί.

Ἡ πρόσκλησις εὐμενῶς ἐγένετο ἀποδεκτή, τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδριανοῦ ἐφιδρύθη, καὶ παρακαλῶν τὸν ὑποδηματοποιὸν νὰ καθίσῃ, τὸν ἠώτησεν ἐὰν ἤθελε κύαθον τῆς τεύου.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐδέχθη.

Ὁ χρακκτὴρ τοῦ Σούλτζ ἐμαρτύρει τὴν ἀγκυπητέτητα καὶ εἰλικρίνιαν ὥστε μετὰ τινος στιγμῆς συν' ἐντριβῆς οἱ δύο γείτονες συνδιαλέγοντο τόσον οἰκίως ὥς νὰ ἦταν δύο γηραιοὶ φίλοι.

— Πὺς πηγαίνει τὸ ἐμπόριόν σας; ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

— Αἱ! αἱ! ἀπῆντησεν ὁ Σούλτζ, ἔτσι κι' ἔτσι, δὲν μπορῶ νὰ παραπνεθῶ, ἀλλ' καὶ τὸ ἐπαγγέλμά μου δὲν ἔχει τόσῃ πλεονεκτήματα ὅσα τὸ ἰδικόν σας· διότι ὁ ζωντανὸς μπορεῖ νὰ τὸ περᾶσῃ καὶ χωρὶς ὑποδήματ', ἀλλ' ὁ νεκρὸς δὲν μπορεῖ νὰ κίμῃ χωρὶς φέρετρο.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός· ἀν ὁ ζωντανὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαράσῃ ὑποδήματα περπατεῖ ἀνυπόδητος καὶ δὲν κερδίζειτε οὐδὲν ἐν τούτοις ὅταν πεθάνῃ κανεὶς πτωχὸς εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ τοῦ δώσω φέρετρο δωρεάν, καὶ τότε ὅχι μόνον δὲν κερδίζω ἀλλὰ καὶ χάνω.

Ὁ Σούλτζ ἐνίσυσε διὰ τῆς κερκίλης καταφκτικῆς.

Ἡ συνδιάλεξις διήρκεσε μίαν ὥραν περίπου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν πρῆνε οὐδὲν τὸ ἐνδιφῆσον διὰ τοῦ ἀγκυπητέτου μας θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι νὰ τὸ περπατήσωμεν.

Τέλος ὑποδηματοποιὸς ἠγέρθη καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν φερετροποιόν, πρηνικλῶν ἐκ νέου αὐτὸν νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν διὰ τὴν ἐταύριον πρόσκλησίν του.

Τὴν ἐπομένην, ὅτε ἐσήμκινε μεσημέρι, ὁ Προκτορ καὶ αἱ

θυγατέρες του ἦταν ἔτοιμοι. Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς περιγράψω οὔτε τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Ἀδριανοῦ οὐδὲ τοῦ φανταστικοῦ στολισμοῦ· τῆς Ἀκουλίνας καὶ Δέρις, ἀπέχων εἰς τοιαύτας περιστάσεις τῶν συνηθειῶν τῶν συγχρόνων μυθιστοριογράφων. Δὲν κρίνω ἐν τούτοις ἀνωρελές νὰ προειδοποιήσω τὸν ἀναγνώστην ὅτι αἱ δύο αὗται δεσποινίδες ἐκλύποντο μὲ πῆλους κιτρίνους, καὶ ὅτι ἔφερον ὑποδήματ' ἐρυθρὰ ἄτερ, συνηθῶς συνίττων τὴν βᾶσιν καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐορταστικοῦ στολισμοῦ των.

Ὅτε ὁ πατήρ καὶ αἱ δύο θυγατέρες ἔρθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, εὗρον αὐτὴν πλήρη προσκεκλημένων, ὧν τὸ πλεῖστον ἦσαν γερμανοὶ ἐργάται μετὰ τῶν συζύγων καὶ μαθητειομένων των. Ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, ὑπερχενεῖς μπουτσνίκ (ὑπάλληλος τῆς Ρωσικῆς ἀστυομίας ἰσχύμενος εἰς ἐκάστην γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐντεταλμένος νὰ περισυλλέγῃ τοὺς μεθύοντας, τοὺς ὑπόπτους καὶ τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κοιμωμένους) ἐκ Φιλανδίας, ἀπαντῶν εἰς τὸ εὖχον ὄνομα τοῦ Γούρκου ὅστις, παρὰ τὸ μετρίφρον ἐπαγγελά του ἠδυνήθη νὰ ἐπισπάσῃται τὴν ἐκτίμησιν τοῦ οἰκιδεσπότου καὶ τῆς οἰκιδεσποίνης.

Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ 1812, διχφθέρουσα τὴν πρωτεύουσαν, δὲν ἐφείσθη πρὸς τὸ ὡς φρουροῦ κιτρίνου οἰκίσκου τοῦ Γούρκου.

Ἀλλὰ μόλις οἱ ἄλλοι ἐγκατέλειψαν τὴν Μόσχαν τῷ ἔκτισαν νέῳ τεφρόχρουν μὲ σείρας λευκὰς καὶ ὁ Γούρκος περιβεβλημένος τὴν ἐκ χονδρῶ ἐριούχου ἐνδυμασίαν τῶν Μπουτσνίκ καὶ πάντοτε ὠπλισμένος διὰ τοῦ παλαιοῦ δόρατός του, ὅπερ διέσωτε ἐπνῆρξατο νὰ περιπατῇ ἐμπροσθεν τῆς νεᾶς του κατοικίας μὲ τὸ ἴδιον βῆμα, μεθ' οὗ ἐβάδιζε πρὸ τῆς παλκιάς.

Ὁ Γούρκος ἐγνώριζε πάντας τοὺς γερμανοὺς τοῦς κατοικοῦντας παρὰ τὰς θύρας τῆς Νικιτζης. Μερικοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλοξενίας βεβαιασμένης, διήρχοντο ἐνίοτε τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν ἐν τῷ οἰκίσκῳ του.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐγνωρίσθη ἀμέσως μετὰ τοῦ Γούρκου, ὡς μετ' ἀνθρώπου δυναμένου νὰ τῷ ἦναι ἐν εὐκχερίᾳ ὠφελίμου, καὶ ὅτε ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε θέσιν πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ Κ. καὶ ἡ Κυρία Σούλτζ καὶ ἡ θυγατὴρ των, ἡ δεσποινὶς Λότκιν, νεκρὰ δεκαεπταετῆς κόρη, ἐδοθήκησαν τὴν μάγειρον νὰ τα-

κτοποιήτη τὰ τοῦ δείπνου εἰς ὃ τὸ κυριώτερον πρόσωπον, ὡς πῶ-
τὸν ἐννοεῖται, ἔπχιζεν ὁ ζῦθος.

Ὁ Γούρκος ἔτρωγεν ὡς τέσσαρες καὶ ἔπινεν ἀνολόγως. Ὁ
Ἀδριανὸς δὲν ὑπελείπετο ποσῶς, ἀλλ' ἐνήργει μετὰ τῆς συνήθους
αὐτῷ μελαγχολίας· αἱ θυγατέρες τοῦ ἐφέροντο καλῶς, καὶ τῶ-
χαρίστων μυριοτρόπως εἰς πᾶν φαγητὸν καὶ εἰς ἕκαστον ποτήριον
ζύθου ὅπερ ταῖς προσέφερον.

Αἴφνης ὁ οἰκοδεσπότης παρακχλῶν τοὺς συνδαιτυμόνας νὰ
σκοπήσωσι, ἵνα μὴ χάσῃ οὐδὲν ἐκ τῆς πράξεώς του· ἀπετίναξε
τὸ ἐπιστόμιον φιάλης καμπανίτου, ἔκρηξις γενομένη, ἀποδεκτὴ
ὑπὸ «οὐρρά» τότε γενικῇ ὅσῳ αὕτη ἦτο ἀπροσδόκητος.

Τοῦτο δὲν ἡμπόδισε τὸν ὑποδηματοποιὸν νὰ πῇ εἰς ὑγίειαν
τῆς ἀγαπητῆς του Λίξης, ὅπερ ἐπνευλήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη τῆς εὐχῆς τοῦ συνεικίνησε βελθέως τὸν ἀγα-
θὸν Γερμανόν, διότι, σχεδὸν παρευθὺς, ἀνοιξας δευτέραν φιάλην
καμπανίτου καὶ πληρώσας ἐκ νέου τὰ ποτήρια ἀνέκραξε·

— Εἰς ὑγίειαν τῶν φιλάτων μου ξένων.

Οἱ προσκεκλημένοι τὸν εὐχαρίστησαν ἐν νέου κενοῦντες τὰ πο-
τήριά των.

Εἶτα ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης προπόσεως, μετέβησαν εἰς τὴν ἀ-
τομικὰς. Ἐπὶ εἰς ὑγίειαν ἐκάστου συνδαιτυμόνου, εἰς ὑγίειαν τῆς
Μόσχας, εἰς ὑγίειαν δώδεκάδος μικρῶν πόλεων τῆς Γερμανίας,
εἶτα εἰς ὑγίειαν τῶν κωμοπόλεων γενικῶς, καὶ τῶν χωρίων ἰδιαι-
τέρως, τέλος ἵνα οὐδένα λησμονήσωσι ἔπιον εἰς ὑγίειαν τῶν ἐρ-
γατῶν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔπινε μετ' ὀρμῆς ἀκρατήτου καὶ καθίστατο σχε-
τικῶς τόσο ἐνθουσιᾶς, ὥστε αἱ θυγατέρες δὲν ἀνεγνώριζον πλέον
τὸν πατέρα των.

Αἴφνης, χονδρὸς τις ἀρτοποιὸς ὤψωτε τὸ ποτήριον καὶ προσέ-
πτε εἰς ὑγίειαν τῶν συναδέλφων του. Ἡ πρόποσις ἐγένετο ἐνθου-
σιωδῶς ἀποδεκτὴ· οἱ συνδαιτυμόνες ἐχαίετσαν ἀλλήλους. Ὁ
ἀπὸ τῆς ἐχαιρέτησε τὸν ὑποδηματοποιόν, ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐχαι-
ρέτησε τὸν ῥάπτην, ὁ ἀρτοποιὸς ἐχαίετσαν τὸν ῥάπτην καὶ τὸν
ὑποδηματοποιόν, ἅπαντες προσηγόρευσαν τὸν ἀρτοποιὸν καὶ κα-
θέως.

Μόνος ὁ Ἀδριανὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀδελφικῆς, ὅσον

εὐθυμὸς καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἔπινε εἰς ὑγίειαν οὐδενός, χωρὶς νὰ χάνῃ
ἐνεκὰ τοῦτου τὴν εὐκλείαν νὰ κενοῖ τὸ ποτήριόν του.

Τὴν ἀφωνίαν ταύτην παρετήρησεν ὁ γείτων τοῦ Γούρκου.

— Διατί λοιπόν, ἀγαπητέ μοι Κύριε Ἀδριανὲ δὲν προπίνετε
εἰς ὑγίειαν οὐδενός; Ἀρῶ ἄπαντες πίνουσι εἰς ὑγίειαν τῶν πε-
λατῶν των πίνετε καὶ σεῖς εἰς ὑγίειαν τῶν ἰδικῶν σας.

Τοῦτο πρέτχεν ἰδέαν τινὰ τῷ Ἀδριανῷ, ὅστις ἤρχισε νὰ γελά
ἀκρατήτως καὶ ἐγερεθεῖς· εἶπε διὰ φωνῆς κατεκληπτῆς ἔτι·

— Ἐχεις δίκαιον, γείτο· Γούρκε. Εἰς ὑγίειαν τῶν νεκρῶν
μου· εἰς ὑγίειαν των.

Πλὴν οὐδεὶς ἀπήντησε εἰς τὴν πρόποσιν ταύτην, ἣν ἀ-αμφι-
βολῶς ἡ συντροφία ἔκρινεν ὡς ὀλίγον τι ἱερόσυλον καὶ ὁ φερετρο-
ποιὸς ἐπανεκαθέσθη ἐν μέσῳ παγετώδους σιωπῆς.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολοῦντο νὰ πίνωσι, καίτοι ἡ ἔκκαιρος
τις τοῦ Προκοπῶρ διέκοψε τὴν σειράν των «εἰς ὑγίειαν»
νευ τοῦτου δὲν θὰ ἐσταμάτα πιθανῶς· εἰμὴ ὁπόταν οἱ συν-
δαιτυμόνες ἅπαντες θὰ ἐκυλόντο ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Β'.

Οἱ συμποσιάζοντες ἀπεχωρίσθησαν ἐν λίαν προκεχωρηκυῖα
τῆς νυκτὸς ὥρα, οἱ πλεῖστοι μεμεθυκότες ἅπαντες, κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἦσαν ἡμιμεθυμένοι.

Ὁ χονδρὸς ἀρτοποιὸς καὶ ὁ βιβλιοδέτης, ὁ γείτων καὶ φίλος
του, οὗτινας τὸ πρόσωπον ἦτο ἐρυθρὸν ὡς βαλάντιον ἐκ μαρο-
κινῶ, συνώδυσαν τὸν Γούρκον, ὅστις ἐβάδιζε μόλις χάρις εἰς
αὐτοὺς, ἐν τῷ τοῦ φύλακος οἰκίσκῳ του μετ' οὗ πλέον ἢ ἅπαξ
ἐγνωρίσθησαν.

Ὁ φερετροποιὸς ἐπίσης ἐπνευλήθη εἰς τὸν οἶκον του· ὁ
Ἀδριανὸς δὲν ἦτο μόνον μεθυμένος ἀλλὰ κυριολεκτικῶς λυσ-
σασμένος. Μετὰ τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνην τῶν μεθύσων, οὗτινας
διωρῶσι προσβολήν, ἐκεῖ ἐνθα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δὲν ὑπάρχει
οὐδὲν τὸ προσβλητικόν, ἀδιακόπως ἐσκέπτετο τὴν ἀγένειαν
τῶν συνδαιτυμόνων, οὗτινες δὲν ἀπεδέχθησαν τόσο ἐννοικῶς
τὴν πρόποσιν του ὅσον τὰς προηγουμένας.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἐψιθύριζε μετὰ θυμοῦ, μετὰ ποῖον ἐνόμιζαν

πῶς εἶχαν νὰ κάμουν, καὶ δὲν μὲ ἐπευρήμησαν. Μήπως τὸ ἐπάγγελμά μου, εἶναι ὀλιγώτερον ἔντιμον τοῦ ἰδικοῦ των; μήπως ἐκεῖνος ποῦ κάμει φέρετρα εἶναι ἀδελφὸς τοῦ δημίου; Ἀκούσε ἐκεῖ νάρνηθῶν νὰ πλῶν γιὰ τοὺς νεκροὺς μου. Οἱ νεκροὶ θαρρῶ νὰ ᾔναι περισσότερο καλοὶ ἀπ' αὐτούς· ἐκεῖνοι τουλάχιστον δὲν ἔχουν πειὰ κανὲν ἐλάττωμα. Οἱ νεκροὶ ἀφίνουν ἡσύχους τοὺς ζωντανούς, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐνοχλοῦσιν αὐτοὺς μέχρι τοῦ τάφου των. Ἀποθνήττωσαν οἱ ζῶντες, ζήτωσαν οἱ νεκροί.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του παραπκίων, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὑπηρετρίαν του, ἥτις ἐβοήθει αὐτὸν νὰ ἐλθῇ :

— Ἦλθον νὰ τοὺς προσκαλέσω νὰ δειπνήσωσι γιὰ νὰ τοὺς ἀποδώσω τὸ γεῦμα· μὰ τώρα ποῦ μὲ μετεχειρίσθησαν ἔτσι, δὲν τοὺς χρεωστῶ πειὰ τίποτα. Ἄς μείνουν μὲ τοὺς πελάτας των, καθὼς ἐγὼ θὰ μείνω μὲ τοὺς ἰδικοὺς μας. Τοὺς πελάτας μου καὶ ἐγὼ ἢ προσκαλέσω νὰ δειπνήσουμε καὶ ὄχι ἐκείνους. Οἱ νεκροὶ μου θὰ εἶναι συνδαιτυμόνες μου. Θὰ προπῶ μετ' αὐτῶν καὶ ἐὰν δὲν ἀποκριθῶσιν εἰς τὴν πρόπῳσίν μου, θὰ γνωρίζω τουλάχιστον τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς των.

Εἶτα γελῶν, ὡς θὰ ἐγέλα σκελετός.

— Τελείωσε ἐπανελάβε, τοὺς προσκαλῶ νὰ γευματίσουν.

— Μὰ τ' λέτε, κύριε, ἐρώνησεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ἦ, ἂν τὸ προτιμοῦν, νὰ δειπνήσουν, ἐπανελάβεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἶναι νὰ τρελαθῇ κανεὶς. Προσκαλεῖτε τοὺς νεκροὺς νὰ δειπνήσουνε;

— Μάλιστα, διότι καλλίτερα ἔρχεται νὰ δειπνήσουνε, στήν ὥρα τους, τὰ μεσάνυχτα. Ναι· ἂς ἔρτουν νὰ δειπνήσουνε, αὐτὸν τὰ μεσάνυχτα, τοὺς περιμένω.

— Καλὲ σωπάστε, κύριε. Οἱ νεκροὶ νὰ δειπνήσουν τὰ μεσάνυχτα; Εἶναι δυνατόν αὐτό; Θεέ μου!!!

— Τὸ εἶπα, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, αὐτὸν καὶ αὐτὸν.

Καὶ ἐπειδὴ εἶχε σχεδὸν ἐκδυθῇ, ἡ ὑπηρετρία τὸν ὥθησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἀπῆρχετο σταυροκοπούμενη.

Δὲν εἶχε κλείσῃ τὴν θύραν καὶ ὁ κύριός της ἔρρεγγεν ἤδη.

Ἐξύπνησαν τὸν Ἀδριανὸν ἐνωρίς.

Ἦ ἔμπορος Τρουκίνα εἶχεν ἀπυθάνει τὰ μεσάνυχτα καὶ ὁ πρῶτος ὑπάλληλός της, κατὰ διαταγὴν τῶν κληρονόμων, πιστῶν τῷ λόγῳ τῷ δοθέντι τῷ φερετροποιῷ, τὸν προειδοποίησε ὅτι εἶχον τὴν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔδωκε τῷ ὑπάλλῃλῳ δέκα καπίκια διὰ τὴν καλὴν εἰδησιν, ἐνεδύθη βιαστικῶς, καὶ διηυθύνθη εἰς Βαργολαί, παρὰ τῇ νεκρῇ.

Ἦ νεκρά, ὡχρὰ ὡς κηρός, ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνῃ.

Τὸ δωμάτιον ἦτο πλήρες συγγενῶν καὶ φίλων, οἰκείων καὶ γνωρίμων.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτά, τὰ κηρία ἀνημμένα, οἱ ἱερεῖς ἔφαλλον τὰς νεκρῆς εὐχὰς. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασε τὸν ἀνεψιὸν τῆς Κ. Τρουκίνας, τὸν πλησιέστερον συγγενῇ, νέον ἔμπορον ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, καὶ τῷ ὑπεσχέθη ὅτι τὸ φέρετρον τῆς κυρίας θείας του θὰ ᾔητο ἀνώτερον παντός ἐπαίνου, καὶ ὅτι θὰ τῷ ἔστελλεν αὐτὸ ἀμέσως μετὰ τῶν κηρίων καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν τελευτήν.

Ὁ κληρονόμος τῆς Κ. Τρουκίνας, —εἴπωμεν ἐν παρόῳ ὅτι ἡ κληρονομία ἦτο καλὴ— ἀπεκρίθη ὅτι δὲν θὰ ἔκαμε συμπωνίας μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν ἐνεπιστεύετο καὶ ὅτι ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῆς τιμιότητός του.

Ὁ Ἀδριανὸς τὸν ἡνυχάζτησε, ὑποσχόμενος νὰ προσενεχθῇ ὡς φίλος, ἔπειτα προσέβλεψε τὸν ὑπάλληλον νεύων αὐτὸν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐλητμόνει ποσῶς· μετὰ ταῦτα δὲ ἐξῆλθε ἰνὰ διατάξῃ ὅπως ἡ ἐργασία ἐκτελεσθῇ ταχέως καὶ εὐσυνεδῆτως.

Ὡς ὑπεσχέθη ὁ Προκοπῶρ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος τηρῶν τὰς ὑποσχέσεις του, τὰ πάντα μετ' ὀλίγον ἤσαν ἑτοιμα καὶ ἀπεστάλησαν τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θανούσης.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα τὸ ἐσπέραις ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κηδευθείσης, καὶ ἐπανήρχετο πεζῇ εἰς τὰ ἴδια.

Πᾶσαν τὴν μακρὰν ὁδὸν, καὶ τοὶ ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, τὴν διήνυσεν ἄνευ οὐδενὸς ἐπεισοδίου.

Μόλις ἀπείχεν εἴκοσι βήματα τῆς κατοικίας του, ὅπου ταν εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς ἤδη ἀνατελλούσης σελήνης, παρετηρήσεν εἶδος σκιᾶς εἰσπερχομένης εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ τῆς θύρας τοῦ διαδρόμου.

— Ποιὸς διάβολος νὰ ᾔηται αὐτός ; διηρωτήθη ποῖος μπορεῖ νὰ ᾔσθῃ τέτοια ὥρα στὸ σπῆτι.

Ἀκριβῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐσήμανε μετονύκτιον παρὰ τέταρτον.

— Νὰ μὴν ἦτανε κανεὶς κλέπτης, ἐφιθύρισε.

Ἐστάθη, ἵνα σκεφθῇ, εἰς δεκαπέντε βημάτων ἀπὸ τὸν οἶκόν του ἀπόστασιν, ὅτε εἶδε δεύτερον πρόσωπον, ὅπερ ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν ὁδὸν ἦν καὶ ὁ πρῶτος, εἰσῆρχετο παρ' αὐτῷ ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπροχώρησε μὲ ἀπόφρασιν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν νεο-ελθόντα· πλὴν αὐτίς, ἐστάθη καὶ παρατηρῶν τὸν Ἀδριανόν, ἤλθε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀγγέλασε τὸν πῖλον του εὐγενῶς.

Ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἦτο ποσῶς ἄγνωστος τῷ Ἀδριανῷ, ἀλλὰ δὲν ἐνεθυμεῖτο ποσῶς τὸ ὄνομά του.

Τῷ εἶπε λο πὸν μετ' εὐγενείας

— Κύριε, ἐὰν ἐρχεσθε νὰ μὲ ἴδῃτε, ἔλθετε παρ' ἐμοὶ σᾶς παρακαλῶ, ὅτ' εἴμεθα κάλλιον ἐν τῷ οἴκῳ μου ἢ ἐν μέσῃ ὁδῷ.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ, παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος διὰ φωνῆς ὑποκόρου. Περᾶσατε ἐμπρὸς σᾶς παρακαλῶ.

— Διὰ νὰ σᾶς δείξω τὸν ὁρόμον, ἀπήντησε περιποιητικῶς ὁ Ἀδριανός.

Καὶ μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας προεπορεύθη τοῦ ἐπισκέπτου του.

Ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Ἀδριανοῦ ἦτο ἀνοικτή.

Ἀπῆλθε τὴν κλίμακα. Ὁ ἄγνωστος τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματός του· αἰφνης ἔμεινε ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

Τὸ διαίρησμά του ἦτο πλήρες νεκρῶν

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸ ὠχρόκτρινα αὐτῶν πρόσωπα μὲ στόμα ἡμιάνοικτον, μὲ ὀρθάλμους ἡμικλείστους, μὲ τὰς ρίνας ὀξείας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤρχισε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα τὰ μέλη του, ἀναγνώριζων ἕκαστον νεκρὸν ὃν ἐναπέθισεν ἐν τῷ φερέτρῳ.

Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον δὲν τῷ εἶχε φανῇ παντελῶς ἄγνωστον, ἦτο ὁ λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ, κατὰ τὴν ἐνταρίασιν τοῦ ὁποίου εἶχε συμβῇ ἡ μεγάλη ἐκείνη βροχὴ ἣτις εἶχε καταστέφει αὐτὸν τότε σκληρῶς.

Εἰς τὴν ὄψιν τοῦ φερετροποιῦ, ὅλοι ὑπεκλίθησαν εὐχαριστοῦντες αὐτόν, ἐξαιρέσει μιᾶς γυναικὸς, εἰς ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ φερετρόν τι δωρεάν, οὕσαν λίαν πτωχὴν διὰ τοιαύτην δαπάνην, ἣτις ἐκ φόβου μήπως περιφρονηθῇ παρ' αὐτοῦ δὲν τὸν ἐπλησίασεν.

Ἐμμένειν ὅθεν ἀρχαῶς ἐν τῇ θέσει τῆς.

Οἱ ἄλλοι νεκροὶ ἦσαν κάλλιστα ἐνδεδυμένοι.

Αἱ κυρίαι ἐφόρουσαν κεκρυφάλους ἢ πῖλους τοῦ συρμοῦ τῆς ἐποῖ τῆς ἐνταρίασεώς των. Οἱ ἄνδρες ἦσαν ἐν στολῇ ἢ ἐνδεδυμένοι πολιτικᾷ μόνον ἢ γενεαῖ· τοῖς ἔλειπε. Οἱ ἔμποροι ἔφερον τὰ ἐορτερά των.

— Ἰδοὺ μας, Προκορῶ, ἔπεν ὁ λοχαγὸς λαμβάνων τὸν λόγον ἐκ μέρους ὧλων, ὡς βλέπειν ἤλθαι κατὰ τὴν πρόσκλησίν σου. Μόνον οἱ ἀνάπηροι καὶ οἱ ἄνευ σαρκῶν σκελετοὶ ἔμειναν ἐν τοῖς τάφοις. Εἰς δὲ καὶ μόνος, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας τοῦ εἶχομεν κάμει, ἤβηλθε νὰ ἔλθῃ.

Ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις, οἱ νεκροὶ ἠνέωξαν τὸν κύκλον των

καὶ διὰ τοῦ προξενηθέντος χάσματος, δ' Ἀδριανὸς εἶδε σκελετίσκον τινα προχωροῦντα, πάντελως ἀπεικδεδυμένον τὰς σάρκας του καὶ οὗτινος τὸ πτόμα εὐχρέστως τῷ προστεμνιδίᾳ. Ἰάκη ἐριούχου καὶ λοιπῶν ὑρασμάτων ἐκρέμαντο ἐξ αὐτοῦ δίκην περιβλημάτων ἀνδρεικέλου, φοβήσαντο ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν πτηνῶν. Τὰ ὅσα τῶν ποδῶν του ἐκροτάλιζον ἐν τοῖς ὑποδήματί του καὶ προῦξένων θόρυβον φρ κώδη.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις; εἶπεν ὁ σκελετός τῷ Ἀδριανῷ.

Ὁ φερετροποιὸς ἔμεινεν ἄφωνος, εἶτε διότι ὄντως δὲν ἀνεγνώρισε τὸν νεκρὸν εἶτε διότι ὁ φόβος ἔδωσε τὴν γλῶσσαν του.

Ὁ σκελετός ἐξηκολούθησε.

— Πῶς, ἀγαπητέ μοι Προκορῶρ, δὲν ἐνθυμεῖσαι;

Ὁ τῶν φερέτρων κατασκευαστὴς μετὰ προσπάθειάν τινα ἐψιθύρισε.

— Πῶς; ποῖος;

— Γηραιὸς τις στρατιώτης τῆς φρουρᾶς, ἐξηκολούθησεν ὁ σκελετός, ὁ Κουριλκίν, εἰς ὃν ἐπύλητας, κατὰ τὸ 1799, τὸ πρῶτον σου φέρετρον: ἐγὼ σοὶ ἔκκαμα ἀρχὴν, καὶ ἐπειδὴ δὲν σοὶ ἔφερχε δυστυχίαν πρέπει νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇς.

Καὶ ὁ σκελετός προῦχώρησε πρὸς τὸν Προκορῶρ τείνων αὐτῷ τοὺς βραχίονας.

Ὁ Προκορῶρ ἡμιθανὴς ἐκ τρόμου ὠπισθοχώρησε. Πλὴν ἐπειδὴ ὁ σκελετίσκος προῦχώρει πάντοτε, τούτου δὲ προχωροῦντος ὁ Ἀδριανὸς ὠπισθοχώρησε, ὁ φερετροποιὸς ἐγγίσας τὸν τοῖχον ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ σκελετός, ἐπὶ τέλους σέ κρατῶ!

Ἀλλὰ ὅτε ὁ Ἀδριανὸς εἶδε τὰς ὀστεώδεις χεῖρας του, τοὺς ἀσάρκους ἐκείνους βραχίονας ἐτοίμους νὰ τὸν περισφίγῃσι ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ στήθους, τοῦ φόβου του φθάσαντες εἰς τὸν παροξυσμὸν ἀπώθησε βιαίως τὸν μικρὸν σκελετὸν ὅστις, πεσὼν ἐπὶ τὰ ὀπισθεν, ἐθαύσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου εἰς μυρία τεμάχια.

Ἐπὶ τῇ θύᾳ τοῦ συμβάντος τούτου ἅπαντες οἱ νεκροὶ ἤρχισαν νὰ ἐξαίγῃσι κραυγὰς τοῦ ἄλλου κόσμου ὑβρίζοντες τὸν

δυστυχῇ Προκορῶρ καὶ ἡρώτιον αὐτὸν ἐὰν συνειθίζει νὰ προσκαλῇ ἀνθρώπους νὰ δειπνήσωσι τὰ μετάνυκτα, νὰ τοὺς ἀπασχολῇ ἀπὸ τὰς ἐργασίας των διὰ νὰ τοὺς ὑποδύλῃ εἰτα μὲ γρονθοκοπήματα καὶ νὰ τοὺς κατασυντρίψῃ ὡς ἔπ. ἄξε πρὸ οὐλύγου. Αἱ κρυχαὶ των ἔφθασαν εἰς τὴν διαπυκνῶν τὸσον ὑψωμένην, τὰ κινήματά των ἐδείκνυον ἀδημονίαν τὸσον μεγάλην, τὰ πρότωπά των ἐμαρτύρουν ἀγανάκτησιν τὸσον ἀπειλητικήν, ὥστε τῆς δυνάμεως λειπούσης τῷ δυστυχῇ Ἀδριανῷ διὰ νὰ μείνῃ ἢ νὰ φύγῃ, ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῶν ὀστέων τοῦ φρουροῦ.

Ἡ λιποθυμία του ὑπῆρξε τὸσον βαθεῖα ὥστε δὲν ἀνήνηψεν εἰμὴ κατὰ τὰς ἐννέα τῆς πρωῒας.

Ὅταν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦτο ἐν τῇ κλίνῃ του· ἡ ὑπηρέτριά του παρεσκεύαζε τὸ σαμοδάριον.

Ὁ Ἀδριανός, καίτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνοικτοὺς εὗρε σ' ἐτο ἐν κλίνῃ του, καίτοι, ἐξαίρεσει τῆς ὑπηρετείας του, τὸ δωματίον του ἦτο ἔρημον, ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφωνος καὶ φρικτῶν διὰ δὲ τοῦ πνεύματός του διήρχοντο αἱ μορφαὶ τῆς Τρουκίνας, τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου τῆς φρουρᾶς Κουριλκίν.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀνίστανος νὰ προσφέρῃ μίαν καὶ λέξιν περιέμενεν ὅπως ἡ ὑπηρέτριά του τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Αὕτη ἐστράφη κατὰ τύχην καὶ παρέτήρησεν ὅτι ὁ κύριός της εἶχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἀ! Δόξα σοι Θεέ μου! εἶπεν, θαρροῦσα πῶς δὲν θὰ ἐξυπνύσατε σήμερον τὸ πρωῒ, Ἀδριανὲ Προκοροδίτῃς! Ξεύρετε τί ὥρα εἶναι, ἐννέα!

Ἐπλησίασε τὸν κύριόν της καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸν κοιτωνίτην του· ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι διετέλει ἄφωνος.

— Ὁ ράπτῃς Ἰδὼν ἦλθεν, ἐξηκολούθησεν, εἶτα ὁ μπουτσνίκ· Ὁυρκοὺς σὰς προειδοποίησε διὰ τίνος νὰ μὴ λησμονήσῃτε ὅτι σήμερον εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ ἀστυνόμου τῆς συνοικίας· ἀλλὰ, κοιμούσαστε τὸσον καλὰ ὥστε δὲν θέλησα νὰ σὰς ἐξυπνήσω.

Ὁ φερετροποιὸς ἐποίησε ποῦ ἂν τινα προσπάθειαν.

— Καὶ ἀπὸ τὴν μηχανίτιδον, ἦλθε κανεῖς; ἠρώτισε,

— Ἀπὸ ποῦ ἀ μακαρίτιδα;
 — Ἀπὸ τὴν Τρουκίναν τὴν ἔμπορον· τὸ ξέρεις δά.
 — Παναγία μου! εἶπεν ἡ Ἀξένια—ἦτο τὸ ὄνομα τῆς
 ὑπηρετίδος.—ἀπέθανε λοιπόν;

— Ἀλλὰ πῶς δὲν τὸ ξεύρεις, ἐνῷ χθὲς μ' ἐδοήθησας νὰ
 προπαρασκευάσω τὰ κατὰ τὴν κηδεῖαν της.

— Γιὰ ποῖαν κηδεῖα λέτε; Τρελλαθήκατε Ἀδριανὲ Προ-
 κορώ; Χθὲς δὲν ἦσθε εἰς κηδεῖαν ἀλλ' εἰς ἐορτὴν καίτοι αἱ
 κηδεῖαι εἶναι ἐορταὶ δι' ὑμᾶς.

— Ἀλλὰ τότε ποῦ ἤμην χθὲς;

— Χθὲς, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦσθε παρὰ τῷ γείτονί σας
 τῷ ὑποδηματοποιῷ, ὅστις ἐώρταζε τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ
 γάμου του· ἦλθατε μεθυσμένος, ποῦ δὲν μπορούσατε νὰ κρα-
 τηθῇτε στὰ πόδια σας, ἐκοιμήθητε καὶ ἀπὸ τότε ἕως τώρα κά-
 ματε μόνον ἓνα ὕπνον.

— Εἶναι ἀληθές, ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανὸς ὀρθούμενος.

— Σωστότατον· ἰδοὺ κτυποῦν ἐννέα.

Ὁ Προκορὸς ἠκροάσθη τοὺς κτύπους τοῦ ὀρολογίου του
 ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου· καὶ τότε μόνον, πεισθεὶς
 ὁλοτελῶς·

— Τότε, εἶπε πηδῶν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐνδύόμενος τὸν κοι-
 τωλίτην, ὃν τῷ ἔτεινεν ἡ Ἀξένια, πῆγαινε νὰ φωνάξῃς τὰ
 κορίτσια καὶ φέρε μὰς τὸ τέϊον.

Ἀλλὰ, ἐνῷ ἐκαίνη ὑπῆκουεν αὐτῷ, ἕσον πεπεισμένος καὶ
 ἂν ἦτο, ὁ φερετροποιὸς ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον ψιθυρίζων.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ τελευταία φορὰ
 ποῦ πίνω εἰς ὑγείαν τῶν πελατῶν μου.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ

Ἀγάλι' ἀγάγια τὸ φιλὶ νάχη καὶ νοστιμάδα.
 Βισίλην τίμα τὸν παπᾶ καὶ σὺ παπᾶ ἔχε γνῶσι.
 Γιὰ τὸ χατῆρι τ' ἀετοῦ τοῖμπα καὶ σὺ χελῶνα.
 Δὲν εἶδ' ἀπὸ τὰ μάτια καὶ θὰ διῶ ἀπὸ τὰ φρύδια;
 Ἐξανόστεψες κυρά μου, σὰν τὸν Αὔγουστο τ'
 [ἀγγοῦρι].

Ζίστη ὅταν λὲς πῶς ἔχης πρόσεξε νὰ μὴν κρυώσης.
 Ἡ γρηὰ στὸ μεσοχείμωνο ξυλάγγουρο γυρεύει.
 Θέλω γυιέ μου νάχης χίλια πρόβατα· σὰν δὲν θέ-
 [λης οὔτε μισό].

Ἴδεις φεγγάρι νήστεψε, ἴδες φεγγάρι φάγε. . . .
 Κάλλια πέντε κάρβουνα παρὰ χίλια πρόβατα.
 Λάλει λίγα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ πολλὰ μὲ τὸν
 [αὐτὸν σου].

Μάθε τέχνη γιὰ νὰ ζήσης καὶ πραγμάτια νὰ πλου-
 [ίσῃς].

Νάχαν ἡ κουροῦναις γνῶσι, νὰ σοῦ δίνανε καμπόση.
 Ξέραινε τὸ χορτάρι σου ὅσον ὁ ἥλιος καίει.
 Οὐτ' ἀπ' τὸν Πρόκο προκοπὴ οὐτ' ἀπ' τὸ Ρίζο ρίζι.
 Πῶς ἦτο νύφ' ἡ πεθερά, δὲν τὸ θυμᾶται πλέον.
 Πῶτα τὸν παθὸ κι' ὄχι τὸ γιατρό.

Σκόρδο καὶ νερό κάμνει τὸν ἄνθρωπο γερό.
 Τὸ μαχαῖρι καὶ τὴ φωτιά μὴν τὰ πολυσκαλίζης.
 Ὅστερνὴ μου γνῶσι νὰ σ' εἶχα πρῶτα.

Φάδα χωρὶς κρομμύδι, γάμος χωρὶς παιχίδι.
 Χωρὶς ἄρμενα καὶ πανιά, ἄγιε Νικόλα βοήθαμε.
 Ψωμί ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δουλειὰ δὲ ξέν' ἀμπέλι.
 Ὁμορφὴν γυναῖκα, διάβολος τοῦ χωριῦ.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΡΕΛΙΜΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Τρόπος τοῦ κατασκευάζειν δάπωνα Ἀγγλκόν
τοῦ Windson

Λάβε κλόν σάπωνα λευκόν. Ἀνάλυσέ τον ἐντός χύτρας ἐπὶ ὀλίγου πυρός. Χύσον ἐντός πρὸς εὐωδίον ὀλίγον ἔλαιον κήρου (Cargi) ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλο μῦρον προκρίνεις, ἔπειτα δὲ κένωσον αὐτὸ ἐντός μήτρας ἐχούσης τὸ σχῆμα τὸ ὅποιον θέλεις νὰ δώσης. Καὶ ἀπλοῦν στυράριον τραπέζιου δύνχεται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μήτρα. Ἄρες το νὰ ζηρυνθῇ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρας καὶ τότε δύνῃσαι νὰ τὸ κόψῃς εἰς μικρότερα τεμάχια καὶ νὰ τὸ μετχειρισθῇς.

Ἀντιφύρμακον νιτρικοῦ ἀργύρου.

Μήτηρ της ἠθέλησε νὰ καυτηρίασῃ διὰ καυστικῆς λίθου (πέτρα τῆς κολύσεως) τὸν οὐρυνίσκον τοῦ τέκνου της πάσχοντος ὑπὸ ἄρθρις. Μετὰ δὲ ὁ λίθος κατεπώθη ὑπὸ τοῦ παιδίου. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγιστος. Ἐατὸς ἑαυτῆς ἡ μήτηρ, ἀνίσχει πάχυτα βιβλίον τι περιέχον τὴν ἱατρικὴν τοιούτων αἰφνιδίων δεινῶν, καὶ εὕρισκει ὅτι τὸ ἀντιφύρμακον τοῦ καυστικῆς λίθου καταποθέντος εἶναι ἄλλας ἀπλοῦν, μετὰ ὕδατος. Ἀρπάζει εὐθὺς δακκ. ἄλκατος τὸ ρίπτει ἐντός ποτηρίου ὕδατος καὶ σφῆζει οὕτω τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸ τῆς ἐλευτέρας τοῦ ἱκτροῦ.

Διατήρησις τῶν ἐκκοπέντων ἀνθρώπων.

Λάβε ἀνθράκονιν ὅσην χωρεῖ ἐν καγλιάριον, ρίψε τον ἐντός τοῦ ὕδατος τοῦ δοχείου ὅπου θέλεις νὰ βάλῃς ἄθρ. Ἡ κύνις θὰ κατακαθίσῃ ἐντός ὀλίγου εἰς τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου καὶ τὸ ὕδωρ θὰ μένῃ καθαρώτατον. Τούτου γενομένου, δὲν εἶναι πλέον χρεὶς νὰ ἀνανεώσῃς τὸ ὕδωρ οὔτε τὴν κύνιν τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ἂν/ηθ θὰ δικτηρήτωσι τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐωδίαν αὐτῶν ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ὡς νὰ ἐκόπησαν πρὸ μικροῦ ἀπὸ τῆς ρίζης των.

Ἀγεθος Θεραπεία πυρετοῦ.

Καθ' ἣν ὥραν ὁ πυρετός εἶναι εἰς τὸν παροξυσμὸν του, λάβε ἐν ὧν νοσην καὶ πίετο ἐντός ραχῆς ἐνός μικροῦ ποτηρίου, ἔπειτα πέσε εἰς τὴν κλίνην πάχυτα.

Διὰ τοῦ ἀπλουστάτου τούτου φαρμάκου ἱατρεύθησαν πολλοί, πολλὰ ἄλλα φάρμακα μεταχειρισθέντες ἀνωφελῶς πρότερον.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΙΩΧΟΥ

Ἐξω φτώχεια βρωμερά
Μεσα πλοῦτε καὶ χαρά.
Ἐξω διάδολε πένια
Μεσα ἡ εὐδαιμονία.

Μετὸν πλοῦτον εἶν' ζωὴ,
χαρὰ, γέλοια καὶ βοή,
μετὴν φτώχειαν νύχτα μέρα,
πείνα, γυῖνα, ψεῖρες, λείρα.

Τρώγ' ὁ πλούσιος σὰν ἀφ' νηὸς
πύρραται καὶ σὰν λεβέντης
κι' ὁ φτωχὸς φεμάει χεῖται
περπατεῖ εἰς ὅλο σκοντάφτει.

Τρώγ' ὁ πλούσιος ὅτι θέλει
μετὰ γέλοια γάλα μελι,
κι' ὁ φτωχὸς φεμάει κοιμάται
μετὸ σάκρον σὺν μάτι.

Τρώγ' ὁ πλούσιος τὰ σφουγγάρια
μετὰ μάγοιλα γελῶτα
τρώγει κι' ὁ φτωχὸς κρομμῖδι
ἐσθυμένο μετὰ ξυδι.

Πεῖτ' ὁ πλούσιος νὰ πλαγιάσῃ
καὶ ξυπνῇ ὅταν πεινάσῃ
κι' ὁ φτωχὸς ὅταν πεινάσῃ
τότε πέφτει νὰ πλαγιάσῃ.

Τρώγει ὁ πλούσιος φαγὰ χίλια
τρώγει κι' ὁ φτωχὸς γαγγύλια.
Τρώγει ὁ πλούσιος σιναγοῖδα
κι' ὁ φτωχὸς ἂν βρῇ σμαροῖδα.

Τρώγει ὁ πλούσιος χονδρὰ ψάρι,
ἀστ' κοῦρε, σουπιές, χαβιάρι.
Τρώγει κι' ὁ φτωχὸς ἐλάτ,
βοῦκαϊς ὅσο κἀννεὶ τὴν μιά.

Τρώγ' ὁ πλούσιος παντεσπάνια
καὶ κρασί πίνει σαμπανία.
Κι' ὁ φτωχὸς βρομὴ σαροῦλλα
καὶ νερό ἀπ' τὴν βαρέλλα.

Τρώγει ὁ πλούσιος καπὸνι
οὔκα, μῆλα καὶ πεπόνια.
Τρώγει κι' ὁ φτωχὸς ροβ. θη.
καὶ γὰ μῆλα κοδοκῦθια.

Εἶν' ὁ πλούσιος στολισμένος
μετὰ πλατεῖα χρυσοπτημένος.
Κι' ὁ φτωχὸς βρακὶ φορεῖ
ὅπου μόδας τὸν χωρεῖ.

Μεσα πλοῦτε καὶ χαρὰ
ἔξω φτώχεια βρωμερά.
Οἱ καλοὶ ἄς εὐτυχοῦν
κι' οἱ κακοὶ ἄς δυστυχοῦν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ μιᾶς χήρας γυναικὸς καὶ ἐνὶ
γεροντοκορίτῳ.

Τὸ γεροντοκόριτσον. — Λοιπὸν ὁ ἄντρας σου ἦτο
χήρος;

Ἡ χήρα. — Βέβαια. Εἶμαι ἡ δεύτερη γυναῖκα του.

Τὸ γεροντοκόριτσον. — Καὶ δὲν σοῦ φέρνει ποτὲ
λόγο γιὰ τὴν πρώτη;

Ἡ χήρα. — Καὶ δὲν πέρνει τὰ μούτρα του; Ἀρχίζω
τότε καὶ ἔγω καὶ τοῦ μιᾶς γιὰ τοὺς δύο πρώτους ἄν-
τρες μου.

Συζυγικὴ συνδιάλεξις ἐν σιδηροδρόμῳ.

Περασμένα μεσάνυκτα. Ἐξ μῆνας μετὰ τὸν μῆνα
τοῦ μέλιτος.

Ὁ κύριος. — Εἶπέ μου μικρὲ μου ἄγγελε εἶναι εὐ-
χαριστημένος εἰς τὴν γωνίαν σου;

Ἡ κυρία. — Δὲν εἶμαι ἄσχημα.

Ὁ κύριος. — Τὰ προσκέφαλα δὲν εἶναι σκληρά;

Ἡ κυρία. — Παντάπῃσι.

Ὁ κύριος. — Καὶ ἡ θυρὶς εἶναι κεκλεισμένη καλῶς;

Ἡ κυρία. — Πολὺ καλῶς.

Ὁ κύριος. — Τότε λοιπὸν ἔλα νάλλάξωμεν θέσιν.

Ἐν καιρῷ Χειμῶνος.

— Ἐτρωγες ἕνα παγωτόν;

— Οὐφ καὶ σύ!

— Καὶ διατὶ ὅχι;

— Αἱ! νὰ ἦτο ὀλίγον θερμόν....

Ἐν καιρῷ Χειμῶνος.

συνδιάλεξις μεταξὺ φοιτητῶν.

(Ὁ εἰς θεωρεῖ τὸν φίλον του ἂν ἐπενδύτου). Κάτι
σήμερα χωρὶς παλτό;

(Ὁ ἕτερος ὅστις εἶχε πωλήσει αὐτὸ καὶ τὰ ἔχασεν

εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον) Ζέστη βρὲ ἀδελφέ! Ζέστη! (τρέ-
μων) Τρε!ρε!ρε! Ζέστη! Ζέστη!

Ἐν καιρῷ θέρους.

(Ὁ φίλος εἶχεν ἐξικονομήσει μερικὰ χρήματα καὶ
ἠγόρασεν ἐπενδύτην τινὰ τὸν ὁποῖον ἔφερεν περὶ τὴν
μεσημβρίαν) (ὁ φίλος θεωρήσας αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως
τὸν ἔρωτᾷ) Κάτι μὲ παλτὸ σὲ βλέπω, σὲ τέτοιο ἡλιο-
πύρι;

(Ὁ ἕτερος περίρρητος ὑπὸ ἰδρώτος) Κρύο βρὲ ἀδελ-
φέ!!! Κρύο οὐφ!φ!φ!φ! τί ἡλιοπύρι μοῦ ψάλλεις;

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ

Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου, δη-
λοῦται καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ γελᾶν. Καὶ ὅτι τόσοι εἶ-
ναι οἱ τρόποι τοῦ γελᾶν, ὅσα καὶ τὰ λατινικὰ φω-
νήεντα.

Οἱ γελῶντες διὰ τοῦ Α! εἶναι ἄνθρωποι εἰλικρινεῖς,
ἄστατοι φίλοι τοῦ θορύβου καὶ τῆς κινήσεως.

Οἱ γελῶντες διὰ τοῦ Ε!!! εἶναι ἄνθρωποι φλογματι-
κοί, μελαγχολικοί.

Τὸ Ο!! δηλοῖ γεναιότητα αἰσθημάτων καὶ τόλμην
χειρονομιῶν.

Τὸ Ι!!! εἶναι γέλως τῶν παιδίων καὶ τῶν ἀφελῶν.
Ἐμφαίνει δὲ φύσιν εὐπροσήγορον δείλην καὶ ἀμφίρ-
ροπον.

Αἱ ξανθαὶ γελῶσι διὰ τοῦ Ι!! τοῦτο ὅμως δὲν σημαί-
νει καὶ ὅτι εἶναι ἀφελεῖς ὅλοι.

Ἀπόφευγε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς γελῶντας διὰ τοῦ
Οὔ" Εἶναι ἄνθρωποι φιλάργυροι, ὑποκριταὶ ἢ μισάν-
θρωποι.

Τούτους οὐδεμία τέρπει ἡδοιή.

Ἐξυπνός τις, εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς ἵππου. Εὗρε λοι-
πὸν τῶν τοιούτων ἕνα, διὰ τὸν ὁποῖον τὸν ἐζήτησαν
δεκαπέντε δουκάτα. Ὁ φίλος λαβὼν τὸν ἵππον λέγει

(ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ)

τῷ ἵπποκόμῳ. Θὰ σοὶ δώσω τὰ 5 τοῖς μετρητοῖς καὶ θὰ σοὶ ἤμαι ὑπόχρεως τοῦ ὑπολοίπου.

Ὁ ἵπποκόμος ἔστερξεν εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην.

Μετά τινας ἡμέρας ὑπῆγεε νὰ ζητήσῃ τὰ δέκα δουκάτα. Πρέπει τότε τῷ λέγει ὁ ἀγοραστής νὰ ἦσαι σταθερὸς εἰς τοὺς συμφωνίας μας. Σοὶ εἶπον ὅτι θὰ σοὶ ἤμαι ὑπόχρεως διὰ τὸ ὑπόλοιπον καὶ ὅχι ὅτι θὰ σοὶ τὸ πληρώσω.

Ἐμαίτης τις παρουσιάζεται ἡμέραν τινὰ εἴς τι ὑψηλὸν πρόσωπον.

Ὁ κύριος δὲν δέχεται σήμερον. Τὸν λέγει ὁ ὑπηρέτης.

Τὸ ἴδιο μὲ κάμνει ἀπαντᾷ ὁ ἐπαίτης. Φθάνει ποῦ δέχομαι ἐγὼ, ἐκεῖνο ποῦ θὰ μὲ δώσῃ.

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀποθανόντος τοῦ ἐπάρχου τῆς Προβηγκίας, δουκὸς τῆς Βινδώμης, διωρίσθη νέος ἐπαρχος ὁ στρατάρχης Δὲ-Βιλλάρς. Διηγοῦνται ὅτι, ὅτε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Προβηγκίας ὑπεδέχθησαν αὐτὸν τῷ παρουσίασαν κατὰ τινα συνήθειαν καὶ βαλάντιον πλήρες Λουδοβικίων χρυσῶν, αἰδοῦ ἐνδοξότατε καὶ τὸ βαλάντιον τοῦτο τῷ εἶπον, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσεφέραμε εἰς τὸν δοῦκα Βανδώμης ὅτε εἶχε κληθῇ ἐπαρχος ἡμῶν ὡς ὑμεῖς σήμερον καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη». Ἀ! ἀπήντησεν ὁ στρατάρχης Δὲ-Βιλλάρς λαμβάνων τὸ βαλάντιον· «ὁ δούξ τῆς Βανδώμης ἦτο ἄνθρωπος τωόντι ἀμίμητος...

Καὶ ἔβαλε τὸ χρυσίον εἰς τὸν κορβαῖον.

Γάλλος τις διάσημος δημοσιογράφος, παρουσιάσθη μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὸν τραπεζίτην Λαφίττην, φιλοῦντα τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τιμῶντα αὐτούς.

Φίλτατε τῷ εἶπε : θὰ σοὶ φανῶ πολὺ τολμηρὸς, παρακαλῶν σε νὰ μοὶ δανείσῃς τρεῖς χιλιάδας φράγκων.

Ἐγὼ δέ, ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης, θὰ σοὶ φανῶ πολὺ τολμηρότερος· ἐλεῖδῃ σοὶ τὰ δανειζῶ.

